

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILDFLOWERS:

AN END OF THE WORLD ROMANCE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KYLIE SCOTT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WILDFLOWERS: DÜNYANIN SONU ROMANTİZMI

KYLIE SCOTT

Wildflowers, Copyright © 2025 by Kylie Scott Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için telif hakkı sahibiyle iletişime geçin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzeltilmen: Lisa Wolff
Kitap İçi Tasarım: Şampanya Kitap Tasarımı Kapak
Tasarımı: Hang Le tarafından

Ebook ISBN: 978-0-6484574-2-8

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası	
Dünyanın Sonu Radyo İstasyonu Çalma	
Listesi Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Onaltı Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Bölüm Yedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu Onuncu	
Onbirinci Onikinci	
Onüçüncü	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Sonsöz	
Çünkü Gece Kylie Scott'ın Diğer	
Kitaplarını Satın AldıKylie Scott	
Hakkındaki	

DÜNYANIN SONU RADYO İSTASYONU ÇALMA LİSTESİ

R.E.M.'den "It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)"

Rev. Gary Davis'ten "Death Don't Have No Mercy" Ethel Cain'den "Thoroughfare"

Skeeter Davis tarafından yazılan "Dünyanın Sonu"

JP Saxe'den "If the World Was Ending", Julia Michaels ile Billie Eilish'ten "Wildflower"

Johnny Cash'ten "The Man Comes Around"

Barry McGuire'dan "Eve of Destruction" The Cult'tan "Wild Flower"

David Bowie'den "Five Years" Vance

Joy'dan "Clarity"

Nena'dan "99 Kırmızı Balon"

Phoebe Bridgers'dan

"Cenaze"

Crowded House'dan "Don't Dream It's Over"

Prince'den "1999"

Miley Cyrus'tan "End of the World"

The Smashing Pumpkins'den "Bullet with Butterfly Wings" Tom

Petty'den "Wildflowers"

BİRİNCİ BÖLÜM

PERŞEMBE

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor karanlıktan gelen bir ses.

Pazar çantamı göğsüme bastırıyorum.

"Kahretsin!" "Seni korkutmak istememiştim."

Gülümseme yüzüme tam oturmuyor. Maskemin arkasından görebildiğinden değil. Gecenin dokuzunda eski bir kot pantolon ve daha da eski bir tişörtle market alışverişine çıkmanın güvenli olacağını düşünürsünüz. Sokağın karşısındaki adamın varlığını fark etmesi için onca zaman varken.

Orta boy ve kilodayım, uzun kahverengi saçlarımı dağınık topuz yapmışım. O ise 1.80'in üzerinde, omuzları Montana kadar geniş, siyah saçları kırlaşmış ve bana babalık sorunları yaşıyor, çene çizgisi ise bir podyum mankenini ağlatacak kadar keskin. *Hay sikeyim.*

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Maskenizi unuttunuz," dedim.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Günlerdir kimseyle görüşmediğime söz veriyorum."

"Ben de öyle."

"Görüşmedin mi?"

"Hayır. Uzaktan çalışmanın faydalarından biri."

Bu haber üzerine içindeki gerginlik biraz azalır. Bu da yeterince adil. "Dışarıda olduğunu düşünmemiştim," diyor. "Ama bunu duymak güzel."

Geniş kıcımlı Prius'uma yaslayıp şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Çünkü ne kadar tuhaf bir şey söylemişti. Ama şu anda çoğu kişi evde tıklı kalmış durumda. Can sıkıntısından ya da başka bir şeyden sokağa göz kulak oluyor olmalı.

Portland, Oregon'daki mahallemizin bu kadar sessiz olması nadirdir. Ancak bu gece trafik yok denecek kadar az. Ayrıca

ambulans siren alarak hızla geçiyor. Arkamdaki apartmandan birinin öksürük sesi geliyor. Ve köşedeki Tayland restoranı ne yazık ki kapalı. Muhtemelen personel eksikliğinden dolayı. Bu çok kötü, çünkü papaya salatası benim sorunumu çözmek için uzun bir yol kat ederdi. O da yiyeceğimin tükenmek üzere olması. Ancak mevsimsel alerjiler ve yeni bir grip türünün birleşimi bu hafta şehri berbat etti.

Ateşli Komşu sürekli başını çevirip sokağın aşığısına ve yukarisına bakıyor. Görünüşe göre sadece etrafı kontrol ediyor. Yakından bakınca sandığımdan çok daha iriymiş. Sonra bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve...evet. Bu durum bana çok garip bir his veriyor. Gerçi genel olarak güzel insanlarla uğraşmayı stresli buluyorum.

Gergin olduğumda da gevezelik ediyorum.

"Dünya ş u anda çok karışık. Biliyor musun, market alışverişi yapmaya çalıştım ama her yer doluydu. Tek bir yer bile bulamadım. Çalışanların oğ u hasta olmalı. Hkmetin mümkün olduğunca evde kalın dediğini biliyorum. Ama eminim siz de bir kadının keki bittiğinde sert önlemler alınması gerektiğine katılırsınız. Bazı olasılıklar aş ilamaz, değ il mi? İnsanın dayanabileceğ inin bir adım ötesinde. Tamam. Dkknlar kapanmadan bu iş i halletsem iyi olacak." Arabanın kapısına uzandım. "Tanış tığımıza memnun oldum."

"Bana adını söylemedin." "Sen de bana seninkini söylemedin."

Bana gülümsedi. Konuştuğumuz süre boyunca bir eli arkasıındaydı. Neden fark ettiğ imi bile bilmiyorum, çünkü öylece duruyordu.

"Dean."

"Astrid."

"Güzel bir isim."

"Teşekkür ederim." Kapıyı açıyorum. "Sonra görüşürüz,

Dean." Sanırım ona sırtımı dnmemeliydim. Ama sonra, Saldırmasını beklemiyordum. Aptal ben.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Kolları hızla arkamdan dolandı. Maskem kenara itildi ve bir şey ağzımı ve burnumu kapattı. Kimyasal bir maddeyle ıslatılmış bir bez. Tatlı bir kokusu var.

Zihnim baş döndürücü daireler çizerken kaşınıyor ve tekmeliyorum. Ama her şey çok hızlı olur ve dünya kararır.

CUMA

Yerdeki bir şiltenin üzerinde uyandım. Hiçbir yerim acımıyor. Önemli olan da bu. Kıyafetlerime dokunulmamış gibi görünüyor; sadece ayakkabılarım ve maskem kayıp.

Odanın diğer tarafında oturan adam diyor ki, "Biraz su iç. Daha iyi hissedeceksin."

Aklım karmakarışık. Dehşete mi düşsem, öfkeye mi kapılsam, ne yapsam bilemiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyaç var.

Yatağın üzerinde temiz beyaz bir çarşafla birlikte bir yastık, yastıklı bir yorgan ve sıcak gri yünlü bir battaniye var. Yerde ise kırmızı tonlarında yıpranmış bir İran halısı var. Duvarlar çıplak tuğla, alçak tavan ahşap ve görebildiğim tek pencere yüksek ve dar ve bir çeşit kalın, koyu renkli dolguyla kaplı. Bu da yardım için bağırmanın muhtemelen zaman kaybı olacağı anlamına geliyor. Burası bungalovunun en alt katı olmalı. Bu da çeşitli şekillerde kendimi kaybetmem için yeterli bir sebep.

Ama buna bir de derme çatma bir kafesin, yani bir hapishanenin içinde oturduğum gerçeğini ekleyince ellerimin titremesine engel olamıyorum. Sanki aramızdaki boşluğu kesen gerçek metal çubuklar gibi.

"Ne oluyor Dean?"

Yatağın yanında bekleyen su şişesine başıyla işaret ediyor.

Yavaşça doğruluyorum ve şişeye uzanıyorum. Mühür bozulmamış gibi görünüyor. Ama ne bilebilirim ki?

"Kurcalamadım," diyor. "İçmek için güvenli."

Göz göze gelme rekabetimiz yarım dakika kadar sürüyor. Yine de çatışma bu özel sorunun cevabı olmayabilir. Şu anki konumum pek de güçlü sayılmaz, ne de olsa bir kafeste oturuyorum. Kaçış sanatçılarından müzakere taktikleri, ipuçları ve püf noktaları öğrenmek yerine sevimli hayvan videoları ve şekillendirme dersleri izleyerek geçirdiğim onca saat bir hata olabilir mi gibi görünüyor.

Şişenin kapağını açıyorum ve dikkatlice yudumluyorum. Tadı normal sudan farklı değil. Ve gerçekten de susamıştım. "Bana neyle ilaç verdin?"

"Kloroform. Sadece bir süre baygın kalacağını düşünmüştüm ama bütün gece uyudun. Yorgun olmalısın."

Demir parmaklıklar odayı ortadan ikiye bölüyor. Onun tarafında büyük bir televizyon, ekose bir kanepa, bir kum torbası, bir sürü saklama kutusu ve en önemlisi dış dünyaya ve özgürlüğe açılan merdivenler var. Benim tarafımda bir yatak ve küçük bir banyoya erişim var.

Parmaklıkları yatay olarak yerleştirmiş. Çit bölümlerinin alanı doldurması için en iyi yol bu olsa gerek. Sonra panelleri birbirine kaynaklamış. Güzel olmasa da, beni burada gayet iyi tutacak. Çitin bir parçası, kapı görevi görmesi için kalın zincirler ve asma kilitlerle yerinde tutulmuş.

Demir duvara başımı sallıyorum. "Sanırım bu eskiden senin arka çitindi?"

"Evet. Komşular pek mutlu değil." Gözlerinin altında gölgeler var ve kirli sakalları çenesini çiziyor. Görünüşe göre göt herifin biraz kestirmeye ve tıraş olmaya ihtiyacı var. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır."

"Boktan bir anlaşma. Bunu neden yapıyorsun?"

"Karmaşık bir durum. Ama sana zarar vermeyeceğim," diyor. "Benimleyken sana zarar gelmeyecek."

"Kaçırılmanın ve hapsedilmenin zararları dışında mı?"

"Evet."

İçimden çığlık atmak ve bir şeyler fırlatmak geliyor. Ama nefes alıyorum ve kendimi tutuyorum. Sadece. "Bana dokunmayacağına ya da bir şey yaptırmayacağına söz veriyor musun?"

"Doğru. Sana söz veriyorum. Ama bir süre sana eşlik etmekte ısrar edeceğim."

"Neden?"

Kumandayı eline alıyor ve televizyon açılıyor. Haber kanalı çünkü haberlerin aynısını yayınlıyor. Pekin'deki kalabalık bir hastanenin fotoğrafları. Kahire'de yüzlerinden sümük akan hasta çocuklar. Ama beni asıl etkileyen Brisbane'de sokakta yatan bir ceset ve Prag'da bir toplu mezar.

Sertçe yutkunuyorum. "Annem fotoğrafların yapay zeka ya da başka bir şey olduğunu düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Reuters'ın yalan haber basmadığına eminim, ben de ilk orada gördüm. Ama burada işler o kadar kötüye gitmeyecek. Önceden uyarıldık. Maskelerimiz falan var."

"Maskeler harika. Ama sadece on beş mikrondan büyük parçacıkları filtrelerler. Bu virüse dokunmazlar."

"Bir aşı üzerinde çalışıyorlar."

"Çalışıyorlar. Ama bu tür şeyler zaman alır."

"Zamanımız olduğunu sanmıyorsun."

Çenesi kayıyor. "Hayır."

"Ben sahip olduğumuza inanıyorum. Bu tıpkı son pandemi gibi olacak. Berbat ama senin bahsettiğin gibi değil. Beni bırakmalısın Dean. Lütfen."

"Umutlu olmana sevindim," diyor. "Ama üzgünüm Astrid. Güvende olacağını bildiğim o kafeste kalıyorsun."

"Güvende olup olmamamdan sana ne?"

"Sadece umurumda."

"Bu hiç mantıklı değil." Tüm vücudum titremeye başladı. Bu hiç iyi değil. "Dün gece ilk kez konuşuyorduk. Gerçek birer yabancıyız ve sen bana bodrumunda bir hapisane hücresi inşa ettin."

"Bir şey değil." Bakışları üzerimde daralıyor. "Sadece nefes al, Astrid. Her şey yoluna girecek. Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

"Beni buradan çıkarmak zorundasın. Virüs konusunda yanılıyorsan ne olacak?"

"Sen serbest kalırsın, ben de hapse girerim," diyor kesin bir ifadeyle.

Alay etmekten kendimi alamıyorum. Gerçi bu ses her şeyden çok boğuk bir hıçkırığa benziyor. Ona bağışlamak, öfkelenmek ve ağlamak isteğim, sakın kalmak, mantıklı olmak ve bu durumdan konuşarak kurtulmaya çalışmak ihtiyacımla mücadele ediyor. Yine de kaybedecek bir savaş veriyormuşum gibi bir his var içimde. İçimde çok fazla korku ve hayal kırıklığı var. "Kafesimin kapısını açacağını ve sonra... kendini polisler teslim edeceğini mi söylüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. Dün gece onu çizdiğim yerden kızgın kırmızı çizgiler görünüyor. "Sınıra kadar gitmeyi deneyebilirim. Ama evet, güvende olacağından emin olduğumda kafesin kapısını açacağım."

Derin, eşit nefesler. Panikle bayılmanın bir faydası olmaz. Kelimelerimi özenle seçmeli ve beni özgür bırakması için onunla konuşmalıyım. Beni kendi istekleri, hakları ve ihtiyaçları olan bir insan olarak görmesini sağlamalıyım. "Burada daha ne kadar kalmak zorundayım? Hata yaptığını ne zaman kabul edeceksin?"

"Bir zaman dilimi mi istiyorsun?" "Evet, lütfen."

"Bilmiyorum," diyor. "Güvende olmak için iki hafta diyelim." "İki hafta boyunca bu kafeste oturmamı mı istiyorsun?"

"Bunu bir düşün. Muhtemelen neler olup bittiğini çok daha erken öğreneceğiz. Bu virüsü ilk kez Cumartesi günü Avrupa ve Asya'dan gelen bazı belirsiz raporlar sayesinde duyduk. Ama Pazar gününe gelindiğinde çoktan buradaydı ve genel nüfus arasında dolaşıyordu. Karantina önlemlerinin başarısız olmasını unutun. Bunları uygulama şansımız bile olmadı," diyor açık ve net bir sesle. "Kuluçka dönemine gelince; Pazar öğleden sonra bir arkadaşını havaalanından alan ve erkenden ölen biri var."

Pazartesi sabahı. Bu vakada altta yatan koşullar vardı...ama yine de. Diğerleri, ilk semptomların görülmesi ile virüse yenik düşme arasında birkaç gün olduğunu bildirmiştir."

"Bunların hepsini biliyorum."

Başını salladı. "Güzel. Bu çok iyi. Size bilmediğiniz bir şey söyleyeyim. Hayatta kalma oranı sıfır, iletişim kurulabilirlik oranı tavan yapmış durumda ve şu anki ölü sayısı bize söylenenden milyonlarca daha fazla."

"Oh, hadi ama. Sizce de tüm bunlar biraz paranoyakça değil mi? Sosyal medyada birçok çelişkili haber olduğunu biliyorum. Ama böyle bir şeyi bizden nasıl saklayabilirler ki?"

"Okulları kapatarak ve bize evde kalmamızı ve güvende olmamızı söyleyerek," diyor. "Haber ve bilginin yayılması için en büyük sosyal medya sitesini engellemek için bir neden bulmak da zarar vermezdi. Ve bu hükümetin bize bir konuda ilk kez yalan söylemesi de değil."

"Tamam. Bunu neden yapıyorlar?" "İnsanların paniklemesini önlemek için."

"Bu bilgileri nereden alıyorsun?"

"Deniz Kuvvetleri'nde biraz zaman geçirdim. Gönderilecek, havaya uçurulacak ve terhis edilecek kadar uzun bir süre," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Yani hükümetten nefret etmek için bir nedenin var."

"Bugünlerde herkesin yok mu?" diye soruyor. "Ama mesele şu ki, hala o çevrelerde aktif olan arkadaşlarım var. İçlerinden biri özel bir şirket için çalışıyor. CDC için insanların yerini değiştiriyor ve hükümet yetkililerini Washington'dan tahliye ediyor. Bu tür şeyler."

"Washington mu?" Başımı eğiyorum. "Ama rakamları düşük. Sosyal mesafe ve el yıkama konusunda çok başarılılar."

"Şehir merkezindeki hastaneler dolu ve ceset torbaları tükenmek üzere. Sonra da doktorları tükenmeye başlayacak.

ve hemşireler. Washington çok geçici ve sosyal bir nüfusa sahip. Tüm bu önemli insanlar dünyanın dört bir yanına uçuyor ve toplantılar yapıyor. Ve bu olayı ilk duyduğumuzdan bu yana bir hafta bile geçmedi."

"Bunun için sadece senin sözüne mi inanmam gerekiyor?"

Televizyona doğru başını sallıyor. "Gerçeği daha uzun süre saklayamayacaklar. İşler böyle giderse..."

"Bir sorum daha var." Dik oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"Hayır. Bundan nceki en kötü suçlarım birkaç hız cezası ve Boulder, Colorado'da bir bar kavgasıydı. Bu arada onu da ben başlatmadım."

"Peki arkadaşın bana ne yaptığını biliyor mu?"

"Bilmiyor."

"Neden ben, Dean?" Elim onu tokatlamak için kaşınıyor. Bir işe yarayacağından değil. "Ben senin için neden nemliyim?"

Bir süre cevap vermiyor. "Oturma odamın penceresinden dairenin kapısını net bir şekilde görebiliyorum ve..."

"Beni mi izliyordun?"

Çenesi kayıyor ama tek kelime etmiyor. Ne gt herif ama.

"Ne kadar zamandır?"

"Sanırım bir süredir," diye cevaplıyor sapığım. "Mesele şu ki, dün gece dışarı ıkman seni öldürebilirdi. Seni durdurmak zorundaydım. Ama bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu. Her ne sebeple olursa olsun birinin kapını alması riskini göze alamazdım. Ya da hasta bir arkadaşına ya da bulaşıcı olabilecek bir aile üyesine yardım etmek için acele etmeni."

Başımı iki yana sallıyorum. Yine de onu bu kuruntusundan vazgeirmenin bir yolu yok. "Telefonumu alabilir miyim?"

"Bunu sonra konuşalım."

"lm oranı tam olarak ne kadar yüksek? Biliyor musun yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. Yüksek alnında oluşan çatıklara gerçekten tüm kalbini ve ruhunu koyuyor. Sonunda şöyle diyor: "Arkadaşım tüm bunların başladığı ilk birkaç gün üst düzey bir hükümet epidemiyoloğu için yakın koruma olarak çalışıyordu. Nüfusun yüzde doksan dokuzuna baktığınızı düşünüyor gibiydiler. Bu seviyelerdeki herhangi bir şey kıyamet demektir."

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. Bir süre çıkmadı. "Buna gerçekten inanmıyorsun. Hadi ama. History Channel'ı izliyorum ve hıyarcıklı veba bile bu kadar büyük rakamlara ulaşmadı. Yakınından bile geçmedi."

Sadece beni izliyor.

"Dean, bu çok yanlış. Lütfen. Beni bırakmalısın."

Ayağa kalktı ve gerindi. Adam tamamen sert, yağsız kaslardan oluşuyor. Ve ellerimi kalın boynuna doladığımda çok güzel görüneceği kesin. "Üzgünüm ama bunu yapmayacağım. Sen de rahatına bakabilirsin."

İşte o zaman resmen kendimi kaybediyorum. "Çıkar beni buradan, seni orospu çocuğu! Seni kaçıran amcık! Aç şu lanet kafesi hemen. Ne cüretle bana ilaç verip buraya kilitleysin, seni kandırılmış sik kafalı!"

Ama lafımı duymak için bile beklemedi. Yüzü karardı ve merdivenlerden yukarı çıktı, beni kimseye bağırmamam için bıraktı.

İKİNCİ BÖLÜM

CUMA

Bağırmayı bıraktıktan bir saat kadar sonra beni esir alan kişi geri döndü. Boğaz ağrısı ve sonunda küfürlerin tükenmesi nedeniyle olan bir şey. Umarım yukarıda oturup beni dinlemiştir. Çünkü bir keçinin cinsel organına olan belirgin benzerliğiyle ilgili olanı gerçekten ilham vericiydi.

Esaretin ilk tam günü, her şey göz önünde bulundurulduğunda, çoğunlukla keyifli geçti. Bu da şaşırtıcı. Kahvaltı ayrıntılı krep. Adam yemek yapmayı biliyor ve iyi kahve yapıyor. İkisi de önemli yaşam becerileri. Çatal bıçak takımım bir çocuğun silikon kaşığı. Onu başarılı bir şekilde bıçaklama şansım düşük. Bu enayi ile kalbini oymak için onun işbirliğinin yanı sıra ciddi bir çaba gerekir. Kahvem karton bir paket servis bardağında, krepler de kağıt tabakta servis edildi. Bu rehine durumunu iyi düşünmüş. Bana verdiği hiçbir şey ona karşı bir silah olarak kullanılamaz.

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. İşe yarıyor sayılır.

Banyo küçük, modern beyaz fayanslarla döşenmiş. Sadece duş, lavabo, dolap ve tuvalet için yeterli alan var. Benim için bir dizi ürün bırakılmış. İyi bir cilt bakımı bile var. Dean hiçbir şeyden cimrilik etmemiş. Sanırım dünyanın sonunun gelmesini bekliyorsan, kredi kartı borcu için endişelenmene gerek yok. Banyoda bulabildiğim kadarıyla hiç kamera yok, şükürler olsun. Dişlerimi temizlemek, saçlarımı fırçalamak ve deodorant sürmek beni en azından yarı insan gibi hissettiriyor.

Bu, telefonum olmadan geçirdiğim en uzun süre. Sosyal medyada gezinmek ya da internetten alışveriş yapmak falan yok. Bir kafeste ya da hapisane hücresinde hayat hayal edebileceğiniz kadar sıkıcı. Özellikle de pek bir şey olmuyorsa. Ve hücrede tutulurken

esaret her türlü berbat, aslında bana zarar vermiyor. Yatak ve minderler oldukça rahat. Dekor bile güzel. Yine de ölüp arka bahçesine gömülürsem, gardımı bir saniye bile düşürdüğüm için şaka benim üzerimde olacak.

Birileri şimdiye kadar kaybolduğumu fark etmiş olmalı. Kesinlikle. Dean beni kaçırmanın lojistiğini halletmiş olabilir ama her şeyi kontrol edemez. Bu sabah patronumla online bir toplantım vardı. İş yeri yokluğumu fark edip ilgili makamları aramış olabilir. Tek bildiğim, dedektiflerin şu anda buraya doğru yolda oldukları. Ancak bundan şüpheliyim. Patronum Kate, üst yönetimden biriyle akraba. Muhtemelen toplantıyı unutmuş ve erkek arkadaşıyla kahvaltıya gitmiştir. Buraya ağır bir iç çekiş ekleyin.

Benim düşünceme göre, bu parmaklıkların arkasından çıkmanın en iyi yolu Dean'in arkadaş olduğumuzu düşünmesini sağlamak. Gerçek hayattaki sosyal becerilerimin berbat olması bu durumda numara yapamayacağım anlamına gelmiyor. İyi olacak. Bunu kesinlikle yapabilirim.

"Telefonumu beş dakikalığına bana vermeye ne dersin?" diye soruyorum. "Buradaki riskleri anladığınızı sanmıyorum. Wordle'daki serimi kaybedersen seni asla affetmem."

Bu bana kısa bir kahkaha kazandırıyor. Ama beni esir alan kişi cevap vermeye tenezzül etmiyor.

"Merdivenlerde ayağın takılıp düşersen ve boynunu falan kırarsan, ben de bu kafeste tek başıma kalırsam, kimse burada olduğumu bilmediği için açlıktan yavaş ve acılı bir şekilde ölürsem ve yıllar sonra biri kurumuş bedenlerimizi keşfederse ne olacak?"

Kahve fincanının kenarından bana bakıyor. Omuz silkiyorum. "Olabilir."

"Her gün yerel polisi ve diğer acil servisleri ve yararlı olabileceğini düşündüğüm birkaç yeri nerede olduğun konusunda uyaran bir e-posta gönderilecek."

"Gönderilmesini engelliyorsun."

"Bu doğru," diyor.

"Beni arıyorlar mı?"

"Hayır. Fark ettiğim kadarıyla hayır. Ama her şey olup biterken ve bu kadar çok insan hastayken, polisin şu anda kayıp bir kişi için kapıları çalacak zamanı olsaydı şaşırırdım. Ayrıca sen gideli sadece on dört saat oldu."

"Bundan daha uzunmuş gibi geliyor."

Cevap olarak homurdanıyor. Bir Neandertal gibi.

Televizyon açık ama sesi kısılmış, ekranın alt kısmında altyazı var. Gün ilerledikçe haberlerin tonu değişiyor gibi görünüyor. İşler belirgin bir şekilde daha vahim görünüyor. Hükümet anlatının kontrolünü kaybediyor gibi. Artık hastanelerin yetişmekte nasıl zorlandığını gösteriyorlar. Morglar ve cenaze evleri ölenlerin sayısından bunalmış durumda. Dünya Sağlık Örgütü'nden bir kadın, kendinizi en iyi nasıl güvende tutabileceğinize dair güncel tavsiyeler hakkındaki konuşmasına ara veriyor ve canlı yayında öksürük krizine giriyor.

Ailem çok korkmuş olmalı. Dean dünyanın sonu konusunda haklı olamaz. Olamaz. Toplumsal çöküşün eşiğinde olduğumuza ve tanıdığım herkesin bu hafta öleceğine ya da ölmek üzere olduğuna inanmayı reddediyorum. Bu düşünce beynime kurtçuklar gibi giriyor.

"Normalde ne yaparsın?" Bir ileri bir geri yürürüm. "Modern kadının kafeslenmesi, beslenmesi ve bakımıyla ilgilenmediğin zamanlarda?"

Bu kez homurdanması neşeli bir homurdanmaydı. Onu yine eğlendirdim. Hadi, ben.

"Müteahhit olarak çalışıyorum," dedi. "Peki ya sen?"

"Online müşteri hizmetleri. Kaç yaşındasın?"

"Kırk iki." Ellerine bant sarmayı bitiriyor ve hız torbasına vurmaya başlıyor. Kollarındaki kasları gösteren bir hareket. "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz üç. Boks gösterisiyle beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Duruma göre değişir. Etkilendin mi?"

"Hayır."

Sadece gülümsüyor.

Küçük bir ihtimalle *arkadaş* derken aslında *düşman* demek istemiş olabilirim. Görünüşe göre oyunculuk becerilerim başka bir şey için yetersiz.

Kahvaltıdan sonra dün geceki kaçırma kıyafetini (kot pantolon ve tişört) değiştirip başka bir tişört, bir eşofman altı ve koşu ayakkabısı giyerek tekrar ortaya çıktığında neler olduğunu merak ettim. Muhtemelen koşmaya gidecek ve bana cesur bir kaçış için zaman kazandıracaktı. Bir şekilde demir parmaklıkları bükecek ve kendimi kurtaracak gücü kendimde bulacaktım. Kafese Godzilla gibi saldırırdım. Bu çok harika olurdu.

Çocukken hayvanat bahçelerini hiç sevmezdim. Vahşi hayvanların parmaklıkların ardında bir ileri bir geri gidişlerini izlerdim. şimdi böyle bir durumla karşı karşıya kaldığım için, bunun tamamen saçmalık olduğunu doğrulayabilirim. Sıfır yıldız. Tavsiye etmiyorum. Büyük orman kedilerinin bakıcılarını parçalaması şimdi bana çok daha mantıklı geliyor. Bunun daha sık yaşanmamasına şaşıyorum.

"Buralarda mı büyüdüñ?" Kollarımı parmaklıklara dayayarak soruyorum.

"Evet."

"Aslen San Francisco'luyum."

"Bir anneden bahsettin." Çantaya vurarak ritmini koruyor. Ayakları sanki dans ediyormuş gibi hareket ediyor. "Hâlâ orada mı?"

"Annem de babam da orada, kardeşim de ortağıyla birlikte onların yakınında yaşıyor. Noel'i birlikte geçirdik. Çok güzeldi."

Televizyondaki haberler trafik sıkışıklığı ve yığılmalara dönüşüyor. Görünüşe göre insanlar virüsten kaçmak için şehirlerden kaçmaya çalışıyor. Bu kötü bir fikir değil, ama belli ki orijinal bir fikir de değil. Bir şehirden çıkan her köprü ve otoyol artık tampon tampona.

"Hiç ailem yok," diyor sorulmadan. Bu seni tanıma aşaması olmalı. Kafes kapıları olmasa da kişisel bilgiler söz konusu olduğunda açılmaya istekli görünüyor.

"Çok yakın arkadaşın var mı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. Sanırım kişisel bilgi aşaması çoktan bitti. Bu hızlı oldu.

Birinin arabasının alarmı yaklaşık on beş dakikadır çalışıyor. Kimsenin bu konuda bir şey yapmaması çok tuhaf. Burası genelde güzel bir mahalle. Helikopterler de tepemizde uçmaya devam ediyor. Görünüşe göre bugün gökyüzü meşgul.

Ellerim yine titriyor. Ama her zaman barların başla için basın içinde üzerinde Ben, bazı güzel Derin, nefes almak bile sakinleştirir. Panik atak geçirmenin hiçbir şeye faydası olmaz. Umarım bunu kontrol altında tutabilirim. "Düzenli olarak konuştuğum ve birlikte film izlediğim insanlar var.

ya da akşam yemeğine, konsere ya da her neyse... ama tek başıma bir şeyler yapmakta sorun yok," diyorum. "Sanırım her zaman kitap okuyarak ya da yalnız takılarak vakit geçirmişimdir. Yemek pişirmek, el işi yapmak, ders almak ya da müzeye falan gitmek. Görünüşe göre sen de aynısın. Kendi arkadaşlarınla rahat ediyorsun."

Ondan ses yok. Elmacık kemiklerinin nesi var? Çok köşeliler. Ve gözleri sürekli mavinin tonunda. Çok fazla. Güzel insanlar en kötüsüdür.

Demir parmaklıklardaki boyaları karıştırıyorum. Ellerimi meşgul ediyor. "Söylediğine göre, aslında bana ihtiyacın yok."

"Bunu nasıl anladın?"

"Epidemiyologlar neredeyse herkesin öleceğini söyledi," diyorum. "Bu ülkede üç yüz milyon insan var. Yani senin yüzde doksan dokuz rakamın hala birkaç yüz bin kişinin hayatta kalmasına izin veriyor. Bu çok fazla insan demek. Sanırım bazıları bağışıklık kazanacak, diğerleri de sığınaklarda falan saklanacak. Hazırlanmak uzun zamandır büyük bir olay. Öyle olmalılar

Sonunda konserve yiyecekler yiyebileceğim ve yerdeki bir delikte yaşayacağım için heyecanlıyım."

"Bilmiyorum." Elleri yumuşak ritmiyle durmuyor. Güm, güm, güm. "Alternatif, soğuk algınlığının sulandırılmış bir versiyonundan sefil bir şekilde ölmek olduğunda, bir delikte konserve yemekten mutluluk duyarım."

"Haklısın. Ama olanın bu olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz." Volta atmaya devam ediyorum. "Sence bu gizli bir laboratuvardan kaçan biyolojik bir silah mı yoksa Doğa Ana'nın saçmalıklarımıza dur demesi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Hasta Sıfır'ın kim olduğunu bile tam olarak bilmiyoruz. İki vaka aynı anda ortaya çıkmış gibi görünüyor. Biri Asya'da, diğeri Avrupa'da. New York'taki de çok geride kalmış gibi görünmüyor. Bu şeyin nereden geldiği hâlâ bir muamma."

"Hmm. Ama beni güvende tutmana gerek olmadığı konusunda söylediklerime geri dönelim."

"Dinliyorum," diyor.

"Kendi hesabına göre, en kötü senaryoda bile, binlerce insan bundan kurtulacak. Dışarıda arkadaş olabileceğin başkaları da olacak. Bunların çoğu senin gibi düşünen, ileri görüşlü ruhlar. Bir zamanlar büyük olan ulusumuzun dönüşeceğine inandığınız kıyamet sonrası manzarada yaşama görevine çok daha uygun yoldaşlar. Ve bu harika bir haber, çünkü kafesin kapısını açıp beni özgür bırakabilirsiniz. Bu da özünde, bana bu derin ve son derece boktan şeyi yaparak kendi üzerine yüklediğin muazzam suçluluk ve utanç yükünden *kendini* kurtarmak anlamına geliyor.

"Dean... kimsenin bunun olduğunu bilmesine bile gerek yok. Bu garip durumu sonsuza kadar seninle benim aramda tutabiliriz."

Hız torbasına vurmayı bıraktı. "Etkileyici bir konuşmaydı. Bu konuda stratejik düşünmen çok iyi."

"Teşekkürler."

"Seni hâlâ serbest bırakmıyorum." "Oh, Tanrı aşkına. Neden?"

"O kafesin dışında yakalanmadan beş dakika dayanabilirsin," diyor.

"Ben senin sorumluluğun değilim. Ben senin *hiçbir şeyin* değilim." "Seninle birlikte olduğumuzda ne olacağı hakkında konuşmaya başlamalıyız.

burayı terk et."

"Yani herkes ölmek üzere olduğu için beni esir almanın sorun olmadığı hayali dünyanda mı?"

"İşte o. Yine heyecanlanmaya başladın, değil mi?" diye sorar. "Sadece nefes al, Astrid. Her şey yolunda."

"Saçmalık bu." Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum ve bir dakika boyunca sakın şeyler düşünüyorum. Çoğunlukla işe yarıyor.

"Buradan ayrıldığımızda ortalık sakinleşene ve biriyle karşılaşma ihtimalimiz düşük olana kadar bekleyeceğiz." Cep telefonu kanepenin üzerinde çalıyor ve onu eline alıyor.

"Arkadaşımdan haber var mı?"

"Evet." Kara kaşları aşağı doğru çekildi. "Karısı gece vefat etmiş ve semptomlar göstermeye başlamış. *Hay sikeyim*. Bir çocukları olacaktı. Çok heyecanlıydı."

Bu beni durdurdu. Ve eğer yalan söylüyorsa, o zaman adam bir oyunculuk ödülünü hak ediyor, çünkü ifadesi gerçekten içler acısı. "Özür dilerim."

"Çalışmaya devam etmenin riskli olduğunu biliyordu. Ona izole etmeleri gerektiğini söyledim. Ama o her zaman görevine bağlıydı ve işi bitirmek istiyordu, anlıyor musun?" Kaşlarını çatıyor ve telefonu tekrar yerine koyuyor. "Dediğim gibi... insanların çoğu gittiğinde daha güvenli olacak. Kulağa duygusuzca geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Virüsün canlı bir konağa ihtiyaç duyduğunu ve yüzeylerde sadece bir saat kadar kalabildiğini biliyoruz. Ama bilmediğimiz şey, bağışıklığı olan insanlar olup olmadığı-"

"Tifolu Mary gibi taşıyıcı olabileceklerini düşünüyorsunuz. Virüsü taşıyan ve herhangi bir belirti göstermemesine rağmen virüsü bulaştıran insanlar."

"Evet. Eğer durum buna dönüşürse, işler acımasızlaşacak." Bana baktığında yüzü sertleşiyor. "Ama seni güvende tutacağım."

Beyaz Saray, bayrağı yarıya indirilmiş bir şekilde televizyonda beliriyor. Sonra beyaz tenli ve sarı saçlı, ciddi yüzlü bir kadın bir podyumun arkasında duruyor ve bir duyuru yapıyor. Ekranda görmeyi hiç hayal etmediğim kelimeler beliriyor.

"Başkan virüsten öldü," diye tekrarlıyorum donuk bir şekilde.

Dean atlama ipini eline alıyor. "Hayali dünyam her geçen dakika daha da gerçek oluyor gibi görünüyor."

Titreyen ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. *Hayır. Sadece hayır.* İnkâr benim yeni en iyi arkadaşım. Çünkü bu gerçekleşiyor olamaz. Dünyanın kulaklarımın dibine çökmesine imkân yok.

Derin, eşit nefesler. Tekrar.

Acaba onu yeterince kızdırırsam beni serbest bırakır mı? Gerçekten denemeye değer. Bana zarar verebileceği fikri pek geçerli değil. Öyle bir tipe benzemiyor. Yine de beni kaçırıp esir tutacağını düşünmemiştim, yani ne biliyorum ki? Görünüşe göre hiçbir şey.

"Neden bunu inşa etmek yerine beni bir şeye zincirlemiyorsun?" diye sordum.

Atlamaya devam ediyor. "Kafes daha güvenli."

"Ve bu ev her şey patladıktan sonra yaşamak istediğin yer mi?"

"Hayır. Ölülerden uzaklaşmak için şehri terk etmek gerekecek."

"Zombi olacakları için mi?"

Bana çok fazla yan gözle bakıyor. "Çünkü hastalık üretecekler ve berbat kokacaklar. Şehirler mezarlıklara dönüşecek."

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Ormanda bir kulübe. En azından kısmen kendi kendimize yetmeyi hedefleyebileceğimiz bir yere."

"En kötü tüccar karısı ben olurdum. Tek kelimeyle berbat. Anlıyorsun, değil mi?"

Sadece gülüyor. *Ahh.*

"Yani tekrarlamak *gerekirse*, hayatında kıyamet sırasında belki de, ne bileyim, *gönüllü olarak* seninle kalacak özel biri yok mu?"

"Hayır."

"Neden acaba?"

Gülümsemesi bir anda belirdi ve kayboldu. Zekamı takdir ettiğini bilmek güzel.

"Hayatta kalma becerim olmadığının farkındasın değil mi?" Parmaklıklara tutunuyorum, ağırlığımı topuklarımın üzerinde dengeliyorum ve ileri geri sallanıyorum. "Ya da senin öyle sınıflandırabileceğin bir şey yok."

"Hangi becerilere sahipsin?"

"Şey... Ayrılanlarla eşleşebilirim."

Atlamayı bıraktı ve başını eğdi. "Ayrı ayrı mı?"

"Giysi parçaları. Üstler ve pantolonlar gibi şeyler."

"Ah."

"Kıvrırma çubuğuyla harikayımdır. Ve inanamayacağın kadar çok şeyi internetten bulabilirim. Ciddiyim. Alışveriş becerilerim üst düzeydir. Arkadaşlarım için indirimde bulduğum şeylerin miktarı. Ama sanırım internet insanlığın çöküşünden sağ çıkamayacak, o yüzden..."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyor. "Başka neyin var?"

"Kokteyl çalkalayıcısıyla aram iyidir. Madlen tavasıyla da fena sayılmam. Ama asıl parladığım nokta, yeni terk edilenlere eski sevgilileri hakkında konuşarak destek olmak. Gerçi bu beni birkaç kez kışkımdan ısırdı, çünkü ben bir şeyler söyledikten sonra tekrar bir araya geldiler. Çok garip."

"Bu berbat bir şey olmalı."

"Hiçbir fikrin yok,"

diyorum. Ondan bir şey çıkmadı.

"Seni öldürmek istiyorum."

Gülüyor. "Tehditle argümanına zarar verdiğinin farkındasın. Saçmalıklarına kanmaya ve seni bir yükten başka bir şey olarak görmemeye başlamıştım. Ama şimdi seni parmaklıklar ardında tutmak daha akıllıca görünüyor."

"Daha önce hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermek istememiştim. Gerçekten istemedim."

"Hayır mı?"

"Hayır," diyorum hayretle.

Başını sallıyor. "Onur duydum."

"Hepimiz zaman zaman böyle şeyler yapmak istediğimizi söyleriz. Hiçbir şey ifade etmeyen, atılmış bir cümle gibi. Ama *sen...*"

Bir yerlerden yüksek çarpma sesleri geliyor. Dean'in gülümsemesi yüzünden düşer ve sesleri takip etmek için başını çevirir. Ardından bir araba motorunun gürültüsü ve uzaklarda kaybolan tekerleklerinin dönüşü duyulur. Bunu izleyen sessizlik sağır edicidir.

"O bir silah mıydı?"

"Evet," diye cevap verir. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nadir bir bilgelik anında çenemi kapatıp kıcımlı tekrar yatağa yaslıyorum. Bu çok fazla. Bütün bu durum.

Bir an sessizlik içinde beni izliyor. Sonra şöyle diyor: "Beceri olmadığını düşündüğün her şey... Nasıl yaşanacağını biliyorsun Astrid. Çoğu zaman yüzünde bir gülümsemeyle dolaştığının farkında mısın? Sen hayatından en iyi şekilde nasıl yararlanacağını bilen mutlu bir insansın. Dürüstçe söyleyebilirim ki, bu gezegende geçirdiğim kırk yıldan sonra, bunu hâlâ beceremiyorum. Ama gerçekten bana öğretebileceğinizi umuyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CUMARTESİ

Haber kanalları hastanelerin dolup taşığını bildiriyor. İnsanlar FEMA tarafından parklarda ve otoparklarda kurulan kamplara yönlendiriliyor. Şu anki Başkanımız Savunma Bakanı. Halefiyet sıralamasında altıncı. Görünüşe göre virüs şimdi daha hızlı hareket ediyor, nüfusu ve bildiğimiz yaşamı endişe verici bir hızla yok ediyor.

Bu gerçek. Gerçekten oluyor.

Sabahın diğer büyük haberi, birinin Golden Gate Köprüsü'nü nasıl havaya uçurduğı. Umarım annem ve babam olay sırasında yakınlarda değildir. Ordumuz bunu hasta insanların şehirden kaçışını yavaşlatmak için yapmış olabilir. Ancak başka bir yerde böyle bir şey olmuş gibi görünmüyor ve kimse de bunu üstlenmiyor. Ülkenin diğer tarafında, Doğu Sahili'nin bazı bölgelerinde elektrikler kesildi.

Dünyanın hiçbir köşesi bu felaketten etkilenmedi. Paris ayaklanıyor, Johannesburg yanıyor ve İran'da bir nükleer enerji santrali patladı. Bazıları bunun bir füze saldırısı olduğunu ve bir ülkenin pandemi kaosunu kılıf olarak kullandığını söylüyor.

Savaştan söz edilen tek yer de orası değil. Görünüşe göre çeşitli eller nükleer kodların üzerinde geziniyor. Sanki bombalar her şeyi daha iyi hale getirecek. Sonumuzun gelmediğine inanmak zor.

Sanırım şoktayım. Sanki her şeyde artan bir panik havası var. Bunun bir rüya olup olmadığını kontrol etmek için kendimi çimdiklediğim yerde kolumda bir morluk var. Oldukça büyük bir morluk. Kendimi birkaç kez çimdiklemiş olabilirim. Çünkü bu kabustan uyanmayı gerçekten çok istiyorum.

Mısır ekmeği ve kara lahana ile köfte bir gece önce akşam yemeğiydi. Şeftalili turta kahvaltı için. Adam yemek yapabiliyor. Sanırım yarı yarıya yeteneklerini sergiliyor. Kıyamet sonrası için ne kadar iyi bir koca olacağına dair beni ikna etmeye çalışıyor. Sanırım gerçekten Stockholm sendromunun devreye girmesini umuyor. Diğer yarısı da hâlâ elimizdeyken modern olanaklardan en iyi şekilde yararlanmak.

Gece boyunca birkaç kez daha silah sesi duyduk. Sabahın erken saatlerinde çığlık atan birinin korkunç sesiyle birlikte. Dean'e polisi arattırdım ama ulaşamadığını söyledi. Tüm acil durum hatları sıkışmıştı. Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında bir fikrim yok.

Kanepede uyudu. Bir şeye ihtiyacım olursa diye olduğunu söyledi ama kesinlikle daha çok bir tür maskaralık ihtimaline karşı bana göz kulak olmakla ilgiliydi. Her saat başı evin güvenliğinden emin olmak için yukarı çıkardı. Filmlerde dedikleri gibi, etrafı kolaçan etmek için. Polisten ya da beni kurtarmakla ilgilenen herhangi birinden iz yoktu. Her ne kadar kendi canavarlarımı öldürmek ve kahramanca kendimi kurtarmak istesem de, bunun için hiçbir fikir ya da fırsat ortaya çıkmadı.

Yemeklerim parmaklıklardan geçiriliyor. Kafesimin kapı panelinin zincirini hiç çözmedi. En azından bilincim yerindeyken. Demir parmaklıkların kaynaklı bağlantılarını vücut ağırlığımla test etmek bana hiçbir şey kazandırmadı. Banyoda yüksekte küçük bir pencere var. Ama onu sacıa kapatıp yerine cıvatalamış. Ne yazık ki sacıma bir matkap ya da levye saklamayı akıl edemedim.

Görünüşe göre her şeyi düşünmüş.

Sıkıştım.

Bugün sınav çekmekle meşgul. Dünya yıkılana kadar -eğer dünya yıkılırsa- daha da iyi durumda olacak. Onu fiziksel olarak fark ettiğimden değil. Bu ne kadar garip olurdu?

"Bu İngiliz kraliyet ailesinin sonuncusu hakkında," diyorum, kanalı değiştirmek için kumandayı televizyona doğrultarak. O

bir saat kadar önce teslim ettim. Sanırım beni endişelerimden uzaklaştırmak içindi. Dünyanın yavaş yavaş kendini yok edişini uzaktan izlemek insanın moralini bozabiliyor. Yine de insanların bir şekilde galip gelmeyeceğine hala tam olarak ikna olmuş değilim. Biz biraz sinsiyiz. Biz ve hamamböcekleri. "Burada yaşayanlar dışında. Arkadaşınızın söylediği doğruysa, Birleşik Krallık ölümlerde hâlâ bizden bir ya da birkaç gün önde görünüyor. Cenazelerini yıllar öncesinden planladıklarını biliyorsun. Kraliyet ailesi yani. Müzik, at arabaları, büyük geçit töreni ve istedikleri her şey. İşlerin gidişatına bakılırsa bu grup tüm bunlardan mahrum kalmak zorunda kalabilir."

Dean cevap olarak homurdanıyor.

Tanıdık yüzlerin çoğu artık ekrandan kaybolmuştur. Geriye kalan muhabirlerde acımasız bir kararlılık havası var. Sanki bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı gibiler.

Bunun beni esir alan kişinin söylediği kadar kötü olacağına inanmak istemiyorum. Bu ülkede sadece birkaç yüz bin kişi kaldık. Ama bugün dünden çok daha mümkün görünüyor. Bu da çok korkutucu.

"Bu en azından iklim değişikliğini çözmeli," diyorum.

Dean homurdanıyor. Tam bir hayvan. Yine de kafeste olan benim. Mantıklı hale getir.

Uzaktan kumandayı verdiğinde ilginç bir şey gördüm; kolunun iç kısmında bir sürü küçük yuvarlak yara izi. Sigara yanığı büyüklüğünde. Deniz piyadesiyken havaya uçtuğundan bahsetmişti. Bununla bir ilgisi olabilir ama nedense ben öyle düşünmüyorum. Onunla empati kurmak istemiyorum. Yine de çocukluğunu merak ediyorum. Hiç ailesi olmadığını söyledi.

Bu da bir erkeğin terapiye gitmek yerine sizi nasıl kaçırıp esir alacağını gösteriyor.

Ve düz ekrana geri dönelim. Birinin bodrumunda alıkonuluyorsanız ve dışarı çıkamıyorsanız hava durumu raporları o kadar da önemli görünmüyor. Bir sonraki kanala geçiyorum.

Her şey çok çabuk oluyor.

Düzgün, kısa gümüş rengi saçları ve beyaz tenli, zayıf, çizgili bir yüzü olan tanıdık yakışıklı adam bir el bombası alıyor. Kameranaya son bir kez başıyla selam veriyor. Yoldaşça bir saygı ve onaylama. Sonra pimi çekiyor.

Kısa bir süre içinde patlamanın gürültüsü duyuluyor ve ekran kararıyor.

Çenem açık kaldı. "Lanet olsun." "Evet."

"Bu olamaz..." Ben de diyorum ki. "Sahip olmalısın..."

"Astrid, numara yapmadığımı biliyorsun. İnsanların hastalanması, işlerin durması... Hepsi seni o kafese koymadan günler önce başladı."

Ve o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Bu ayrıntılı bir hile değil.

"Telefonuma ihtiyacım var," diyorum, ilk kez değil. Ailemi bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni rahat bırakmıyor. Ve bu korku gerçek, şimdi öncekinden çok daha fazla. "Lütfen. Bunu daha sonra konuşacağımızı söylemiştin. Ama dün gece bunu tartışmakla ilgilenmiyordun. Ne kadar sonra demek istedin? Sadece annemin iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"İyi olmayacak. Tanıdığımız herkes öldü ya da ölüyor. Üzgünüm."

"O zaman en azından ona iyi olduğumu söylememe izin ver." Kaşlarımı çatıyorum. "Onun sesini tekrar duymaya ihtiyacım var. Senin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece güvende olduğumu söyleyeceğim. Lütfen!"

Acımasız bir ifadeyle ayağa kalkıyor ve sehpanın üzerindeki kâğıtların ve çeşitli eşyaların altından telefonumu alıyor. O lanet şey başından beri oradaydı. Benden sadece birkaç adım ötedeydi. Pislik herif.

Telefonu açıyor ve yüzümü tanıyıp güvenlik ekranını kapatabilmesi için parmaklıklara doğru tutuyor. Sonra kafesin önünde diz çöktü. "Anneni arayıp hoparlöre vereceğim."

"Tamam."

"Bizi tehlikeye atabilecek herhangi bir şey söylediğin anda aramayı keserim."

Demir parmaklıkların önünde diz çöktüm. "Anlaşıldı."

Önce zil sesi geliyor. Çağrı bitene kadar devam ediyor. Hemen tekrar deniyor ve bu sefer annem açıyor.

"Astrid? Tatlım?"

"Anne," diyorum rahatlayarak.

"Günlerdir seni arıyoruz."

"Özür dilerim. İşe ve olan biten her şeye kendimi kaptırdım," diyorum. "Seni endişelendirmek istememiştim. Sen iyi misin?"

Öksürmek için duraklıyor ve midem yere iniyor. "Baban ve ben iyiyiz. Sadece ortalıkta dolaşan şu gripten birazcık var. Ama diğer zavallılar gibi kötü değiliz."

"Oh. Bu, um, bu iyi."

"Muhtemelen Cuma günü pickleball oynarken kaptık. Ama maçı kazandık, yani buna değdi!"

"Ona gitmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Oh, tatlım," diyor. "Eğer senin için yeterince güvenli olsaydı

Market alışverişi için dışarı çıktığımızda, biraz egzersiz yapmamız için yeterince güvenliydin."

Dean'in bakışlarındaki merhamet beni mahvedebilirdi.

Diyelim ki beni serbest bıraktı ve ben de arabama binip yola koyuldum.

Şehirden çıkan tüm yollar virüsten kaçmaya çalışan insanlarla tıkanmıştı. Ölenlerin arabalarında otururken çekilmiş görüntüleri var, sonsuza dek trafikte kalmışlar.

Ama diyelim ki bir yolunu buldum ve şehirden çıktım. San Francisco arabayla on saatlik mesafede. Arabada yeterince benzin yok ve benzin istasyonlarının hala açık olup olmadığını bilmiyorum. Gerçi yakın zamanda ölenlerin depolarından hortumlamak işe yarayabilir. Diyelim ki oraya kadar gitmeyi başardım ve vaktinde geldim. Mucizelerin mucizesi, annem ve babam, kardeşim ve eşi hâlâ hayattalar. Son anlarında onlara baktım. Orada olup ellerini tuttum ve yüzlerine onları sevdiğimi söyledim.

Tabii ki ben de virüse maruz kaldım ve yakında öleceğim.
Son.

"Kardeşin ve Emily dün gece bizi kontrol etmeye geldiler," diyor annem. "Ev yapımı çorba getirmişler. Görünüşe göre herkeste bir miktar var. Beni yanlış anlama, grip mevsimi her yıl berbat geçer. Ama bu sefer ortalığı kasıp kavuruyor."

"Evet."

"Ama sesin sıkışık gelmiyor," diyor. "Bu iyi bir şey."

"Şimdiye kadar atlatmayı başardım."

"Harika. Dışarı çıktığında maskeni taktığından ve ellerini yıkadığından emin ol, tamam mı?"

"Mm." Sesimden duyabilsin diye gülümsemeye çalışıyorum. Ama gözyaşlarımın yüzümden aşağı dökülmesine engel olamıyorum. "Bana pickleball galibiyetinden bahset."

Ne yapacağımı bilemiyorum. Üzgün, kırgın ve öfkeliyim. Hem Dean'e hem kendime hem de tüm dünyaya. Yapmam gereken şey annemi daha önce aramak için bastırmaktı. Ama şimdiye kadar virüsü ciddiye almış değildim. Malzemeleri vardı; annemle babamın dışarı çıkmasına gerek yoktu. Bana evde güvenle kalacaklarına dair söz vermişti. Pickleball, o kadar şey varken. Gerçi ben de daha iyi değildim - evimin güvenliğini bırakıp pasta aramak. Alışverişe gitmiş olsaydım şimdi ölmüş olur muydum?

Muhtemelen.

Annemle yarım saat kadar konuştuk. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmeye başladı. Sanırım eski anıları anlatırken sesim hüzünlü çıkıyordu. Tutsağımın da dediği gibi, kişiliğim genelde gün ışığı gibidir. Mevcut koşullar altında sürdürülmesi zor bir şey. Biz konuşurken annem meyve suyu için havuç, elma ve zencefil doğradı. Bu onun virüs için bulduğu çözüm. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Onu sevdiğimi söyledim ve babama da söyledim. Yapabileceğim başka bir şey yok. Ve bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Vedalaştığımızda gözlerim şişmiş ve kızarmıştı. Belli etmeden banyoda ancak bu kadar saklanabilirim. Nedense beni esir alan kişinin hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Bu yüzden duş alıp saçımı yıkıyorum ve ağlıyorum. İçimdekileri döktüm. Sonra külotumu ve sütyenimi lavaboda su ve sabunla yıkıyorum ve kurumaları için havlu askısına asıyorum. Sonra, parmaklarımı bir süre meşgul etmek için saçlarımı taç şeklinde örüyorum. Dünyanın sonu geliyor, ben de saçımı yapıyorum. Ne kadar gülünç.

Ama tanıdığınız herkes öldüğünde ya da ölmek üzereyken ne hissetmeniz gerekiyor? Toplum son nefesini verirken? Dürüst olmak gerekirse, bok gibi hissetmek makul bir cevap gibi görünüyor.

En eski anılarımdan biri ayak parmağımın bir karınca tarafından ısırılmasıdır. Garip ama gerçek. Annem arka bahçede bahçe işleriyle meşguldü ama karıncayı bir güzel azarlamış ve beni güldürmüştü. Bir keresinde babamın bir iş gezisinden eve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geldiğini hatırlıyorum. Bana Alaska'dan peluş bir oyuncak getirmişti. Bir fok balığıydı ve nedense ona Roger adını vermiştik. Kardeşimle ilgili çocukluk anılarımdan çoğu kavga etmemizle ilgilidir. Sonunda bunu aştık ve şimdi iyi geçiniyoruz.

Daha fazla anı için zamanımız olur diye düşünmüştüm. Anı biriktirme şansı. Şüphesiz herkes böyle hissediyordur. Ama bir gün zamanınız doluyor ve yapabileceğiniz hiçbir şey kalmıyor. Pazarlık etmek, tartışmak ya da ölümü ertelemek yok.

Arkadaşım Thu Haziran'da evleniyordu. Başka bir arkadaşım, Sage, Ağustos'ta ilk çocuklarını bekliyordu. Bir yaz tatili için para biriktiriyordum. Gerçi nereye gideceğime karar verememiştim. Bir gün yapacağım o kadar çok şey vardı ki.

İşte o zaman kokuyu alıyorum... Havada duman var.

Dean beni görür görmez, "Sokağın aşağısında bir ev var," dedi. Yüzümdeki endişeli ifade belli ki

Belli.

"İtfaiye orada mı?" diye sordum. "Hiç siren sesi duymadım."

"Hayır. Onlardan bir iz yok. Sadece birkaç kişi hortumlarla yangını söndürmeye çalışıyor."

"Yardım edecek misin?"

"Virüs yüzünden mi yoksa duman soludukları için mi öksürüyorlar bilmiyorum. Ama dumana maruz kalma riskini göze alamayız" dedi. "Hafta başında iyi miktarda yağmur yağdı ve rüzgar şimdilik bizim lehimize. Bekleyelim ve ne olacağını görelim."

Odanın arka tarafında üst üste yığılmış saklama kutuları duruyor. Onlara ilk kez ilgi gösteriyor. En üsttekini indiriyor ve kapağını açıyor. İçinden bir sırt çantası çıkıyor ve onu kafesin önüne koyuyor. Bu tam da ihtiyacım olan şey. Her şey cehenneme dönmüyormuş gibi davranabilmem için dikkatimi dağıtacak bir şey.

"Bu senin," diyor fermuarları açarak. "Rengi güzelmiş."

"Çok mavi giyiyorsun." Omuz silkiyor. Fark edilmek güzel olabilir, ama bir de sapıklık varsa o kadar da değil. Ama işte buradayız. "Konuşmak için daha fazla zamanımız olur diye umuyordum."

"Beni kıyamet karın olmaya ikna etmen için daha fazla zaman mı?"

Sırt çantasının içinden çıkardığı eşyaları yerde düzgün sıralar halinde dizmeye devam ediyor. "Çantanızda ne olduğunu bilmeniz önemlidir. N95 yüz maskeleri, el dezenfektanı, tuvalet kağıdı, adet ürünleri, ıslak mendil, diş fırçası ve diş macunu, sabun ve havlu, saç fırçası ve saç bantları, deodorant, dudak kremi-"

"Aromalı mı?" "Hayır."

"Güzel."

"İbuprofen ve reçetesiz satılan birkaç ilacı içeren temel bir ilk yardım çantası, yağmur pançosu, bir acil durum

Mylar battaniye, yedek yün çoraplar, üşüme ihtimaline karşı kapüşonlu bir tişört, bir şişe su ve içine filtre yerleştirilmiş bir su şişesi, birkaç granola bar, birkaç paket iz karışımı, el feneri, acil durum ışık çubukları, kibritler, bir çakmak - gerekirse ateş yakmak için tampon kullanabilirsiniz - ayrılmamız ihtimaline karşı benimkiyle aynı kanala ayarlanmış bir telsiz, el feneri ve telsiz için fazladan piller ve bu-

"Bu işe çok kafa yormuşsun."

"Pek sayılmaz. Standart kaçış çantası. Bir de bu var..." Sırt çantasından çıkardığı şey, bir balta, bir çekiç ve bir levyenin bebek sahibi olmasına benziyor. Ve bu çocuk parlak ve şık olmayı seçmiş. "Bu çok amaçlı alet, sığınak veya erzak için kilitli herhangi bir eve veya binaya erişmek için kullandığınız şeydir. Ama unutmayın, dışarıda kimin olduğunu ya da ne kadar tehlikeli olabileceklerini bilmiyoruz."

"Evet. Sizi kaçırıp bir kafese tıkan türden bir insan olabilirler."

"Ya da çok daha kötü olabilirler. Yasalar bir kez ortadan kalktığında kaç kişi kibar olmaya devam edecek?"

"Şaka yapıyorsun, çünkü onların çoğu zaten kibar değildi." Parmaklıkların arasından elimi uzattım. "Bunu görebilir miyim?"

"Hayır," diyor.

"Neden bakamıyorum?"

"Çünkü beni kazara ya da başka bir şekilde öldürürsen inanılmaz üzücü olur."

İç çekiyorum. "Öyle mi olurdu? Gerçekten öyle mi?"

"İçinde bulunduğumuz durumu bir düşün. O yangınla ilgilenmek için resmi olarak kimse gelmedi. Kim kaldıysa ya çok hasta ya da umursamıyor. Polislerin daha iyi olma ihtimali nedir sence? Tehlikeli olacak. Bunu ciddiye almalısın."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey yok.

"Eğer oraya gidersek... oraya gittiğimizde... sessiz olmak en iyisi. Yani kaçınamayacağın sürece cam kırmak ya da gürültü yapmak yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Ve kimseye güvenme. Ne kadar iyi göründükleri umurumda değil. Kimseye yaklaşma ve kimsenin sana yaklaşmasına izin verme," diyor derin sesiyle. "Seni sonsuza kadar kilit altında tutamam. İyi bir yaşam kalitesine sahip olmak istiyorsak olmaz. Ve seni bana kelepçelemek her şeyi berbat edip ikimizi de öldürtmek için çok iyi bir yol olur. Ama sen ve ben, birbirimizin arkasını kollayacağız, olabildiğince dikkatli olacağız. Bu şekilde hayatta kalabiliriz."

"Bunun senin için korkunç olduğunu biliyorum. Korkmuş ve travma geçirmiş olmalısın ve başka ne olabilir bilmiyorum. Ama başka bir cevap olsaydı bunu yapmazdım. Her şeyin çöktüğü bu ilk aşamayı ikimiz için de güvenli bir şekilde atlatmanın başka bir yolu olsaydı."

Hoşuma gitmeyebilir ama adam mantıklı konuşuyor. Tüm kanıtlar bunun son zaman olduğunu ya da buna çok yakın bir şey olduğunu gösteriyor. "Pekâlâ."

"Güzel." Bana uzun uzun bakıyor. "Fırsatını bulur bulmaz kaçacaksın, değil mi?"

"Buna dürüst bir yanıt mı istiyorsun?"

"Lütfen."

"Tam olarak karar vermedim. Bunun daha çok bir bekle ve gör durumu olabileceğini düşünüyorum."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Açıkçası bu beklediğimden daha iyi bir yanıt. Her neyse... Bu konuda biraz düşünmen senin için iyi olur."

"Kaçmayı düşünmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Bunu iyice düşünmeni ve şimdi düşünmeni istiyorum. Bunu yaptıktan ve bu dünyada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anladıktan sonra değil. Thomas Hobbes'un hukukun üstünlüğünün olmadığı bir dünya hakkında ne dediğini biliyor musun?"

"Thomas Hobbes kim?"

"Filozof. Hayatın yalnız, fakir, kötü, acımasız ve kısa olacağını söylemişti."

"Neşeli bir adama benziyor. Komşunuzu kaçırmakla ilgili ne demişti?"

"Bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Ama o gerçekçi biriydi," diyor Dean. "Yine de hayatının yalnız geçeceğini sanmıyorum. Sen çekici bir kadınsın. Bu yeni dünyada tek başına tanışmak istemeyeceğin pek çok erkek olacaktır."

"Yani sen en iyi en kötü alternatif misin?"

Homurdanıyor. "Öyle bir şey işte."

"O haber kanalının hiç yayından kaldırıldığını hatırlıyor musun?" Yatağımın üzerinden kumandayı alıyorum. Televizyonda gri bir bulanıklık var. "Adamın kendini patlattığı haber bile değil bu."

"Hayır. Asla."

Kanalı değiştiriyorum. Bir sonraki kanalda bir muhabir bir tomar mendile hapşırırken ülke çapında sıkıyönetim ilan edildiğini duyuruyor. Yağmalamayı ve virüsün yayılmasını durdurmak için saat yedide sokağa çıkma yasağı uygulanacak. Ve tüm bunlar çok az da olsa endişe verici.

"Görünüşe göre haklarımız elimizden gidiyor," diyorum.

"Eninde sonunda olacaktı. Acaba hâlâ bunu uygulayacak kadar askerleri var mı?" Sırt çantasını kanepenin üzerine koyuyor ve başka bir saklama kutusu çıkarıyor. Bunun içinden kalın sütun mumlar ve kibritler çıkıyor. "Er ya da geç elektriğimiz kesilecek. Hazırlıklı olmak en iyisi."

"Bütün bunları ne zaman sipariş ettin?"

"Hafta başında."

"Bu kadar erken mi biliyordun?"

"Arkadaşımın kulak misafiri olduğu konuşmalar... pek iyi değildi." Mumları sehpanın üzerine diziyo ve merdivenlere yöneliyor. "Gidip yangını kontrol edeceğim."

"Bu olayı ilk duyduğumuzdan beri bugün bir hafta geçti. Medeniyetin tamamen çökmesi için yedi günden daha uzun bir süre geçmesi gerektiğini düşünürsünüz."

"Pek sayılmaz." Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Hiçbir zaman sandığımız kadar önemli değildik."

Yatağın üzerinde bir kez daha rahatlıyorum. "Sanırım değil."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAZAR

Neyse ki yangın gece boyunca mahalleyi yakıp kül etmedi. Yerel mahalle bekçileri yangını kontrol altına aldı ve şimdilik güvendedeyiz. Ancak doğal ya da başka türlü felaketler ülkenin başına gelmeye devam ediyor. Manhattan'ın ortasına düşen jumbo jeti ele alalım. Ya da patlayan ve Peoria'yı yerle bir eden gaz tankerini. Ve Florida Keys'de karaya çıkmak üzere olan fırtına dehşet verici. Herkes virüsten ölmüyor ve kimse bize yardıma gelmiyor. Kahveden önce çok fazla neşeli olmayan haber var. Ve benim gerçekten kahveye ihtiyacım var.

İyi uyuyamadım, dönüp durdum. Nihayet uyuyabildiğimde rüyamda ailemi gördüm ve ağlayarak uyandım. Bir topun içine girme, başıma bir battaniye çekme ve her şeyi görmezden gelme dürtüsü çok güçlü. Sadece yatağında çürümek ve dünyanın bensiz sona ermesine izin vermek.

Bu sabahki bir diğer olay ise kafesimin ulaşabileceği bir yerde eşyalarımın düzgün bir şekilde yığılmış olduğunu görmek oldu. "Oh, güzel. İç çamaşırlarımı karıştırıyordun. Bu normalde kaçırılmadan önce olur, biliyorsun değil mi? Bu işlerin tırmanmasının bir sırası vardır. Takip 101 gibi."

Dean televizyonun önünde duruyor. "Dün gece birkaç şey almak için senin evine gittim. Kıyafet değişikliğine hazır olabileceğini düşündüm."

"Etrafta kimse var mıydı?"

"Hayır," dedi. "Komşularından birinin dairesinin içinde öksürdüğünü duydum ama kimseyi görmedim. Artık çok fazla insan kaldığını sanmıyorum."

"Bu beni dışarı çıkaracağın anlamına mı geliyor?" "Bekleyelim ve görelim."

Bu da hayır demek. *Pislik herif.*

Her zamanki gibi bana paket kahve bıraktı. Bu sabah kahvaltıda yaban mersinli yulaf var. Ekrandaki muhabirin gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış. Muhtemelen ilk kez günün haberi Dolly Parton tişörtü giyen bir kadın tarafından veriliyor. Ben kendi adıma onun müzik zevkini selamlıyorum, her ne kadar ahir zamanın habercisi olsa da.

İlk başta ne gördüğümü, bize ne gösterdiklerini anlamak zor... Görüntüler bulanık ve kamera titriyor. Ama askerler sokağa çıkma yasağından sonra silahsız insanlara ateş ediyor. Onları sokak ortasında vuruyorlar.

Bu anlaşılmaz. Bir filminden çıkmış gibi. "Sanırım bu yasayı uygulamak için hala ayakta olan insanlar vardı. Hepsi," diyor Dean mutsuz bir şekilde.

"Onları öldürdüler. Sadece öldürdüler."

"Evet."

Başımı sallıyorum. "Belki de yok edilmeyi hak ediyoruz. Bir tür olarak berbat olduğumuzu fark etmemek giderek zorlaşıyor."

"İnsanlar tek parça değildir Astrid. İyilerimiz ve kötülerimiz var. Henüz bizden vazgeçme." Boğazını temizliyor. "Evinize bir göz attım ama hiç mantıklı ayakkabınız yok gibi görünüyor. Bulabildiklerimin en iyisi Converse'lerdi."

"Affedersiniz. Ayakkabı konusunda harika bir zevkim var." Titreyen bir elle kahveye uzandım. Tüm bu durum, ailem ve arkadaşlarım için duyduğum keder beni etkiliyor. "Ve ciddi ormandaki bu cennet gibi kulübeye kadar yürümemizi mi planlıyorsun?"

"Hayır ama trafik sıkışıklığını aşmak için biraz yürümemiz ve muhtemelen tırmanmamız gerekebilir."

Kıyafetlerim konusunda mantıklı seçimler yapmıştı. Bir kot pantolon ve birkaç tişört daha. Daha kalın, daha az dekoratif çoraplarımdan birkaç çift. Kıyafetlerin yanı sıra, komodininin üzerinde birkaç kitap ve arkadaşlarımla ailemin fotoğraflarından oluşan bir seçki var. Sahip olduklarım

evimin duvarlarında asılı duruyordu. Çerçeveleri attı ve resimleri benim için su geçirmez bir torbaya koydu.

Bu onun için düşünceli bir davranıştı. Ama işte buradayım, hala bir kafesin içinde oturuyorum, bu yüzden prensip olarak teşekkür etmiyorum.

Hayatımın sadece bu birkaç anlamlı şeye indirgenmesi çok garip. Sokağın karşısında topladığım eşyalarla dolu bir daire var. İş başa düştüğünde ne kadarını yanımda götürebilirim? İşte soru bu.

Televizyon kapandığında muhabir daha önceki manşetleri tekrarlamakla meşgul. Aynı şey tavandaki ışık için de geçerli. Pencereler kapalı olduğu için burası tamamen karanlık.

Dean bir süre sonra elinde bir el feneri ile görünür. Saklama kutularından birinden küçük bir kamp feneri alıyor ve parmaklıkların arasından bana uzatıyor. Sonra da güneşi içeri almak için yüksek pencerelerdeki ses geçirmez dolguyu çekip çıkarıyor. Sanırım artık yardım için bağırmamdan endişelenmiyor. Belki de dışarıda kimsenin umurunda olmadığını düşünüyor.

"Acaba elektrikler tekrar gelecek mi?" diyorum.

"Hepsi değil. Ya da uzun bir süre gelmeyecek. Dünya bir süre çok farklı görünecek. En azından birkaç nesil diyebilirim."

Dışarıdan bir manyağın yolda hızla ilerlerken çıkardığı lastik sesleri geliyor. Buna bağırışlar ve silah sesleri eşlik ediyor. Görünüşe göre birileri çılgınca eğleniyor. Zamanın sonunun onları üzmediğini bilmek güzel.

"Televizyon konusunda pek bir şey yapamam," diyor. "Ama bir silahı soyma ve temizleme dersi almak ister misin?"

"Bana bir silahla güvenir misin?" "Dolu olmayan bir tane.

Tabii ki."

Ve neden bilmiyorum ama ağlayana kadar gülüyorum.

PAZARTESİ

Rapunzel'in manzaralı bir kulesi var. Bu bodrumdan bıktığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Hapsedilmemin dördüncü gününde keyfim pek yerinde değil. Sanki bu ölmekte olan dünya canıma okuyor gibi hissediyorum. Dünya dönerken mutlu olmak zor. Dean'e annemi tekrar aramasını söylemek istiyorum. Ama cevap vermezse ne yaparım? O zaman ne olacak? Ölebileceğini bile bile nasıl yaşayacağım?

Hayat çok değişken. Ödenecek başka bir fatura ve yapılacak daha fazla görevle bir andan diğerine geçip gidiyor. Olabileceğiniz en iyi yetişkin olmak için sonsuz saçma arayış. İnsanlara onları sevdiğinizi ve takdir ettiğinizi söylemek, yapılacaklar listesinde neredeyse hiç yer almıyor. Oysa gerçekte en önemli şey budur. Ve iş işten geçtikten sonra bunun ne kadar yürek parçalayıcı bir şekilde ortada olduğu.

Nihayet kot pantolon, botlar ve deri ceketle, belinde bir silah taşıyarak ortaya çıktığında kuşluk vaktidir. Bu yeni bir şey. Daha önce de silah taşımıştı ama ilk kez silah taşıyor. Pislik heriften etkilenmek istemiyorum ama bu ona yakışan bir estetik. Kahvemi içeli, bana bıraktığı limonlu çöreği yiyeli, saçlarımı ve dişlerimi fırçalayalı ve kitap okumak için yerime yerleşeli çok oldu. Elektrik kesilmeden önce pişirdiğini ve kafein için propan brülör kullandığını varsayıyorum.

Bugün onun yokluğu beni çok meraklandırdı. Ve yine duman kokusu alıyorum, bu da beni tedirgin ediyor. Havada bir şey var. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Ama hisler kötü.

"Yangın ne kadar yakın?" O bir kelime bile edemedi ben soruyorum.

"Birkaç blok ötedeki polis karakolu." "Kahretsin."

Arka cebinden bir anahtar çıkardı. "Ayakkabılarınızı giyin ve yanınıza ne almak istiyorsanız alın. Ama

Hafif seyahat ettiğimizi unutmayın."

"Şimdi mi gidiyoruz?"

Başını sallıyor ve zinciri beni hapseden çit panellerinden geçiriyor. Bu arada ben de söyleneni yapıp çoraplarım ve ayakkabılarımla ilgileniyorum. Buradan çıkmak için her şans çok iyi bir şey. Gök mavisi sırt çantasını yatağın üzerinde yanıma bırakıyor, fotoğrafları ve birkaç eşyayı daha ekliyorum. Çantaya çok şey koymuş olmasına rağmen, yine de beklediğimden daha ağırdı.

"Kurşun geçirmez," diyor kaşlarımı çatmamı doğru okuyarak. "Oh."

Bu gerçekten oluyor. Benimle oyun oynamıyor ve bana boş yere umut vermiyor. Gerçekten buradan çıkıyorum. Kafesteki çitin bir kapı gibi serbestçe sallandığı boşluk ilk başta bir yanılsama gibi görünüyor. Olmasını dilediğim ve hayal ettiğim bir şey. Ama sonra adımımı atıyorum ve şükürler olsun. Sonunda kafesten çıktım. Günlerdir ilk gerçek nefesimi alıyormuşum gibi hissediyorum. Özgürlük, seni güzel kaltak.

Ancak Dean'de dikkat dağıtıcı bir gerginlik var. Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken hareketleri aceleci. Bekar beyaz heteroseksüel erkek diye bağırان bir sandalyenin arkasından başka bir siyah deri ceket alıyor. Zamanımızın en çirkin koltuklarından biri. Yıllarını bu iğrenç mobilyanın içinde futbol ya da her neyse onu izleyerek geçirdiğine şüphe yok.

Ve ön kapı tam şurada. Sanki bir düzine adım atsam kapının önünde duracak, sonra da kapı tokmağını kapıp açık havaya fırlayacak ve ondan sonsuza dek uzaklaşacağım. Bu çok cazip.

"Giy şunu," diyor ceketini bana uzatırken.

"Neler oluyor?"

"Bazı insanlar evlere girip çalacak bir şeyler arıyorlar."

"Hasta mı bunlar?"

"Bilmiyorum ve bunu öğrenmek için etrafta dolaşmayacağız." "Evi savunmak istemiyor musun?"

Başını sallıyor. "Silahlı çatışmaya girmek çok fazla gürültüye neden olur ve istemediğimiz bir ilgiyi üzerimize çeker. Burada kalmak hiçbir zaman amacımız olmadı. Sadece beklediğimizden daha erken ayrılıyoruz."

Ceketimin fermuarını kapatırken başımı sallıyorum.
"Tamam."

"Garaja gideceğiz, motosikletime bineceğiz ve sonra buradan gideceğiz. Planımız bu."

"Anladım."

"Bundan emin misin?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak. "Evet."

Elimi tutuyor ve beni evine doğru götürüyor. Küçük bir kaçırılma meselesi dışında ilk kez birbirimize dokunuyoruz.
"Maske tak ve gidelim."

"Maskenin virüse iyi gelmeyeceğini söylemiştin."

"Evet. Ama ölü bedenler her türlü pisliğin üreme alanı olabilir."

Oturma odasındaki dekor seyrek. Bazı doğal çerçeveli fotoğraflar ve kitaplar. Çok fazla kitap. Neredeyse onun hakkında daha iyi şeyler düşünmemi sağlayacak. Yalnız, hüznü, solmuş bir saksı bitkisi, bakımsızlığı kesin. Burada başka pek bir şey yok. Görünüşe göre alt katta benim için halı, minder ve örtüler için çaba sarf etmiş. Bu hem tatlı hem de tuhaf bir şey.

Bir sapiğa sahip olmak pek de düşündüğüm gibi değilmiş. Çok düşündüğümünden değil.

Garajda, kapısında adı ve numarası yazılı büyük bir kamyon duruyor. Adam müteahhit olduğu konusunda yalan söylemiyormuş. Ve söz verdiği gibi, heybeli ya da her ne deniyorsa, paketlenmiş ve gitmeye hazır, pırıl pırıl bir Triumph motosiklet de bizi bekliyor.

Tezgâhtan bir kask alıp dikkatlice bana takıyor. Sonra çok daha aceleci bir şekilde kendi kaskını takıyor. Kulaklarımın arkasına kan hücum ediyor. Tek duyabildiğim bu. Boom, boom, boom. Motosiklete benden çok daha zarif bir şekilde biniyor. Sanki bunu binlerce kez ya da daha fazla yapmış gibi.

"Kollarını göbeğime dola" diyor. "Sıkı tutun. Gerçekten sıkı. Ve sakın bırakma."

Günler süren bekleyişin ardından, her şey bir anda gerçekleşiyor gibi. Ellerimi onun sert vücuduna doluyorum. Ona dokunmak ve ona bu kadar yakın olmak tuhaf. Ama buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Motosiklet kükreyerek canlanıyor, altımda titreşiyor. Sonra garaj kapısı kalkıyor, güneş ışığı içeri doluyor ve gözlerimi kamaştırıyor. Dean motoru çalıştırıyor ve yola çıkıyoruz, garaj yolundan aşağı inip caddeye çıkıyoruz.

Onunla gitmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ancak daha fazlasını öğrenene kadar tek geçerli fikir buymuş gibi geliyor.

Mahalle ile ilgili hiçbir şey hatırladığım gibi değil. Kafeste geçirdiğim dört gün içinde dünya büyük ölçüde değişti. İhmal ve umutsuzluk yerleşti ve kendilerini rahat hissettirdi. Her şey nasıl bu kadar çabuk dağıldı?

Asfalta saçılmış çöplerden daha fazlası var. Grafiti bir garaj kapısını kaplıyor ve birisi Prius'umun ön camını kırmış.

Caddenin ortasında duran bir SUV'un açık sürücü kapısından sarkan bir ceset var. Gerçek, canlı bir ceset. İlk kez görüyorum ama eminim son olmayacak. Şişmiş uzuvlar ve çürük kokusu. Sıçanlar ve kargalar artık devrilmiş çöp kutularından daha fazlasını seçiyor. Ne ziyafet ama.

Televizyonda güvenli bir mesafeden ıssızlığı görmek başka bir şey. Yakından ve bizzat görmek ise saf, katıksız bir dehşet.

Arkamızdan bağırışlar geliyor, ardından silah sesleri. Sanki burayı yağmalamaları için terk etmiyoruz. Daha ne istiyorlar?

Köşeyi döndükten sonra hızla evden uzaklaşıyoruz. Dean ne yaptığını biliyor. Bizi engellerden kolaylıkla geçiriyor. Araçların çoğunda ölümler var. Bu yüzden

gerçeküstü. Tüm bu kaosun ortasında onun sağlam varlığı hoş karşılanıyor.

Elektrik direğine gömülü bir ambulansın yanından geçiyoruz. Aracın arka kapıları açık, bandajlar ve diğer döküntüler yere yayılmış. Acaba elektriği kesen şey bu muydu? Dünyamızın bu kadar mahvolmuş olduğunu görmenin korkunçluğunda bir güzellik var. Modern sanat bu kadar ürkütücü ve absürd olmayı isterdi.

Ufuk çizgisindeki siyah lekeler şehirdeki yangınların kalıntılarını işaret ediyor. Bir spor malzemeleri mağazasının otoparkındaki çadır koleksiyonu FEMA kamplarından biri olmalı. Humvee'ler ve bir tank, bir mega marketin dışındaki askeri ablukada üniformalı cesetlerle çevrili. Sanırım sokağa çıkma yasağını uygulayan kimse olmayacak. Hasta insanların evlerine gidip yataklarını arayacaklarını düşünürsünüz. Ama yakın zamanda ölmüş bir sürü insan var. Kafeste tutulduğum günler boyunca insanlık virüs tarafından yok edildi.

Sanki zihnim cesetlerin görüntüsünden uzaklaşmak istiyor. Onların manken, oyuncak bebek ya da hayatları kısa kesilmiş ve bedenleri güneşin altında çürüyen insanlardan başka bir şey olduğunu hayal etmek. Yaşadığım şoku atlatmak çok zor.

Kısa süre sonra tanıdık yerlerden uzaklaşıyoruz. Dean gerektiğinde patikaları ve arka sokakları kullanıyor. Çeşitli rotaları ezberlemiş olmalı. Birçok kez trafik tarafından geri çevrildik. Devasa araba kümeleri sonsuza kadar bir motor mozaesi gibi sessiz duruyor. Ama banliyölerde yolumuza devam ediyoruz, gittikçe uzaklaşıyoruz. Bir labirentten kaçmak gibi.

Sonunda şehrin güney yakasındaki bir parkta durduğumuzda kığım ağrıyor. Bir saattir kimseyi canlı görmemiştik. Yine de bir ağaçlığın yanına park etmeyi ihmal etmedi, böylece biraz korunmuş olacaktık.

Esnemek hiç bu kadar iyi gelmemiştii. Omuzlarımı kıvırıyorum ve ceketimin fermuarını açıyorum. "Çıktık."

"Evet," diyor kaskını çıkararak.

Ben de kendiminkini çıkarıp çimlerin üzerine koyuyorum ve oh evet. Çok daha iyi. Burada hava o kadar da kötü değil. Bir esinti olduğu ve evler çok yakın olmadığı için ölümlerin kokusunu o kadar güçlü alamıyorsunuz. Kuşlar ötüyor ve arılar vızıldıyor. Bodrumda mahsur kaldığım süre boyunca gündelik şeyleri ne kadar özlediğimi fark ettiğimi sanmıyorum. Mavi gökyüzünü, kabarık beyaz bulutları ve benzerlerini. Özgürlük üzerimde gerçekten iyi hissettiriyor.

Tam o sırada bileğimi kavradı ve tabancasını elime bastırdı. "Bu gerilim beni öldürüyor." dediğinde tehlikeli ucu ona doğru dönüktü.

"Ne?"

"Beni vuracak mısın, kaçacak mısın? Ne olacak?"

"Ciddi misin lan sen?"

"Kurşun gibi."

"Tanrım, çok dramatiksın."

"Seni kaçırdım ve tutsak ettim. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Şu anda hiçbir şey. Kığım ağrıyor ve susadım. Bugüne kadar hiç ceset görmediğim hiç aklına geldi mi?" diye sordum. "Tüm bunların oldukça şok edici ve travmatik olduğunu, çok teşekkür ederim? Ama hayır. İşte yine her şeyi kendin ve ne istediğinle ilgili hale getiriyorsun. *Yine.*"

"Beni vurmayacaksın."

"Şimdi değil. Belki daha sonra. Henüz karar vermedim ve sen de beni acele ettirmeyeceksin." Başımı sallıyorum. "İşlerin usta suçlu tarafıyla pek iyi başa çıkamıyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır."

"Sana suçluluğun ağırlaşacağını söylemiştim. Ama dinledin mi?"

Hayır."

Homurdanıyor ve silahı elimden alıp kılıfına geri koyuyor. Sonra heybesinden bir şişe su çıkardı. "Al bakalım."

"Tanrıya şükür!" diye seslendi garip bir ses. Bu bir erkek sesi. "Lütfen. Bir doktora ihtiyacım var."

Ve silah bir anda Dean'in eline geri döndü.

"Olamaz," diyorum, yaklaşımakta olan istenmeyen ziyaretçiden uzaklaşırken midem bulanıyor.

Çünkü adam belli ki hastaydı. Burnu kıpkırmızı ve akıyor. Çıplak ayakları çimenlerin üzerinde güçsüzce sallanıyor. Çizgili bir pijama pantolonu ve beyaz bir tişört giymiş. Sanırım yakındaki evlerden birinden gelmiş.

"Eğer hastaneye gitmeme yardım edebilirsiniz." "Geri çekil!" diye bağırır Dean.

"Lütfen bana yardım edin. Kimsem yok."

"Daha fazla yaklaşma."

"Kimse kalmadı," der yabancı. "Bana bunu yaptırma, dostum."

Ama durmuyor. Onun yerine, ateşli, terli yüzünde umutlu, yalvaran bir gülümseme beliriyor ve "Sorun yok. Lütfen. Eğer sadece-"

Beyaz tişörtünün ortasında kırmızı çiçekler açıyor ve bir adım geriye sendeliyor. Şaşkınlıkla göğsüne bakar. Sonra dizlerinin bağı çözülür ve yere düşer. Tüm kuşlar bu şok edici ses karşısında sessizliğe gömülür. Adam yine hareket etmiyor.

Sadece yeşil çimenlerin üzerinde yatıyor, gözleri ögle güneşine bakıyordu.

"Onu öldürdün. Vay anasını." Boğazımın arkasındaki safra yanıyor. "Tamam. Yapmak zorundaydın. Başka seçeneğin yoktu. Bize de bulaştıracaktı, değil mi?"

Silahını kılıfına soktu ve bir süre hiçbir şey söylemedi. "Hareket etmemiz gerek. Kaskını tak ve motosikletine geri dön."

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ

Bir sonraki durak, tüm işletmelerin dışarıya baktığı alışveriş merkezlerinden birinde bir kamp mağazası. Ve ödeme yapmayan ilk müşteriler biz değiliz. Birisi kolay erişim için vitrin camlarından birine bir sedan sürmüş. Ben motosikletle beklerken Dean onların gittiğini kontrol etti. Bana tutmam için bir silah bile verdi, her ihtimale karşı.

Guruldayan midem çantamdaki atıştırmalıkları istiyor. Öğle yemeği yemedik ve öğleden sonra oldu. Yüzlerce ceset gördükten ve biri vurulduktan sonra nasıl aç olabilirim bilmiyorum. Bağlantımı mı koparıyorum yoksa bölümlere mi ayırıyorum bilmiyorum. Hasta adamı, silah sesini ve beyaz gömleğindeki parlak kırmızı kanı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bugün korkunç bir macera oldu. Ama dikkatimi çoğunlukla boş olan otoparka ve ilerideki yola veriyorum. Bugün başka kimse bize sinsice yaklaşmayacak. Dört geceyi bir kafeste geçirmeyi reddediyorum, sadece rastgele dolaşan bir veba kurbanı tarafından dışarı çıkarılmak için. Dünyadaki ilk günümde olmaz. Bu kulağa inanılmaz derecede duygusuz ve berbat geliyor, kendi kafamın içinde bile. En azından o düzeyde bir öz farkındalığa sahibim. Ama yine de geçerli bir endişe.

Birini gerçekten vurabileceğimden emin değilim. Ancak belli belirsiz tehditkâr görünerek bunu yapabilirim.

Ufukta kara bulutlar toplanıyor. Bu geceki geçici konaklama planımızın ne olduğu hakkında bir fikrim yok. Ancak yıldızların altında uyumak söz konusu değil. Ev ev dolaşıp ölümler tarafından işgal edilmemiş bir ev arama düşüncesi çekici gelmiyor. Ölümün gözeneklerinize sızan ve kısa sürede unutulmayan bir kokusu var.

Sanırım buna alışmamız gerekecek. En azından bir süreliğine.

Sessizlik sağır edici. Dean motosikletin motorunu durdurur durdurmaz bunu fark ettim. Kuşlar ve böcekler hala işlerini yapıyorlar ama insan yapımı sesler yok. Gevezelikler, motorlar, elektronik aletler ve katkıda bulunduğumuz diğer tüm arka plan sesleri yok oldu. Bu yeni dünya çok boş görünüyor. Yaşam belirtileri çok az ve çok uzakta. Kaçtığımız akıncılar ve parktaki enfekte adam, yolculuğumuza başladığımızdan beri gördüğümüz tek insanlar. Sanki ülkenin bu köşesinde hayatta kalan tek insanlar bizmişiz gibi.

Dean kırılmış pencereye geri döndü ve beni ileriye doğru eliyle işaret etti.

"Ne alıyoruz?" Alışveriş için her zaman hevesli olduğumdan soruyorum.

"Senin için güzel botlar. Hadi ama. Bastığın yere dikkat et, kaymak istemezsin. Kışından cam çıkaracak doktor kalmadı. Sadece ben varım."

"Evet. Belki de bu durumdan kaçınalım."

Eliyle belime vurarak bana ilgili koridora kadar eşlik ediyor. Nedense bundan nefret etmiyorum. Görünüşe göre kıyamette enfekte olmamış herhangi bir insan teması rahatlatıcı olabilir. Ve adam zor bir gün geçirdi, tamamen yabancı birini vurmak zorunda kaldı. Bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyor. Ancak bu inanılmaz derecede berbat durum hakkında mantıklı düşünebiliyorum. Ya da en azından öyle umuyorum.

Mağazanın ilk yarısını görecektik kadar güneş ışığı var. Sonra el feneri gölgeli kalan kısım için işe yarıyor. Bizden önce buraya kim alışverişe geldiyse sadece ihtiyacı olanı almış ve burayı dağıtmaya kalkışmamış. Ki bu da olması gereken bir tutum. Mevcut kaynak fazlasını paylaşacak çok fazla kişi kalmamış olabilir ama bu konuda hıyarlık etmeye gerek yok.

"Olanlar hakkında konuşsak iyi olur." Bir çift güzel mavi-gri yürüyüş botu seçiyorum. "Oh, bunlar indirimde."

"Sanırım eşyaların fiyatı hakkında endişelenme devri bitti."

"Demek istediğim, kutular arka taraf yerine buraya yığılmış."

"Buna ne dersin?" diyor. "Alışveriş becerilerinin işe yarayacağını biliyordum."

Ne mutlu ki, benim bedenimde son bir çift var. "Kalın çorapları var mı? Bunları giymek muhtemelen çok zor olacak."

Bana başka bir raftan bir çift yün çorap uzatıyor. "Olanlar hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Birini öldürdün. Um. Bunlar neon turuncu."

Gözlerini kırıştırıyor, rahatsız edici çorapları bir kenara fırlatıyor ve başka bir çifte uzanıyor. Bu seferkiler krem renginin kabul edilebilir bir tonu. "Ölümcül bir tehdidi ortadan kaldırdım. Bir şey değil. Bunlara ne dersin?"

"Teşekkürler." Oturdum ve ayakkabılarımı değiştirme işlemine başladım. Zavallı tatlı Converse'lerim. Bana iyi hizmet ettiler. Ama yürüyüş botları onu mutlu edecekse, ben de bu oyuna katılmaya hazırım. Şimdilik. Ayrıca botların daha sağlam ve bu yeni yaşam tarzına daha uygun olduğu konusunda haklı olma ihtimali de var. "Başımıza gelen şeyleri sindirmek için zaman ayırmamızın önemli olduğuna inanıyorum. Dürüst olalım. Terapi eskiden olduğu kadar kolay bulunabilecek bir şey değil."

Homurdanıyor.

"Ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum ve endişeni takdir ediyorum."

"O zaman hadi," diyorum. "Benim de bu yolculuğa katılmamı isteyen sendin dostum. O yüzden konuş benimle."

Bir an için başını öne eğdi. Sonra "İlk kez birini öldürmüyorum" dedi.

"Sen deniz piyadesiyken. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Parktaki o adam... kimsenin ona yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. Aksi halde olabileceğinden daha hızlı ve daha az acı veren bir ölüm yaşadı. Seni koruyacağıma söz verdim. Bu sözü tutmaya niyetliyim." Bir dizinin üzerine çöküyor ve botlarımın bağcıklarını sıkıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. İyi. Bir sonraki konuşma konusuna geçelim," diyorum. "Peki ben gitmek istersem ve gittiğimde gerçekten ne yapacaksın?"

Duraksıyor.

"Geçen gün bu konuya kısaca değindiğimizi biliyorum, ama şimdi ayıracak bir iki dakikamız varken daha kapsamlı ve sağlam bir tartışmayı hak ettiğini düşünüyorum."

Bana bakıyor, yüzü alçak ışıktaki gölgeleniyor. "Dışarıda yalnızken de gidebilirdin."

"Peşimden gelir miydin?"

Biraz zaman alır. Ama sonunda cevap veriyor, "Evet." İç çekişlerim ruhumun alt hücrelerinden geliyor.

"Dean..."

"Sadece seninle konuşmak için. Seni bir süre daha benimle kalmaya ikna etmeye çalışmak için."

"Bu ilişki çok zehirli."

"Seni tekrar esir almamak için," diyor kararlılıkla. "Tamam mı?"

"Ya ayrılma niyetimi açıklarsam ve durumu tartışırsak ve yine de kendimizi bir çıkmazda bulursak? O zaman ne olacak?"

Nefesinin altında küfrediyor. Bolca. "O zaman gitmene izin verirdim."

"Gitmeme *izin* mi vereceksin?"

"Evet."

"Hâlâ benim üzerimde ya da geliş gidişlerim üzerinde bir hakkınız olduğunu düşünmeniz endişe verici," diyorum. "Ama ben bunun

en azından doğru yönde atılmış bir adım. Ve bunu diz çökmüş yalvarır bir pozda söylemenin de bir zararı yok."

"Harika."

"Cüzdanınız yanınızda mı?"

"Arka cebimde." Başını eğdi. "Neden?"

"Cüzdanım ya da telefonum yok. Eskiden çok önemli olan şeylerin hiçbiri yok. Bu durumda bir mağazada olmak garip bir duygu."

"Telefonunuz sırt çantanızda," diyor. "Şebeke kesik ama fotoğrafları orada görmek isteyebileceğini düşündüm. Sadece çok uzun zaman harcama."

"Neden olmasın?"

"Şarj etmek için kolay bir yolumuz yok."

"Doğru." Ayak parmaklarımı yeni botlarımın içinde oynatıyorum. "Fırtına yaklaşıyor. Bu gece için planımız ne? Burada mı kalacağız?"

"Hayır. Diğer insanlar erzak için durabilir. Bir şeyler alayım, sonra gideriz."

Başımı salladım ve mağazanın geri kalanını kontrol ettim. "Sence her şeyin dağılması ne kadar sürer?"

"Burası için uzun sürmez." Ayağa kalkıyor. "Kırık ön cam havanın içeri girmesine izin verecek. Diğerlerine gelince... Bu binanın ne kadar sağlam olduğuna ve fırtınaların ne kadar sert vurduğuna bağlı. Doğa er ya da geç her şeyi geri alacaktır."

"Evet."

Bana bakıyor... ve huh. Gerçekten de tam bir erkek örneği. Uzun boylu, güçlü ve yakışıklı. "O" kişiyle tanışmayı hayal ettiğimde, Dean'e çok benziyordu. Sanırım uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı ideali beni her zaman kısıp aldı. Ağzından sık sık yarı zeki şeyler çıkıyor. Yemek pişirebiliyor ve alışveriş yapabiliyor. Kaçırma ve kafesleme olayını görmezden gelirsek, adam bir mucize. Eminim sikiyle ne yapacağını bile biliyordur.

Ama yaptığı her şeyden sonra, daha önce ona karşı hissettiğim tüm şehveti resmen rafa kaldırdığıma inanıyorum.

Bu da açıkçası son zamanlarda verdiğim en akıllıca karar olurdu.

"Bu surat ne anlama geliyor?" diye soruyor. "Kimyamızın uyuştuğunu sanmıyorum." "Yok, ha?"

"Hayır. Yani, eskiden seni uzaktan çekici bulurdum," diyorum. "Ama sanırım senin davranışların ve bu koşulların birleşimi bunu öldürdü."

"Bu seni rahatlatmış görünüyor." "Hem de çok."

"Tamam," diyor sakın bir sesle. "Hemen bir şeye bakmama izin ver."

"İzin almadan dokunmak yok ve ben sana izin vermiyorum."

"Seni anlıyorum. Akıncılar ve diğer şeylerle büyük bir gün oldu. İlk ölümünü ve cesetleri görüyorsun. Parkta seni geri itmemeiydim. Bunu şimdi anlıyorum ve özür dilerim."

"Tamam."

O ileri adım atıyor, ben geri adım atıyorum ve bu sırtım bir rafa çarpana kadar devam ediyor. Gidebileceğim başka bir yer yok. Botlarımız burun buruna ve o tam orada, tüm alanı kaplıyor. Sonra öylece bana bakıyor. Beni korkutmaya mı yoksa hipnotize etmeye mi çalışıyor bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Paranoyak ve meraklı olduğum için soruyorum.

"Hiçbir şey. Sadece sana bakıyorum. Bunu yapmaya iznim var, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Yüzünde bir ifade yok ama bakışlarında bir tür bilme hali var. Benimle ilgili her şeyi tüketen bir farkındalık. Sanki dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi. Düşündüğü tek şey ve uğruna yaşadığı tek şey.

Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ama sanki sonunda biri beni, her şeyimi görüyor ve beni olduğum gibi kabul etmeye istekli. İyisiyle kötüsüyle. Sıklıkla tuhaf ve ara sıra huysuz olan da dahil. Gerçekten böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ve bu bilginin içime yerleşmesi gerçekten şaşırtıcı.

Tabii ki göğüslerime bakıp beni sikemezdi. Hayır, doğrudan ruhuma yönelmesi gerekiyordu.

"Bu hile yapmaktır," diyorum.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye cevap veriyor, olabildiğince soğukkanlı.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun!"

"Burada ihtiyacın olan ya da istediğin başka bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Etrafa bir göz atacağım. Sensiz."

Bana bir el feneri uzattı. "Mutlu alışverişler. Sadece hafif seyahat ettiğimizi unutma."

Kasabadan bu kadar uzakta yollar çoğunlukla açık. Arada bir kaza yapan ya da duran arabalar dışında seyahat etmek yeterince kolay. Konaklama için düşündüğü yer otoyol üzerindeki pis bir motel. Ama burası bir olay yeri inceleme ekibini yıllarca meşgul edebilir. Çok fazla vücut sıvısı var. Hijyen yok.

Motosikletin arkasından "Hayır," dedim.

"Geçici, sadece bir gece için." "Yine de hayır."

"Otoparkta sadece birkaç araba var ve müdürün ofisinin kapısı açık. Kolay erişim ve fırtına sırasında başımızı sokacak bir çatı."

Şiddetli yağmur damlaları düşmeye başlar ve gök gürültüsü onun ne demek istediğini kanıtlar. Çünkü elbette hava onun tarafını tutacaktı.

"Beş dakika geride Betty Teyze'nin Kulübeleri diye bir tabela vardı," diyorum. "Hadi oraya gidelim."

Tereddüt etti.

"Nasıl daha mutlu olunacağını öğrenmek istiyordun. Daha iyi bir hayat yaşamak için, değil mi?" diye sordum. "Bu yerde bulunacak bir mutluluk yok Dean."

Ve tam benimle tartışmaya devam edecekken bir motor sesi duyuyoruz. Dean motosikleti tekrar çalıştırıyor ve ben de kollarımı onun beline doluyorum. Ancak biz daha bir yere gidemeden lüks bir spor araba otoyolda hızla bize doğru geliyor. Şık ve kırmızı, olabildiğince hızlı gidiyor ve hoparlörlerinden bangır bangır müzik çalıyor. Arabayı kullanan kişi aynı anda hem dönmeye hem de fren yapmaya çalışırken camdan bize çılgınca el sallıyor.

Yaptıkları hızda ölümcül bir kombinasyon olduğu ortaya çıkıyor.

Çünkü tekerlekler gıcırıyor ve araba yuvarlanıyor. Alevler içinde patlamadan önce bir elektrik direğine çarpar. Güzel araba parçalanmış bir karmaşadan başka bir şey değildir. İçeriden hiçbir yaşam belirtisi gelmiyor. Müzik bile sustu.

Bir saniye sonra her şey patladığında ikimiz de irkiliyoruz. Patlama gökyüzüne ulaşırken ateş yüzlerimizi ısıtıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Dean.

Ben başımı sallıyorum. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Evet. Hadi gidelim buradan."

Ve böylece Betty Teyze'nin Kulübeleri'ne varıyoruz. Arazi uzak değil. Meşe ağaçlarının sıralandığı araba yolu üç eski ama tertemiz ahşap binaya çıkıyor. Bir tanesi diğerlerinden daha büyük ve üzerinde hoş geldiniz yazan bir tabela ile süslenmiş. Betty Teyze'nin kelebekler hakkında büyük hisleri vardı. Her yerdeler. Hoş geldiniz tabelasına boyanmış ve rüzgâr çanı için vitrayla işlenmiş.

Resepsiyondaki kanepede parlak renkli bir battaniyenin altında hanımefendinin kendisini buluyoruz. Vefat etmiş. Ancak hâlâ yaka kartını takıyor.

"Onu gömmeli miyiz?" diye sordum.

"Eğer insanları gömmeye başlarsak, nerede duracağız?"

Haklı olduğu bir nokta var.

Spruce Cottage ne yazık ki dolu görünüyor ama Larkspur Cottage mutlu bir şekilde boş. Anahtarlar resepsiyonun arkasındaki kancada asılı. Dantel de Betty Teyze'de büyüktü. Battaniyelerde, minderlerde ve perdelerde var. Kısacası, kulübede dantelle süslenebilecek her şey yapılmış.

Ancak beklendiği gibi, konaklama yerleri titizlikle temiz ve düzenli. Ahşap bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu küçük bir mutfak alanı, bir kanepa, koltuk ve sehpa, büyük bir yatak ve bir banyo var.

Dean hiçbir şey söylemiyor ve çantasından bir şeyler çıkarıyor. Mumlar ve kibrit dolu su geçirmez bir kapla başlıyor.

Işık düğmesini çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor. Bu konuda haklıydı. Ama mutfak lavabosundaki musluğu çevirdiğimde su akıyor. Ve soğuk bir duş hiç almamaktan iyidir. Ya da yağmurun altında durup en iyisini ummaktan.

"Acaba spor arabadaki kişi hasta mıydı?" diyorum. "Herkes virüs yüzünden ölmeyecek. Bazı insanlar sadece aptallar. Ve aptallık artık bir ölüm cezasıdır."

"Hiç çılgınca bir şey yapma dürtüsüne boyun eğmedin mi?"

Omuz silkiyor. "Seni kaçırdım ve kafese kapattım."

"Senden neden hoşlanmadığımı bana hatırlatmakta inanılmaz derecede ustasın," diyorum kaşlarımı çatarak.

Cevap gülümsemesi bir anda belirip kayboluyor. "Bunu bilerek yapmıyorum. Ama insanları hizada tutacak bir toplum olmazsa, her şey darmadağın olur. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Kısaca konuştuk. Gerçekten toplumsal normların o kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bazı insanlar için. Özellikle de yasalarla desteklendiğinde. Ama örneğin alkol ve uyuşturucuya erişim genellikle ne kadar paranız olduğuna bağlıydı. Artık durum böyle değil. Herkes bir içki dükkânına taş atabilir.

Şimdi dükkânın vitrinine çıkıp, polislerin çağırmasından korkmadan kendilerini viskiye boğabilirler."

"Bu şekilde ölmek için virüsten sağ çıkmak üzücü."

"Tanıdığın herkesin ölümünü ve dünyanın yıkılışını izlemenin travması muhtemelen en dengeli insanın bile bir şişeye uzanmasına neden olurdu." Kirli sakalını kaşıyor. "Dediğin gibi... terapi almak çok daha zor olacak."

"Mm."

Bu arada, küçük buzdolabının içinde su şişeleri, altılı bira paketi ve bir şişe beyaz şarap var. Betty Teyze nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyordu. Benim amaçlarım için, bir şişe şarap yeterli olacaktır.

"Eğer bir kuvvet varsa, onu doldurmalıyız," diyor. "Ve içme suyumuzu kaynatmaya başlamalıyız."

"Neden?"

"Sadece güvende olmak için. Muslukların ne kadar süre çalışmaya devam edeceğini ya da filtreleme sistemlerine ne kadar süre güvenebileceğimizi bilmiyoruz."

"Bu mantıklı."

"Böyle düşünmene sevindim," diyor alaycı sik.

Sırt çantamı yatağın yanına koyuyorum, içinden telefonumu alıyorum ve bir şişe şarapla banyoya giriyorum. Gerçekten de bir kuvvet var. Dantellerle süslü bir sepetin içinde kokulu yağlar ve banyo tuzlarından oluşan bir koleksiyonla birlikte.

Önerildiği gibi suyu akıtmaya başladım. Sonra banyonun kapısını kapatıyorum ve sırtımı kapıya yaslayarak rahatlıyorum. Bu acıtacak ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yok. Tek bir şey bile. Onların seslerini duyma ihtiyacım acıdan daha önemli. Dişlerimi sıkıyorum, telefonu açıyorum ve bildirimlerin ekranı doldurmasını izliyorum.

Mobil kapsama alanı çökmeden önce telefonuma indirilen mesajlar bana acı ve dehşeti doyasıya yaşatmaya yetti de arttı bile.

Banyodan çıktığımda gece çökmüş ve fırtına dinmişti. Ağlamaktan başım ağrıyor ve gözlerim acıyor. Ama Betty Teyze'nin içki zevki hiç de fena değildi. Yine de bir şişe şarap acımı dindirmeye yetmedi. Ailemin ve arkadaşlarımın yasını tutmak yakın zamanda geçecek **b i r** şey değil. Şu anda yaram ham ve taze. Sanırım zaman bu yarayı taşıma şeklimi değiştirecek ama ortadan kaldırmayacak. Bu tür bir aşk için doğru olan da bu. Tüm engelleme perdeleri çekildi. Sanırım kimsenin bir ışık görüp merhaba demeye gelme riskini almak istemiyoruz. Dünyadaki bir kadın olarak, belirli bir miktarda güvenliğe ihtiyaç duymaya alışkınım. Nerede olduğuma ve neler olup bittiğine dikkat etmeye. Çantamda bir kutu biber gazı taşımaya ve bir arkadaşına bir araç paylaşımının veya bir randevunun plakasını mesaj atmaya. Ama bu tamamen yeni bir endişe ve farkındalık seviyesi.

Bazen her şey çok hızlı değişiyor.

Dean dışarıda verandadaki salıncakta oturuyor. Birkaç saat önce banyo kapısının altından çıkardığı acil durum erzakını yedim. Onun yemeklerinden sonra bir çöküşten bahsediyorum. Kucağında küçük bir telsiz var ve kadranı çevirerek yaşam belirtisi arıyor. Çoğunlukla parazit var gibi görünüyor.

Merdivenlere oturuyorum. Gökyüzü açık, sonsuz bir yıldız tarlası. Işık kirliliği geçmişte kaldı. Bir dakika ya da daha uzun bir süre Samanyolu'na hayretle bakıyorum. Akıllara durgunluk verecek kadar güzel.

"Seni her şeyden koruyabileceğimi sanıyordum," diyor. "Ama seni duygularının incinmesinden koruyamam."

Onu görebilmek için dönüp sırtımı korkuluklara dayıyorum. Yıldız ışığında gölgeler gibi görünüyor. Yarı gizem yarı canavar. Gerçi bu yüzdeler yanlış olabilir. Açıkçası bugünlerde hiçbir fikrim yok. Hayat beklediğim gibi gitmedi.

Adam gerçekten benimle bir bağlantısı olduğunu düşünüyor. Sanki bir süredir benim hakkımda bir şeyler düşünüyor ve hissediyormuş gibi. Dört gün önce, güzel bir kızla

Sokağın karşısında yaşayan bir yüz. Başka bir şey değil. Yazın onu çim biçerken görmek hoşuma giderdi. Kollarındaki kaslar nasıl da çalışırdı. Ama o sadece gelip geçici bir düşünceydi. Hayatta kalmam için planlar yaptığını ve duygularımı önemseydiğini duymak çok garip. Çocukluğumdan beri kimse benimle gerçekten ilgilenmek istememişti.

"Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacın varsa, tamam. Ama yalnız kalmanı istemiyorum." Duraklıyor. "Söylemeye çalıştığım şey, eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Yalnızlık hakkında konuşalım," diyorum rahatlayarak. "Plan vahşi doğada bir yerde bir kulübe bulmaksa, o zaman telsizde ne arıyorsun?"

"İnsanların nerede toplanabileceğini, böylece o yerlerden uzak durabiliriz."

"Hiç bulabildin mi?"

"Hayır. Henüz bulamadım. Biri klasik rock çalıyor ve birkaç kişi Portland'dan güvenli çıkış yolları hakkında konuşuyor. Hükümetten gelen bir acil durum yayını hâlâ tekrar tekrar çalıyor ve insanlara FEMA kamplarına gitmelerini söylüyor. Şimdilik hepsi bu kadar."

"İnsanlar toplulukları organize etmiyor."

"Henüz değil."

"O halde yapmamız gereken bu." "Ne?" diye şaşkınlıkla soruyor.

"Beni duydun."

"Evet. Seni duydum. Şimdi, bugün gördüğün onca şeyden sonra bunu neden söylediğini anlamama yardım et."

"Herkes vahşi ya da enfekte olmayacak." "Bizim için tek tehlike bunlar değil," diyor.

"Dean, beni seçme nedeninle ormanda izole bir kulübede seninle yaşamayı kabul etmememin nedeninin aynı olduğunu hiç düşündün mü?"

İç geçirir. "Bunun biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence nereye yerleşeceğimiz nasıl devam edeceğimizi etkileyecek. Kendi başıma vakit geçirmeyi umursamıyorum ama aynı zamanda bir

sosyal bir insan."

"Benimle konuşabilirsin."

"Arkadaş olup olamayacağımız hâlâ tartışmaya açık," diyorum. "Ayrıca bu konunun dışında. İnsanların gelişmek için topluluğa ihtiyacı vardır."

"Burada yapabileceğimiz bir tür uzlaşma olmalı." Adam mutlu değil. Gecenin serin havasında ondan yayılan huysuz titreşimleri hissedebiliyorum.

"Bunu bir düşün. Yarın daha fazla konuşabiliriz. Başım ağrıyor ve ben yatmaya gidiyorum."

"Sırt çantanda Advil var ve biraz su içmeyi unutma."

"Teşekkürler."

Tam o sırada ufukta bir şey alevler içinde patladı. Neyse ki bizden çok uzakta. Mesafeye ve büyüklüğüne bakılırsa, muhtemelen şehirdeki bir bina. Tuhaf olan, cehennem karşısında hiç şaşırmamış olmam. Bu tür şeyler ne kadar çabuk yeni normal haline geldi.

Kıyamet sonrası hayat kesinlikle bir şeydir. Şehirde kalan tek ışık kontrolden çıkan yangınlar olduğunda. Elveda teknoloji. Elveda kanun ve düzen. Elveda hükümet ve ticaret. Gerçi adil olmak gerekirse, bunlardan bazıları zaman zaman berbattı.

"Bunu yapanlar, birlikte yaşamaya çalışmamızı istediklerinize aynı kişiler," diye yakınıyor.

"Herkesin böyle olmadığını gayet iyi biliyorsun. Yine de ikinci tur ölümler konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Dikkatsizler, duygusuzlar ve şansları yaver gitmeyenler."

Cevabı homurdanmak

oldu. "Tatlı rüyalar

Dean."

Ve böylece vahşi doğadaki ilk günümüz sona erdi. Ben yatakta, o kanepede, ölümler etrafımızda ve dünya yanıyor.

ALTINCI BÖLÜM

SALI

Betty Teyze'ye veda edip ertesi gün güneye doğru yola çıktık. Yatağı topladım ve bulaşıkları temizleyip mutfak dolabına yerleştirdim. Diğer ziyaretçiler için hazır. Dean muhtemelen bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Ama cesetleri gömmesek bile saygılı olmak doğru geliyor.

İkimizin de gelecek planları daha ılıman bir iklim gerektiriyor. Meyve ve sebze yetiştirebileceğimiz bir yer. Kaliforniya mantıklı. Ilıman bir kışa ve uzun bir büyüme mevsimine ihtiyacımız var. Şimdilik bol miktarda konserve var ama sonsuza kadar dayanmayacaklar. Bir ya da iki on yıl boyunca sorun olmayabilir; ancak taze gıda eksikliği er ya da geç eskiyecek. Ve bahçecilik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bir kütüphane dolusu kitap okumamız gerekecek.

Dean tropik fırtınalar nedeniyle kıyıların iyi bir seçenek olmadığını söylüyor. Sanki diğer bölgelerde sel ve yangın olmuyor. Seçeceğimiz her yerin olumlu ve olumsuz yanları olacak. Ancak üzerinde anlaşılabileceğimiz şey, suya erişimi iyi olan bir yere yerleşmek istediğimiz. Ve ben tam yerini biliyorum.

Uyandığımda onu ön verandada şınav ve mekik çekerken buldum. Kıyametle kişisel formunun zirvesinde yüzleşmeye kararlı. Kahvaltı bir başka acil durum erzakı ve bir fincan kahveydi. Kafein için şükürler olsun. İki saatte bir beni uyandıran kâbuslarla mücadele etmek için bir şeye ihtiyacım var. Annem gözden uzak bir yerden bana sesleniyordu. Çürüyen bedenlerle dolu odalar üzerime geliyor. Yardım çağrılarımın yankılanan boş şehirler. Çok hoş.

Devam eden baş ağrısıyla mücadele etmek için birkaç Advil daha alıyorum. Akşamdan kalmalığımın mı yoksa ağlamaktan mı?

biliyor musun?

Söyleyebileceğim tek şey, biraz kırsal alan göreceğim. Bu macerada saatin tik takları yok. Bir yere varmak için acelem yok. Ve her zaman var olan varoluşsal kriz, yani ölüm korkusu dışında dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Aslında bu kadar çok şey gördükten sonra biraz gevşedi. Hastane ya da doktor olmadığı için, iki hafta önce önemsiz sayılabilecek şeyler yüzünden her an ölebiliriz. Saklanmak bu yeni tehdide karşı bir çözüm değil. Pek çok insan yaşayamadı. Günlerimizin kıymetini bilmeliyiz.

Ama manzaraya geri dönelim. Dünyanın bir bisikletin arkasından farklı göründüğünü söylerler. Açık yolu deneyimlemek için kesinlikle güzel bir yol. Daha anlık. Sanki manzaranın içinden geçmek yerine onun bir parçasıymışsınız gibi. Bilemiyorum. Bahar kır çiçekleri gökkuşağının tüm renklerinde görünmeye başlıyor. Dünyada güzellik görmek güzel. İnsan ırkının başına ne tür saçmalıklar gelirse gelsin, yaşam döngüsünün toprak üzerinde devam ediyor olması.

Öğle yemeği için küçük bir kamp ocağı gerekiyor. Dean iki paket dondurularak kurutulmuş makarna ve peynir yapmak için katlanabilir bir su ısıtıcısında su kaynatıyor. Suyu poşete ekliyor, iyice karıştırıyor, paketi tekrar kapatıyor ve sihrin gerçekleşmesini bekliyorsunuz. Ve biz bunu hiçliğin ortasında bir ağacın altında yapıyoruz.

Artık resmi olarak söyleyebilirim ki kıyametin ortasında çimenlere dokunmak pek de yardımcı olmuyor. Ancak, keder ve stresi bir an için bir kenara bıraktığınızda, huzur ve sessizlik kesinlikle bir şeydir. Ruhu yatıştırmaya yardımcı oluyorlar.

Seyahat ortağımın gözü ufukta, sürekli iki yönü de kontrol ediyor. Adam hiç de rahatlamış değil ve tetikte bekliyor. Askeri geçmişçi artık hareketlerinde daha belirgin.

Siyah güneş gözlüklerimin arkasından onu izliyorum. Nedense ilgimi çekiyor. Nedenini bilmiyorum. Görünüşe göre, dün bana kanıtladığı gibi, berbat erkek zevkim

Ne yazık ki dünyanın sonuna kadar devam etti. Daha az çekici olsaydı hayat muhtemelen daha kolay olurdu. Ona karşı hissettiklerimin hepsi gerçekten mavi gökyüzüne karışıp gitmiş olsaydı. Yine de bunu yapmaları için hala zaman var. Olumlu olmak lazım.

Şimdiye kadar diğer araçlardan benzin almak ve hem চালিların hem de bir tankın arkasına işlemek için durduk. Gerçek bir ordu tankı. Kendimi hiç böyle bir şey yaparken hayal etmemiştim. Yol arkadaşım tanka öyle bir özlemle baktı ki... Ama şehirden bu kadar uzakta bile orduya dair tek tük işaretler bulmak mümkün. Dean silahlarından ve diğer ekipmanlarından bazılarına yardım etti. Ölümlerden çalmak uğursuzluk getirir. Gerçi bundan sonra yapacağımız her şey muhtemelen bir şekilde ölmüşlerden bir şeyler almayı içerecek.

Bir yudum su alıyorum. "Bugün daha az insan var."

"Arka yollar daha güvenli. Sadece toprak olanlar değil. Birilerinin görüp bizi takip etmek için kullanabileceği tozları savurmak istemeyiz."

"Hâlâ silahı takıyorsun."

"Bu muhtemelen bundan sonra kalıcı bir şey olacak."

"Bir bakkal dükkanını riske atalım mı?" diye sordum. "Cesetler için pek uygun bir yer gibi görünmüyor. Hâlâ yenilebilir durumda olan taze ürünler var mı diye bakabiliriz."

"Bu şeylerin harika olmadığını biliyorum. Planladığım şey bu değildi ama evimden aceleyle ayrılmak zorunda kaldık."

"Yemeğimiz var ve minnettarım. Gerçekten. Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum," diyorum. "Doktor ve hemşire olmaması sağlığınıza dikkat etmemiz gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Sırtını bir karaağacın gövdesine dayayarak oturuyor. "Bu virüsün çalışma hızı göz önüne alındığında, bir ya da iki gün içinde çoğunlukla güvende olmamız gerekir. O zamana kadar virüsü kapan herkes ölmüş olur."

"Tamam. O zaman belki biraz multivitamin bulup menüde başka neler olduğuna bakabiliriz?"

"Evet. Ama yine de yağmacılar konusunda endişelenmemiz gerekiyor. Eve girmeye gelen o insanlar gibi. Eşyadan daha fazlasının peşinde olabilirler. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Alın çatlamıştı. "Hayatta kalanlardan bazıları sadece geçinmek için ihtiyaç duydukları şeyi yapacaktır. Ama diğerleri insanlara zarar vermekten zevk alacak ve şu anda onları durduracak kimse yok. Eylemlerinin bir sonucu olması da gerekmiyor. Birinin malımızı çalması bir şeydir. Ama tecavüz, işkence, cinayet..."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun." "Bu gerçeği daha az göstermez."

"Biliyorum." Öğle yemeğini tatma zamanı. "Peynirli."

"Lütfen bana dikkatli olacağını ve tehdidi ciddiye alacağını söyle."

"Dikkatli olacağım."

"Teşekkür ederim," diyor kendi kesesinin içindekileri karıştırırken. "Benimle kaldığın ve buna bir şans verdiğin için minnettarım."

Gülümsüyorum. "Ben aptal değilim Dean. Bu yeni dünya ödümü koparıyor."

"Bunu göstermiyorsun."

"Kabadayılık benim kaltağımdır. Ama seninle birlikte hayatta kalma şansımın tek başıma olduğumdan daha yüksek olduğunu kabul ediyorum. Gerçi zaman geçtikçe bu değişebilir. Bilemiyorum."

Yarı gülümsüyor ve "Oregon'a nasıl geldin?" diye soruyor. "bir erkek arkadaşımı takip ettim. onu terk ettim onu ama

kalmaya karar verdi. Portland'da iyi bir müzik ortamı vardı. Güzel mağazalar ve kafeler."

Sadece başını sallıyor.

"Hiç ayrılmayı düşünmedin mi?" diye soruyorum. "Hayır."

Tek kelimelik cevaplara geri döndük. Bu işe yaramayacak. "Bana eski sevgililerinden bahset," diyorum.

Temkinli bakışlarının yüzüme sıçramasına bakılırsa, adamı ürkütmüşüm gibi görünüyor. "Neden onları bilmek istiyorsun?"

"Çünkü *seni* tanımak istiyorum."

Ne kadar ağır bir kaş çatma. Oof. "Birkaç tane vardı. Hiçbiri bir yıldan fazla sürmedi."

"Nedenmiş o?"

Ağızına bir çatal dolusu peynirli makarna attı. Cevap vermek zorunda kalmamak için harika bir yol. Ama olabildiğince sabırlıyım. Sonunda çiğnemeyi ve yutmayı bitirdiğinde, "Bilmiyorum." diyor.

"Saçmalık."

"Verebileceğimden daha fazlasını istediler."

"Orada sen git." I al başka bir yudum . Su.

"Bağlılık sorunlarınız çok çabuk değişti."

"Komik bir şekilde Yeterince, Haberler . ve

Dünya bitiyor sırala beni şok etti."

"Etrafta dolaşıyor." Başımı salladım. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

İç çekiyor. "Seni takip ettiğim falan yoktu. Sadece seni fark etme eğilimindeydim."

"Tüm bunların birini fark etme eğiliminin biraz ötesine geçtiğini düşünmüyor musun?"

Ondan ses yok. Ama yüz ifadesi günahkâr gibi.

"Biliyorsun, normal bir insan gibi bana çıkma teklif edebilirdin."

"Dediğim gibi... İlişkiler konusunda iyi değilim. Sana sunacak bir şeyim olduğunu düşünmedim. Ve bunu elde etme şansım neredeyse yok olana kadar gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu düşünmedim," diyor. "Deniz Kuvvetlerine katıldığınızda size tüm bu testleri yaptırıyorlar. Sadece fiziksel değil, zihinsel dayanıklılık ve duygusal istikrar."

"Tamam."

"Duygusal düzeyde bir şeylerle uğraşmaktan kaçınma eğilimindeyim" demeden önce uzun bir süre boşluğa bakıyor.

"Vardıkları sonuç bu mu?" "Evet."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Küçük gülümsemesi olabildiğince alaycı. "Sence değil mi?"

"Bunu biraz düşünmem gerekebilir." Peynirli makarnadan biraz daha yiyorum. "Minnettarlık pratiği yapmalıyız. Bu genel mutluluk için önemli. Araştırmalar bunun stresi azalttığını ve zihin sağlığını iyileştirdiğini gösteriyor ki bu da bizim durumumuzla özellikle ilgili görünüyor."

"Bu doğru olamaz," diyor. "Bunu uyduruyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bugün öğrenci kredilerimi geri ödemek zorunda olmadığım için minnettarım. O yağmacı faiz oranları. Tam bir dolandırıcılık sistemi. Peki ya sen?"

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Artık sağlık sigortası konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Evet. Sadece meraktan soruyorum... Neyi özleyeceksin?"

"Futbolu." Tam bir **a h b a p**. Dürüstçe. "Peki ya Sen?"

"Arkadaşlarım ve ailem."

Yüz ifadesi değişiyor. Ama ağzı kapalı kalıyor. Söyleyecek ne var ki?

Boğazımı temizliyorum. "Ailemle bir yaz tatili için yer araştırıyordum. Huzurlu, cazibesi yüksek ve insan sayısı az olan küçük kasabalar. Çok pahalı olmayan, gerçi bu artık önemli değil. San Francisco'nun birkaç saat kuzeyinde Wolf Creek adında bir yer buldum. Nüfusu beş yüz. Özellikle önemli bir yere giden yol üzerinde değil. Kıyı kasabaları ile şarap bölgesi arasında yer alıyor."

Başını eğiyor. "Gitmek istediğin yer orası mı?"

"Bence bir göz atmaktan zarar gelmez."

"Öyle bir yeri savunmak tam bir kabus olurdu."

"Gerçekten öyle mi? Küçük, sınırlı giriş noktaları olan? Yine de biraz yardım almanın zararı olmaz, bu yüzden arkadaş edinmeliyiz. Bir topluluğumuz olsun."

Bana uzun uzun bakıyor. "Planınıza katıldığımı söylemiyorum. Ama bir yöne doğru hareket etmeliyiz. Sanırım bu şimdilik güney olabilir."

Ellerimi çırpıyorum. "Bu harika olacak."

Harika değil.

Mükemmel konumlanmışlar. Otoyola bitişik bir arka yolda bir virajı döndüğümüzde bizi bekliyorlar. Yolu kapatan büyük bir kamyonun önünde iki adam duruyor, arkasında da başka bir kişi var. Hepsi tepeden tırnağa silahlı, beyaz tenli ve kısa saç kesimli.

Bütün gün kimseyi görmemiştik. Ve şimdi de bu. İlk bakışta hiçbiri hasta görünmüyor. Aslında, silahlarını tehditkâr bir şekilde bize doğru sallarken bu neşeli pisliklerin hepsinin sağlığı yerinde görünüyordu.

Dean sert bir fren yaparak motosikleti durduruyor ve beni sırtına çarptırıyor. İşte o zaman bana tısladı, "İşaret verdiğimde yere yat."

İşaretin ne olacağını sormaya vakit yok.

"Motoru kapat ve anahtarları buraya at!" diye bağıyor içlerinden biri. Ve Dean emredileni yapar.

"İn şu lanet motordan!" diye bağıır bir diğeri. "Çantayı ve kaskını çıkar."

Böyle bir şey olamaz. Bir şeyler olduğunu ve toplumsal normların çöküşünü birkaç kez tartıştığımızı biliyorum, ama evet. Hala bir şekilde tam bir sürpriz olarak geliyor. Hiçbiri ateş belirtisi göstermiyor. Öksürme ya da hapşırma yok. Ve üçünden birinin burnu akıyor gibi görünüyor. Onlara bu kadar yakın olmak yine de büyük bir risk.

Bisikletten iniyorum ve sırt çantamı çıkarıyorum. Parmaklarım kaskımın tokasını karıştırıyor ama sonunda açıp yere koyuyorum.

Pisliklerden biri yanımıza gelip beni kolumdan tutuyor.

Maskeyi yüzümden çekip çıkarıyor, bana bakıyor ve "Evet, iş görür." diyor. Bu çok kabaydı. Sonra Dean'e döndü, *ona* da *baktı* ve "Silahını bırak. Koca orospu çocuğu, değil mi?"

Hiç düşünmeden tekrarladım, "At silahını," diye. Sinirliyen gevezelik etme alışkanlığımın beni öldürtme ihtimali var. Doğal alaycılık halim beni mahkûm edecek. Bu bugün bile olabilir. "Çok polis dizisi izliyorsun, değil mi?"

Pislik herif yanağıma bir şaplak atıp beni kırımın üstüne yatırdı. "Kapa çeneni, seni aptal sürtük."

Görünüşe göre bu bir işaret. Enayi yumruğu yiyorum.

Bana vuran pislik küçük bir silah taşıyacak kadar kendine güveniyor olsaydı bunların hiçbirisi işe yaramazdı. Ama hayır. Elinde kocaman bir şey vardı ve onu kaldırıp yerine oturtması zaman alıyordu.

Ve o bunu yapana kadar Dean çoktan tabancasını çekmiş ve kalbinin tam ortasına bir el ateş etmişti. Bam!

Biraz zekâ gösterdim ve asfaltta cenin pozisyonunda kıvrıldım. Kendimi olabildiğince küçük bir hedef haline getirdim. Ancak yine de olanları izliyorum, çünkü bu önümde oynanan bir ölüm kalım oyunu.

Her iki taraftan da kurşunlar uçuşuyor. Bir silahlı çatışmada Hollywood'un düşündüğünden daha fazla ıskalama olur. Ve çok gürültülü.

Dean kamyonun önünde duran ikinci pisliği kolaylıkla vuruyor. Sadece suratına bir tane sıkıyor.

Ama kamyonun *arkasında* duran pislik bir sorun. Onun sığınağı var.

Dean dizlerinin üzerine çöker ve canavar aracın gövdesinin altına nişan alır. Ve bir saniye sonra son üç kişi acı içinde çığlık atıyor ve sonra mezar gibi sessizleşiyor.

"Hâlâ nefes alıyor musun?" diye sorar.

"Evet." Dikkatlice ayağa kalktım. Yumruk yemek beni biraz sarstı. Daha önce kimse bana vurmamıştı. Ya da üçüncü sınıftaki okul kabadayısı Hannah Moore'dan beri. Dean'in göğsünden vurduğu adamdan üzerime sıçrayan bir şeyler var. Çok iğrenç. Havada keskin barut ve bakır kan kokuları var. Ama gözyaşlarına boğulacak falan *değilim*. "Peki ya sen?"

O daha cevap veremedi yüzümü göğsünün ortasına yerleştirdim ve derin derin nefes alıyorum. Ya da en azından deniyorum. Ancak hıçkırıklar arasında nefesimi toplamam bir dakikamı alıyor.

Silahını kılıfına geri sokuyor ve beceriksizce sırtımı sıvazlıyor. Sanki zor durumdaki bir kadını teselli etme konusunda hiç deneyimi yokmuş gibi. Aslında bu onun kişiliğiyle ve yaşadığı deneyimlerle ilgili bilinenlerle örtüşüyor.

"Sorun yok. Sana bir daha asla zarar vermeyecekler."

Aslında burnumu onun tişörtüne sümkürmedim. Ama yakın bir şeydi. Bir adım geri çekilip gözyaşlarımı siliyorum ve ona iki başparmağımla onay veriyorum.

O ise ceketini çıkarıyor. Sağ kolunun pazusundaki bir yaradan kan izleri akıyor.

Nefesim kesildi. "Vuruldu!"

"İçinden geçti. İlk yardım çantasını al, yola çıkmadan önce yarayı sararız. Bu sik kafalıların yakınlarda arkadaşları olup olmadığını bilmiyorum. En azından hasta görünmüyorlardı."

İlk yardım çantasını getirdim ama yarayı sarmadan önce, "Enfeksiyon ihtimaline karşı sana ilaç vermemiz gerek" dedim.

"Biraz antibiyotiğim var," diyor. "Yani, tarihi geçmişler ama iş görürler."

"Ne kadar eski?"

"Beş yıl kadar. Muhtemelen işe yararlar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır, Dean. Bize bir eczane lazım."

"Tamam." Kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. "Yanağın şişiyor."

"Bu durumda geveze olmak iyi bir fikir olmayabilir."

"Bilemiyorum. Yaralanmandan ne kadar nefret etsem de, bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu."

"Harika."

"Beni öldürebilirlerdi," diyor ciddi bir şekilde. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Yaptığın şey çok cesurcaydı."

"Dürüst ol. İkimiz de bunun aptallıktan kaynaklandığını gayet iyi biliyoruz." Onu öldürselerdi ne olurdu diye düşünmek istemiyorum. Bana ne yapmayı planladıklarını da. Hayat bazı günler insana çok sert geliyor. "İyi bir nişancı olduğun için şanslısın. Şimdi kıpırdamadan dur da hemşirelik işimi yapayım."

"Hemşire işi mi yapıyorsunuz?" diye soruyor ilgiyle.

"Komşu tıbbi yardım daha doğru olabilir. Şimdiye kadar tedavi ettiğim en kötü yaralanmalar yeni ayakkabı giymekten kaynaklanan su toplamaları ve bir ya da iki tırnak batmasıydı."

Yüzünü buruşturuyor. Ne kadar sert bir adam. "Bu ilginç olacak."

Keşke internette aramış olsaydım dediğim şeylerin zihnimde bir listesini tutuyorum. Ayrıca çevrimiçi haritaları kaybetmek de berbat bir şey. Hala GPS'imiz var. Dean yörüngedeki uyduların dünyayı sürekli radyo dalgalarıyla bombaladığını söyledi. Akıllı telefonunu kısa süreliğine açıyor ve mobil veri olmasa bile koordinatlarımıza erişebiliyor. Ancak bir harita bağlantısı olmadan bunlar hiyeroglif de olabilir.

En yakın kasabanın tabelalarını takip ediyoruz. Motosikleti bir arka sokakta bırakıp birkaç blok ötedeki eczaneye kadar yürüyoruz. Sonra karşıdaki ara sokakta bir arabanın arkasına çömelip bir süre sokağı izliyoruz.

Daha önce hiç gözetleme yapmamıştım. Ya da bu her neyse. Ilık bir rüzgârın etkisiyle etrafa çöpler saçılıyor ve havada ölü ve çürümüş bedenlerin kokusu var. Yaşadığım sürece

çürümenin kokusunu asla unutmayacağım. Bir cesedin kuruyup çürümesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyorum. Hayatım eskiden çok güzel ve basitti. İnsan vücudunun nasıl çürüdüğü aklımın ucundan bile geçmezdi.

Nereye yerleşirsek yerleşelim, ölmüşlerimizle uğraşmak zorunda kalacağız. Ama bu başka bir gün için endişe verici.

Dean'in kurşun yarasının kanaması durdu. Ama sert ve dikkatli bir şekilde hareket ediyor. Sanki çok acı çekiyormuş gibi. Şimdi onun dört kişiyi öldürdüğünü gördüm. Hepsi de bizi virüsten ya da şiddetten korumak içindi. Bugünlerde bir an boşluğa çığlık atacağım. İçimdeki tüm dehşeti, öfkeyi ve umutsuzluğu dışarı atacağım. Ama şu anda dağılmam için zaman yok. İlaçlara ve bu gece kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız var. Sonra onu Wolf Creek'e götürmek için çalışmaya devam edeceğim.

Kararlaştırdığımız saat boyunca eczaneyi izleyeceğiz. Güvenlik için. Bekleme konusunda pek iyi değilim ama sessiz kalmayı ve fazla kızırdanmamayı başarıyorum. Bisiklete ara verdiğim için mutluyum. Görünüşe göre kığım belli bir kilometreden sonra hala mola istiyor. Neredeyse ikinci kez kaçırılmak da insanın canını sıkıyor. İlk silahlı çatışmamı atlattığım için de mutluyum. Bunun için bir çıkartma ya da rozet almalısın gibi hissediyorum.

Eczanenin ön camı kırılmamış. Böyle bir yerin silah dükkanlarıyla aynı popülerlikte olması gerekirdi. Acaba bu kasabadaki herkes öldü mü? Belki de dükkan sonuna kadar açık kaldı ve kimsenin bir şey çalmasına gerek kalmadı. Virüs dünyanın bu köşesini kapattığından beri ilk ziyaret edenlerin biz olma ihtimali çok yüksek.

Bununla birlikte, caddenin aşağısındaki kuyumcu dükkanına girilmiş. Ve ön taraftaki patikada kafasının yarısı kopmuş bir ceset yatıyor. Sanırım yakın mesafeden bir av tüfeği böyle bir hasar verebilir. Yine de emin değilim. Bu sadece aksiyon filmlerinden öğrendiğim bir tahmin.

Ama böyle bir şey yüzünden hayatınızı kaybettiğinizi düşünün. Yeni pişmiş bir somun ekmeğe, bugünlerde bir elmas yüzüğe vereceğinizden daha fazlasını verirsiniz. Doğru müzeye gittiğinizde, eğer isterseniz kendinize takmak için bir taç bile alabilirsiniz. Eski yöntemler ve zenginlik hızlı bir şekilde ölüyor.

Milyarderlerden herhangi birinin sığınaklarda saklanarak hayatta kalıp kalmadığını görmek çılgınca olacaktır. Para birimleri ve kriptoları ya da her neyse artık değersiz olacaktır. Tüm teknoloji kardeşlerinin teknolojisi şimdilik öldü. Eski seçkinler bu yeni dünyada hala herhangi bir güce sahip olacaklar mıydı, yoksa küçük insanlardan biri olmakla yetinmek zorunda kalacaklar mıydı?

Sokakta park etmiş birkaç araba ve kaldırımda terk edilmiş halde duran bir çocuk bisikleti var. Önünde sepeti ve gidonunda zili olanlardan biri. Hep bunlardan yetişkin boyutunda bir tane almak istemişimdir.

Dean sessiz olmamı ve takip etmemi işaret etti. Caddenin karşısındaki eczaneye doğru hızlı ama dikkatli adımlarla ilerledik. Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmaya çalıştıktan sonra, hareket etmek iyi hissettiriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde kapı kilitli değildi. Ne büyük şans. Cam kırmaya ve gürültü yapmaya gerek kalmayacak. Yüzüm ve ellerim için iyi bir nemlendirici almayı dört gözle bekliyorum. Evden o kadar hızlı çıktık ki bir tane almayı unuttum. Alışveriş listemin ilk sırasında bu var. Antibiyotik bulduktan sonra tabii ki. Yüzüm için bir soğuk paket de fena olmazdı.

İçerideki hava parfüm ve vücut spreyleri kokuyor, altta yatan garip bir çamaşır suyu ya da benzeri bir koku var. Diğer tüm eczanelerle aynı. Aşinalık güzel bir şey. Sanki gözlerimi kapatıp dünya hala çalışıyormuş ve tüm insanlar hala hayattaymış gibi davranabiliyorum.

Doğruca mağazanın arka tarafındaki eczane bölümüne gidiyoruz. İkimiz de el fenerlerimizi çıkardık. Görecek kadar güneş var ama kutuların ve şişelerin üzerindeki yazıları okuyacak kadar değil. İhtiyacımız olanı bulmak için arka tezgâhın arkasına geçiyoruz.

"Daha güçlü ağrı kesicilere de ihtiyacımız var," diyorum. "Ne olur ne olmaz."

"Ben arkayı kontrol edeceğim ve yalnız olduğumuzdan emin olacağım."

"Tamam."

İşte o anda ikimiz de bir hıçkırık sesi duyuyoruz.

Bir dolabın kapağı açıldı. Yeterli büyüklükte ve alçakta. Durduğum yerden sadece birkaç adım ötede. İçinden genç bir kız fırladı. Doğrudan bana çarpıyor, sıcak, nemli ve sümüklü yüzünü tişörtüme bastırıyor ve kollarını belime sıkıca sarıyor. Ve sadece ağlamakla kalmıyor, yürek parçalayıcı bir ses çıkararak inliyor.

Sadece öksürmek için durakladığı bir ses. Dean olduğu yerde donar.

YEDİNCİ BÖLÜM

SALI

"Daha fazla yaklaşma," diyorum en sakın sesimle.

Dean'in yüz ifadesi daha önce gördüğüm bir ifade değildi. Dehşeti boş bir yüzün ardına saklayamadan önce gözleri bir an için açılıyor. Adam sarsılmıştı. Bu da yeterince adil, çünkü ben de bunu hissediyorum.

Bir elimi kızın sırtında hafif daireler çizerek gezdiriyorum. Sarı saçları birbirine karışmış, beyaz teni ve giysileri tozlu ve genel olarak bir banyo için gecikmiş durumda. Tahminen sekiz ila on iki yaşlarında. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Çocukların yanında kaliteli zaman geçirmeyeli uzun zaman oldu. Çoğunlukla bir yaşımdan beri. Ama omuzları titriyor ve tişörtümün önü ıslak bir şekilde tenime yapışıyor. Yüzü çok sıcak. Travma ve kederden mi yoksa gripten mi, asıl soru bu. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da önemli değil. Eğer onda varsa bana zaten bulaşmış demektir. Yapılacak bir şey yok.

Öte yandan Dean bizden bir metre kadar uzakta duruyor ve belki de hastalığa maruz kalmamıştır. Umarım henüz değildir.

"Geri çekil," diye emrediyorum ona. Kızın karmakarışık saçlarını okşuyorum. "Git buradan. Şimdi."

Bana bağlı olan çocuğa çenesini dikerek bakıyor. "Emin değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ama bu konumuzun dışında. Emin olana kadar, sanki onda varmış gibi davranmalıyız. Bu da güvende olmak için aramıza bir ya da iki gün mesafe koyman anlamına geliyor, değil mi?"

Yüzünü dükkânın önüne doğru çevirdi. Evet. Kendini kurtarmak iyi ve mantıklı bir seçim.

"Gitmen gerek," diyorum. Ama o hala gitmiyor. Kaşlarını çatmış öylece duruyor. "Git buradan Dean. Şimdi."

"Hayır," diyor teslim olmuş bir tonda, olabildiğince sakın bir şekilde dolaşarak. "Bu her neyse, bunu birlikte yapacağız."

Kahretsin.

Tek dizinin üzerine çöküyor ve sırt çantasından mendil ve su matarasını çıkarıyor. Sonra çocuğa "Al bakalım." dedi.

Şaşırdım, şok oldum ve bunların hepsini yaşadım. Tuhaf zamanlardan geçiyoruz. Ama kaderlerimizi böylesine sıkı sıkıya birbirine bağlaması çılgınca. Beni yanlış anlamayın, adamın sorunları var. Ancak bunların hiçbirinin bana ve sözde geleceğimize bağlılıkla bir ilgisi yok. Önceki ilişkilerimin her birinin fevkalade başarısız olduğu bir şey.

Bu konuda nasıl düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum. Belki de başlangıç olarak dehşet ve hızla gelen şaşkınlık.

"Adın ne?" diye sordu. "Tek başına mısın?"

Küçük kız onun yüzünü silmesine izin veriyor. Güçlü bir şekilde burnunu siliyor ve biraz su içiyor. "Sophie. Herkes öldü."

"Benim adım Dean, bu da Astrid," diyor. "Hastalandın mı?"

Sophie başını sallıyor. "Annem hastalandı. Kendini yatak odasına kilitledi. Yiyecek bitene kadar evde kalmamı söyledi. Kimseyi içeri almamamı ya da onlarla konuşmamamı. Sadece dizilerimi izlememi ya da kitaplarımı okumamı. Ben de düne kadar kaldım. Ama sonra elektrikler kesildi ve korktum."

"Ben de korkardım," diyorum dayanışma içinde. "Kaç yaşındasın Sophie?"

"Dokuz."

"Vay be. Çok cesurmuşsun."

Dean başıyla onaylıyor. "Yeni bir plana ihtiyacımız olacak," diyor bana.

Ve evet, kesinlikle ihtiyacımız var. Ama işte böyle, kıyametin ikinci gününde ebeveyn olduk.

İkimiz de ev ev dolaşıp doluluk durumunu kontrol etmeye hevesli değildik. Ve eczanede kalmak, oradan geçip oksii ya da başka bir şey arayanlar için fazla cazip görünüyordu. Virüs ve benzeri nedenlerle kaç kişinin öldüğünü tam olarak bilmiyorum. Ama tedbirli olmak için yeterince insanla yolumuz kesişti.

Sokağın aşağısındaki ev eşyaları dükkânı gece için iyi bir fikir gibi görünüyordu. Dükkânın geri kalanını görünmez kılan süslü bir vitrini vardı. Sadece düşük ayarda birkaç küçük seyahat feneri kullanıyoruz. Ve ışığın kaçmasını engellemek için ön kapının üzerine bir battaniye asıyoruz.

Karanlık çöktüğünde kasaba sessiz kalır. Yine de bir ya da iki saat sonra köpek ulumaları duyulabilir. Tüm evcil hayvanlara ne olduğu üzücü bir düşünce. Ancak daha az insan, büyük olasılıkla vahşi yaşamın geri kalanı için bir nimet olacaktır. Beyaz kuyruklu geyiklerin, çakalların ve kim bilir başka nelerin sokaklarda yaygınlaşması uzun sürmeyebilir. En azından insanlardan daha yaygın. Yabani otlar ve kır çiçekleri yollardaki çatlaklardan büyüyecek ve tüm büyük eserlerimiz yavaş yavaş geri alınacak.

Bunu görecektik kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımızı merak ediyorum.

Sophie ve ben, çizgili keten çarşaf lar ve fırfırlı yastıklarla kabarık uyumlu örtülerle döşenmiş gösteri yatağında uyuyoruz. Dean ise bir çift minderli kamış şezlongdan birinde evinde gibi hissedecek. Kurşun yarısından dolayı yatağı ona vermeyi teklif ettim. Ama o reddetti.

"Gitmeyecek misin?" Sophie yumuşak, yorgun sesiyle tekrarlıyor. "Gitmeyeceğiz." Dean yatağın yanında, rustik ahşap bir tabureye oturuyor. Aslında oldukça güzel bir eşya.

Ama bir tabure için yedi yüz dolar çok saçma. Bu kadar lüks malları taşıdığına göre buranın zengin hafta sonu ziyaretçileri olmalı. Fransız ne vresim takımlarının ya da kazınmış cam eşyaların fiyatına hiç girmeyeyim bile. Hepsi çok güzel.

Sahipleri hâlâ hayatta olsalardı, bana ve yetersiz bütçeme kesinlikle burun kıvrırlardı.

"Söz mü?" diye soruyor Sophie.

"Sensiz hiçbir yere gitmiyoruz. Gözlerini kapatıp uyumanda bir sakınca yok. Sabah uyandığında ikimiz de burada olacağız."

Sophie esniyor. "Uyumama gerek yok."

"Tamam."

"Astrid'i vuran ve seni vuran kötü adamlar bizi bulamayacaklar mı?"

"Hayır. Onları bir daha asla görmeyeceğiz. Başka kimseye de zarar veremezler."

Bunu bir süre düşünür. "Yarın ne yapacağız?"

"Henüz bilmiyorum," diye yanıtlıyor alçak ve sakin bir sesle. "Bunu daha sonra çözebiliriz. Hepimiz biraz uyuduktan sonra."

"Hâlâ yorgun değilim," diyor bir başka esnemenin ardından. "Tamam."

Şezlonglardan birinin üzerindeki pozisyonumdan izliyorum. Elimdeki termometre bip sesi çıkarıyor ve Dean bana doğru dönüyor. Küçük gülümsememe başını sallayarak karşılık veriyor. Hâlâ ateşim yok ve genzim de ne mutlu ki temiz. Sophie de hemen hemen aynıydı ama biraz öksürüyordu. Boğazı tahriş olmuş gibi görünüyor, bu yüzden emin olmanın bir yolu yok. Ormandan çıkmadık. Henüz çıkmadık.

Ancak, bize bahsettiği kilitli yatak odasının kapısında annesine bağırmaktan sesi kısılırsa hiç şaşımam.

Eczaneden aldığımız boğaz pastillerini verdik. Bulmak için oraya gittiği şey buydu. Öksürük daha da kötüleşmedi ve başka bir semptom da gelişmedi. Bir paket dondurularak kurutulmuş peynirli makarna ve bir paket dondurularak kurutulmuş dondurma yedi. Garip sığınak sırt çantası yiyecekleri çocuk için bir kazançtır.

eczanesinden antibiyotik ve çeşitli ağrı kesici ilaçlar aldık. ile birlikte öksürük ilacı ve

antihistaminikler ve eğer virüs kaparsak bizi atlatacak şeyler. Islak mendiller, multivitaminler ve ilk yardım çantalarımız için bazı malzemeler de alışveriş listemizdeydi. Şimdi ölüp ölmeyeceğimizi görmek için bekliyoruz. Hâlâ bekliyoruz.

Sophie'nin göz kapakları yavaşça kapanıyor. Yolun her santiminde uykuyla savaşıyor. Bu destansı bir savaş. Ve Dean orada sessizce oturup sonsuz bir sabırla onu bekliyor. Yüz ifadesi hiç değişmiyor ve aynı şey duruşu için de geçerli. Dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini gevşekçe birbirine kenetlemişken onu asla olası bir kız babası olarak seçmezdim. Ama söz konusu çocuk olduğunda bu barışçıl ve pragmatik tavırdan başka bir şey göstermedi. Şaşırtıcı.

Bu gece ona karşı garip bir şefkat hissediyorum. Bu da beklenmedik bir şey. Daha önce kimse bu şekilde arkamı kollamamıştı. Sanki her şey olabilirmiş ve o hâlâ yanımda duruyormuş gibi. Sanki dünya ona güvenmem için bana meydan okuyor. Çok çılgınca bir fikir. Dürüst olmak gerekirse... eskiden günde birden fazla hayati tehlike yaratan olay olmazdı. Ama dünyanın öbür ucunda, yanımda olması gereken kişi olduğunu hızla kanıtlıyor.

Sonunda şezlonglarda bana katılmaya geldiğinde, kaşları çatık bölgesinin derinliklerine doğru ilerliyor. Büyük duygular yaşayan tek kişi ben değilim. Onu en son bu kadar tedirgin gördüğümde, sabah gelip bana mahalledeki evlere hırsız girdiğini ve kaçmak zorunda kaldığımızı söylemişti. Duygusal açıdan o kadar zayıf ki, bu sefer onu neyin üzdüğünü söylemek çok zor. Şu anda karşı karşıya olduğumuz çeşitli zorluklardan herhangi biri olabilir.

"Onu uyutmayı başardın," diye fısıldıyorum.

"Bu çok korkunç."

"Ne korkunç?"

"O."

"Küçük çocuk seni üzdü mü?"

"Onu da nasıl güvende tutabilirim?" diye tıslıyor. "Seni tek parça halinde tutmakta yeterince sorun yaşıyorum."

Gülümsememi geri alıyorum.

"Hiç komik değil. Gülümsemeyi kes. Onunla ne yapacağız?"

"Elimizden geleni. Kolun nasıl?"

"İyi," diyor umursamazca.

"İlk kez mi vuruluyorsun?"

"Evet. Tavsiye edeceğim bir deneyim değil. Bir el yapımı patlayıcının üzerinden geçen bir araca binmek bana onurlu bir terhis getirdi."

"Huh."

Arkasına yaslandı ve botlarını çıkardı. Birkaç kez deniyor ama sonunda başarıyor. Gözlerinin altında morluklar var. Sanki biraz uykuya ihtiyacı varmış gibi. "Yani, muhtemelen seni yavaş yavaş ormandaki kulübeye götürebilirim. Ama daha fazlasına ihtiyacı olacak. Kendi yaşında çocuklara. Bir çeşit eğitim. Başka ne olabilir bilmiyorum."

"Beni ikna edemezsin," diye cevap veriyorum hafif bir öfkeyle. "Bir de sana neden güvenmediğimi merak ediyorsun."

Homurdanıyor. "Bana neden güvenmediğini merak etmiyorum. Bana neden güvenmediğini çok iyi biliyorum."

"Kulübe hiç olmadı." "Şimdi olmayacağı kesin."

Başımı sallıyorum. "Dean, söylemem gereken bir şey var ve beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

Sessizce beni izlemek için başını yana çeviriyor.

"Bu kız bana geldi. Bana güvendi. Ve eğer bir daha bizden birini kafeslemeye kalkarsan, gereken tepkiyi veririm," diyorum. "Elimizden geldiği sürece ona sağlayabileceğimiz kadar mutlu, sağlıklı ve istikrarlı bir hayat yaşayacak. Ayrıca... Silah kullanmayı öğrenmem gerekiyor."

"Gerekirse beni vurabilmen için sana silah kullanmayı öğretmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırdı.

"İsteğimin kabul edilebilir tek cevabı evet. Çünkü hem benim hem de onun güvende olmasını istiyorsun."

Bizi nasıl savunacağımı bilmek mantıklı. Özellikle de o sürüngenler bugün beni yakalayıp seni öldürmeye çalıştığından beri."

"Biliyorum," diye fısıldıyor bana. "Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim Astrid."

Mesajım yerine ulaşmıştı. Dikkatimin dükkânda gezinmesine izin veriyorum. "Şu çömlek kupaların sırları muhteşem."

Yatağın üzerinde Sophie uykusunda öksürüyor. Dean ve ben bu sese kaşlarımızı çatıyoruz. Hasta olup olmadığını ancak zaman gösterecek.

"Acaba ölecek miyiz?" diyorum, sadece sohbet etmek için.

Saatini kontrol ediyor. "Sekiz saat oldu. Eğer bu hastalığa yakalanacak olsaydık muhtemelen birimizin şimdiye kadar semptomlar göstermeye başlamış olması gerekirdi. Ama..."

"Evet. Muhtemel bir ölüm cezasıyla karşı karşıya kaldığımda bundan daha fazla panikleyeceğimi düşünmüştüm."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Soruyu düşündüm. "Buraya kadar gelebilmiş olmamız çok çılgınca görünüyor. Viral ya da başka bir şekilde ilk kez tehlikeye girmiyoruz. Ayrıca, sanırım bende hayatta kalma suçluluğu var. Herkes ölmüşken bizim hayatta olmamız hiç adil değil."

"Böyle söyleme. Virüsle ilgili hiçbir şey adil değildi," diyor. "Her neyse... adil ve adil olmayan başka bir dünyadan. Artık bir önemi yok."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde virüsten ölmezsek, bu küçük insana nasıl ebeveynlik yapacağımızı bulmalıyız."

"Hatırlatma bana."

"Biliyor musun, şu ana kadar onunla harika gidiyorsun," diyorum. "Bence sabırlı, sakin ve istikrarlı olmak şu anda tam da ihtiyacı olan şey."

Homurdanıyor.

"Çocuk sahibi olmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Sadece meraktan mı?"

İç çekiyor. "Yani kader beni bu seçime zorlamadan önce mi?"

"Mm."

"Bilmiyorum... belki. Peki ya sen?"

"Hemen hemen aynı." Ona yan gözle bakıyorum. "Bana dünyanın yeniden nüfuslanmaya yardım etmemize ihtiyacı olduğu gibi bir saçmalık söylemeni bekliyordum. İnsanlığın iyiliği için üremek ya da onun gibi bir şey."

"İşe yarayacağını düşünseydim yapardım. Beni çok fazla düşünme."

Yumuşakça gülüyorum. "Bundan korkmana gerek yok."

"Motosiklet üçümüze de sığmaz. Yarın hâlâ hayatta olduğumuzu varsayarsak, bir araç aramaya başlayacağım. Çok fazla elektronik aksamı olmayan daha eski bir şey. Eğer istiyorsan kupaları da alabilirsin."

"Motorlar hakkında çok şey biliyor musun?" "Umarım bizi idare edecek kadar."

"Yağı, suyu ve lastik basıncını nasıl kontrol edeceğimi biliyorum ama hepsi bu kadar."

"İçimden bir ses önümüzdeki birkaç yıl içinde pek çok yeni beceri öğreneceğimizi söylüyor," diyor. "Tabii bu gece ve yarın hayatta kalırsak."

"Evet."

Küçük telsizi eline alıyor ve kadrani çevirerek parazitte yaşam belirtisi arıyor. Elbette sesi kısık tutarak. İkimiz de Sophie'yi uyandırmak istemiyoruz. İlk duyduğumuz şey R.E.M.'den "It's the End of the World as We Know It" oldu.

"Dün gece Johnny Cash'ten 'The Man Comes Around' çalıyorlardı," diyor.

Bir sonraki şarkıyı bekliyoruz, Prince'ten "1999". Yayını yapan her kimse bir tema işliyor. Ben, kendi adıma, onları selamlıyorum. Darağacı mizahı için bonus puan.

"Sanırım panik yapacak enerjim yok," diyorum. "Virüs kapma fikri karşısında eriyip bitmem gerektiğini bildiğim gibi

ölüyorum ama rahatsız olamıyorum. Şu anda bulunduğumuz noktadan bir adım ötesi gibi görünüyor."

"Cehennem gibi bir gündü."

"Vuruldu. Bu heyecan vericiydi."

Homurdanıyor.

"Böyle bir günü atlattığımız için sosyal medyada ne kadar beğeni ve yorum alacağımızı bir düşünsene," diyorum. "Ne büyük kayıp."

"Zihnini beni büyülüyor."

Gülümsüyorum. "Beni yanlış anlama. Sosyal medyanın yavaş yavaş kendini içten dışa yiyen bir canavar olduğunun farkındayım."

"Ve yine de bunun bir parçası oldunuz."

"Tabii ki yaptım. Bu kadar yüksek ve kudretli davranma. Sanki o zamanki çevrimiçi topluluğun bir parçası olamayacak kadar havalıymışsın gibi. Memlerin ve fikirlerin avam pazarının üstünde."

"Hâlâ var olsaydı benimle arkadaş olur muydun?"

"Tabii ki hayır." Yumuşakça gülüyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni kaçırdın, dostum."

Bir milisaniye kadar sırtıttı. Bir anlık bir şey. "Öldükten sonra nereye gideceğimizi sanıyorsun?"

Tek kelime etmeden başını bir kez daha yana çevirip bana bakıyor. Ve sonra bana biraz daha baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Şu anda gerçekten din hakkında konuşmak istiyor musun?"

"Bak vurulunca kim huysuzlaşıyor. Bir ağrı kesici al ve rahatla artık."

Ağzının köşesi seğiriyor. Gülümsemeye çok yakın. "Uyanık olmak istiyorum."

"Nöbet mi tutuyoruz?"

"Ben yapıyorum," diyor. "Evet. Sadece güvende olmak için."

"Neden sen biraz uyurken ben önden gitmiyorum? Bugün kan kaybettin."

"Teşekkürler," diyor. "Ama dediğin gibi, sana henüz nasıl ateş edileceğini öğretmedim."

"Bekleyerek ve izleyerek bir saat geçirdik. Şüpheli hareketlere karşı nasıl tetikte olacağımı öğreniyordum. Ciğerlerim ve ayaklarım gayet iyi çalışıyor. Bir şey görürsem ya da sinirlenirsem bağırabilir ya da gelip seni uyandırabilirim."

Çok zor tereddüt ediyor.

Salondan kalkıyorum. "Biraz uyu ve koca bir bebek gibi davranmayı bırak. Ben bir fincan kahve yapacağım ve ön kapının yanında durup gözcülük yapacağım."

"Işıkları kapalı tut. Gece gözlerine ihtiyacın var. Dinlediğinden de emin ol. Ve beni birkaç saat sonra uyandır."

Muhtemelen bunun en az iki katına kadar onu uyandırmayacağım, yani evet. Cevap vermezsen yalan söylemiş sayılmazsın.

"Ve teşekkür ederim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÇARŞAMBA

Güneş ışığı ve yumuşak sesler beni uyandırıyor. Sophie wabi-sabi hakkında bir kitaptan yüksek sesle bir şeyler okuyor. Japonların kırık ya da kusurlu şeylerde değer bulma felsefesi. Dean başını sallıyor ve ara sıra "ilginç" ve "tamam" gibi yorumlar yapıyor. Sanırım ev eşyaları dükkanında edebiyat seçenekleri sınırlı. Ama kadın ilgiden hoşlanıyor ve Dean de ilgi göstermekten mutlu görünüyor. Bu da güzel bir şey.

Kimse öksürmüyor ya da hapşırmıyor. Şükürler olsun. Şimdiye kadar şansımızın tükeneceğini düşünebilirdiniz. Ama işte buradayız, hâlâ hayattayız. Din bana göre değil ama birilerinin bizim tarafımızda olduğunu düşünmeye başladım. Birlikte bir çocuk yetiştirmeyi, bir topluluk kurmayı ve arkadaş olmayı öğrenecek kadar uzun yaşayabiliriz. Daha garip şeyler de oldu.

Yani, hâlâ hayattayız. Hiçbir şey imkansız değil.

Dean keşfe çıkar ve eski beyaz bir Ford Ranger bulur. Birinin gurur ve neşe kaynağıymış. Kamyonetin yıllardır Pazar günü dışında bir gün kullanıldığından şüpheliyim. Beş santim yükseltilmiş ve cilalanmış. İçi tertemiz, teypte David Bowie'nin *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* şarkısı çalıyor. Sophie müzik seçiminden pek etkilenmedi.

Evinde bir çantayı fotoğraflar, kıyafetler ve diğer birkaç sevdiği eşyayla doldurduk. Ona annesinin bahçeye gömülmesini isteyip istemediğini sordum. Ama annesinin rahatsız edilmesi ya da yatak odasından çıkarılması fikri onu daha çok üzmüş görünüyordu. Gelecekte fikrini değiştirirse, her zaman bir gezi planlayabilir ve isteklerini görmek için geri gelebiliriz.

Sonra güneye Wolf Creek'e doğru yola çıktık.

Dean kolunu dinlendirebilsin diye ben sürmeyi teklif ediyorum ama o direksiyonu devredemeyecek kadar kontrol manyağı. Ne sürpriz ama. Trafik yığılmaları ve benzeri nedenlerle birkaç kez geri dönüp farklı rotalar bulmamız gerekiyor. Yoldaki inekler de bizi yavaşlatıyor. Sophie ve ben onlara möö deme fırsatını yakalıyoruz ama Dean sohbete katılmayı reddediyor.

Otoyolda doğrudan bir rota izlemek bizi oraya yarım günde götürebilirdi. Devrilmiş tırlar ya da düşmüş uçaklar falan olmadığını varsayarsak. Dünya dağınık ve kaotik bir şekilde battı. Ancak yolculuğu diğer insanlardan kaçınmak ve takip edilmediğimizden emin olmak için yavaş ve dolaylı bir şekilde yaptığımızdan oldukça eminim. Dışarıda pislik olmayan bazı insanlar kalmış olmalı. İşin sırrı onları bulmak.

Eskiden etrafta dolaşıp yer kaplayan çok fazla insan vardı. Huzurunuzu korumak, dünyada kendinize bir köşe açmak işin püf noktasıydı. İnsanları yoldan geçenler ya da rakipler olarak görmek kolaydı. Ama şimdi çok daha az sayıda insan varken, müstakbel arkadaşlarımız ya da ailemiz olabilecek kişilere ihtiyacımız var.

Dünyayı yeniden inşa etmek için bizden çok daha fazlası gerekecek.

Yolculuğumuzda öğrendiğimiz bir şey var: Çocuklar hiç üşümez. Hem de hiç. Bütün gün kamyonda kapalı kalmak Sophie'yi çılgına çeviriyor. Öğleden sonra, doğal bir kaynaktan beslenen küçük bir yüzme çukurunda duruyoruz ve gece için kamp kuruyoruz. Hepimizin yeniden temizlenmesi için iyi bir fırsat. Sophie'nin uzun saçları biraz uğraş gerektiriyor; sonra denizkızı tarzında sıçrayarak en iyi hayatını yaşıyor. Zıplıyor, su sıçratıyor ve avazı çıktığı kadar bağılıyor. Çocuklar gerçekten nasıl yaşanacağını biliyor ve bunu yüksek sesle yapmaktan çekinmiyorlar.

Dean biz sudayken nöbet tutuyor. Kamp alanı oldukça تنها ve yoldan geride. Ama yine de ışığın bir kısmını gizlemek için ateşimiz için bir çukur kazıyor.

Bütün gün başka kimseyi görmedik. Yani, canlı kimseyi. Araçların içinde ve bazı evlerin dışında çeşitli çürüme durumlarında cesetler bulunmuştur. Sanki birilerini aramaya gitmişler gibi.

Sonunda yardım için. Ya da belki de yalnız ölmek istemediler. Gördüğümüz şey, bir ahırın önünde bir şeyin etrafında toplanmış bir köpek sürüsüydü. Ne yediklerini bilmek istemiyordum.

Sophie'nin dikkatini bu görüntüden uzaklaştırmaya çalıştım. Ama dünya artık cesetlerle dolu. Bu onu koruyabileceğim bir şey değil. İlk birkaçından sonra sessizleşti, sonra da onları görmezden gelmeye başladı. Bu sağlıklı bir tutum mu bilmiyorum. Konu çocuklar olunca bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Akşam yemeğinde dondurulmuş makarna ve peynirden biraz daha yedi ve sonra ben sırtını ovarken ağlayarak uyudu. Tabii ki annesini özlüyor. Ben de benimkini özlüyorum. Ahir zamanda hayatta kalmak tavşan deliğinden aşağı düşmek gibidir. Ayaklarınızın yere basması zaman alır.

Ben ışık, hareket ya da herhangi bir şey olup olmadığını izlerken Dean karanlıkta dalmaya gitti. Sırtım yüzme deliğine dönük oturuyordum. Adamın çıplak görünmesi beni ilgilendirmez. Bana kalırsa huzur içinde çıplak yüzebilir. Etrafta çıplak dolaşsın, umurumda değil. Gerçi o da muhtemelen benim gibi iç çamaşırını giyiyordur. Tahminimce koyu renk boxer külot.

Islak ve vücuduna yapışmış iç çamaşırlarını merak ettiğimden değil, çünkü bu ne kadar garip olurdu?

PERŞEMBE

"Ne oluyor lan?"

"Astrid," diye azarlıyor Dean beni. Dil ahlakı polisi olmasının ikiyüzlülüğü gözümünden kaçmıyor.

"Özür dilerim." Kamyonetin yolcu tarafındaki kapısını açıp dışarı çıkıyorum. "Sophie, birkaç dakika burada bekleyebilir misin lütfen? Etrafa bir göz atıp buranın güvenli olduğundan emin olalım?"

"Uzağa gitmeyeceksiniz değil mi?" diye soruyor kız.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Beni görebileceğin bir yerde kalacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor ve dikkatini elindeki kitaba veriyor. Onun okuyucu olmasına bayılıyorum.

Wolf Creek bir su yolu ile dağlar arasında yer almaktadır. Kısa bir süre önce "Nüfus: Beş Yüz On Sekiz" tabelasını kısa bir mesafe önce geçtik. Çimenler yeşil ve dağ havası temiz. Bölgede elma ve üzüm yetiştiriliyor. Sadece başka ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.

Kasabaya girmek için yaptığımız ilk girişim, kasabaya giden küçük köprünün havaya uçurulması nedeniyle başarısızlıkla sonuçlandı. Yanmış odun ve bükülmüş metalden başka bir şey kalmamıştı. Sanırım o zaman bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydik.

Şimdi kasabaya giden tek yol da abluka altında. Benzin istasyonunun, tamircinin ve yem dükkanının hemen önünde rengarenk bir araç koleksiyonu var. Bir tarafta bir tank ve diğer bazı askeri tipler, diğer tarafta bir okul otobüsü, bir grup traktör ve çeşitli kamyonlar.

Ve cesetler var. Çok fazla ceset. Kasabanın nüfusu kesinlikle azalmış. Etraftaki silahlara bakılırsa, hepsi virüs yüzünden de değil. Burada bir çeşit çatışma olmuş.

Dean, "Görünüşe göre zorla tahliye etmeye çalışmışlar," diyor. "Kasaba halkı karşı koymuş."

"Neden onları tahliyeye zorladılar? Onları nereye götüreceklerdi? Bu hangi amaca hizmet edecekti?"

Dean sadece başını sallar. Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Dünya zaten dibe vurmuşken birileri nasıl olur da kontrol için cinayet işlerdi. Anlamsız bir hükümet saçmalığı için daha fazla insanı tehlikeye atmak istemeleri. Asla anlayamayacağım bazı şeyler var ve açıkçası bununla bir sorunum yok.

Bu karmaşanın ötesinde kasabanın büyük bölümünü oluşturan dokuz düzgün blok var. Üçer üçer dizilmişler.

bakkal ve hırdavatçılara, küçük bir ilkokula ve benzerlerine giden yan kollar.

Aşırı büyümüş otlar ve sokakta yatan cesetler dışında, burada sıradan bir gün olabilirdi. Güneş parlıyor ve bayraklar dalgalanıyor. Ancak tek gürültü böcekler ve kuşlar. Eski adliye binası ve havalı mağazalarıyla kasaba meydanı olabildiğince sessiz. Herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye dikkatle bakıyoruz ama görünüşe göre hiçbir şey yok.

"Al bunu." Dean bana bir tabanca uzattı. "Emniyeti kapalı. Sadece doğrult ve ateş et."

"Kasabayı kontrol etmeye mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi. "Kamyonetin anahtarları kontakta. Güvenli olmadığını düşünüyorsanız ayrılmakta tereddüt etmeyin." "Bizi bulacak mısın?"

"Evet." Ve bu bir söz, tehdit değil. Elinde sihir gibi bir silah daha belirliyor. Kasabaya doğru koşuyor, hem poz hem de farkındalık kötü adamı yayınlıyor. Onun kötü biri olduğunu düşündüğümde hayat daha kolay ve basitti. Ama gerçek daha karmaşık bir şey.

Kamyonete geri döndüm ve Sophie'yle birlikte onun dönüşünü bekledim.

"Eğer bir ejderhan olsaydı, mavi mi yoksa yeşil mi olurdu?" diye soruyor.

"Güzel soru. Kitabında sadece bu iki renk mi var?"

"Şimdiye kadar."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Ama özümde basit bir kaltağım. "Mavi."

"Evet. Ben de."

"Gerçi yeşil de harika bir renk."

"Mm."

O çok küçük. İnsanların büyümesi gerektiğini biliyorum ama birdenbire başka bir insandan sorumlu olmak biraz korkutucu. Ya bir çizik alırsa ve ben fark etmezsem ve onun kafası düşerse ya da

Bir şey mi? Bu elbette uç bir örnek; ancak korku gerçek.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"
Diyorum ki. "Okuldaki arkadaşların ya da evde yaptığın şeyler hakkında ya da herhangi bir şey hakkında konuşabiliriz."

Bana kocaman gözlerini kırıştırıyor. "Az önce
seninle konuştum." "Evet. Harika."

Çocuk bana kuşkulu bir bakış attı. Yetersizliklerim daha önce hiç kelimeler olmadan bu kadar güzel ifade edilmemişti. Bu ebeveynlik işinde harikayım. Bir de bana sorun.

Dean yarım saat kadar dönmedi. Döndüğünde de teninde hafif bir ter parıltısı vardı. Dün vurulduktan sonra etrafta koşturup kasaba araması belki de iyi bir fikir değildi. Ama sakın olmasını önermek de zaman kaybı olur. Adam kendini çelikten yapılmış sanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ona bir şişe su uzatarak sordum.

Bir yudum içtikten sonra, "Bence burayı isteyen tek kişi sen değilsin," diyor.

Natalia, "Leon ve ben Salı günü Boise'den buraya geldik," diyor ve kocası elini şefkatle sıkıyor. Yeni evliler gibi davranmaları çok tatlı. Sevgi dolu bakışlar ve el ele tutuşmalar. Aşkın böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum. Parmağındaki taşın büyüklüğü de hiç acıtmıyor. "İlk kocam bir balık avı gezisinde beni buraya getirmişti. Günlerimizi geçirmek için dünyanın güzel ve sakın bir köşesi olabileceğini düşündüm."

Onlar yerleştikleri orta yüzyıldan kalma taş evin verandasında oturuyorlar, Dean ve ben ise temkinli bir mesafeyle çimlerin üzerinde duruyoruz. Hiçbirimiz hasta görünmüyoruz. Ateş, tıkanıklık ya da öksürük belirtisi yok. Ama dikkatli olmak ve işleri ağırdan almaktan zarar gelmez.

Ev, kasaba meydanının bir blok yukarısında yer alıyor ve ön merdivenlerde açelyalar açmış. Natalia da Leon da tahminen yetmişli yaşlarındalar. Adam emekli bir polis dedektifi, kadın ise muhasebeci olarak çalışmış. Kadının uzun saç örgüsü gümüş renginde ve aynı şey adamın kısa afro saçları ve sakalı için de geçerli. Leon'un elinin altında bir av tüfeği var ve saklamıyor. Bu da muhtemelen Dean'in üzerinde ne varsa onu dengeliyor.

"Yüzündeki o morluk nasıl oldu?" diye soruyor Natalia. "Bu bazı bakım bazı pek de hoş olmayan insanlardan geldi."

Geçen gün yolda karşılaştık," diye cevap veriyorum. "Dean onlarla ilgilendi. Bir daha kimseyi rahatsız edemeyecekler."

Natalia başını salladı. "Güzel."

"Daha fazla misafir olmadan da yapabilirim," diyor Leon. "Ama sanırım burada kalmak için cesetlerden kurtulmak için yardıma ihtiyacımız olacak. Ve şüphesiz başka işler de çıkacaktır."

Dean başını sallıyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım efendim."

"İşe yarayacak kadar büyük görünüyorsun. Dur tahmin edeyim... Denizci misin?"

"Bu doğru."

"Seni görür görmez vurmamamın bir nedeni olduğunu biliyordum," diyor Leon hoş bir şekilde.

Natalia, Sophie'nin çimlerin üzerinde takla atmasını gülümseyerek izliyor. "Hepiniz nasıl hayatta kaldınız?"

Dean ağzını kapalı tutuyor. Ama çenesinde bir kas kıpırdıyor. Evet. İnsanlara beni kaçırdığını ve kafese koyduğunu söylemek muhtemelen iyi bir fikir değil. Başlangıçta olmaz. Hepimiz kalmak istiyorsak olmaz. Dean hakkında bildiğim tek şey Sophie ve benim için ölebileceği. Bu da bir kıyamette çok işe yarar.

"Komşuyduk," diyorum. "Dean'in hükümet çevrelerinden bir arkadaşı geçen hafta onu uyarmış. Onunla birlikte bir yere sığınmazsam muhtemelen korkunç bir şekilde öleceğimi söyledi. Sonra Salı günü kasabasına uğradığımızda Sophie bizi buldu." Ve bunların hepsi gerçek sayılır. Sayılır. Sadece hayatımı kurtardığını söylediğinde kafeste olduğum gerçeğini atlıyorum.

"Yalnız mıydı?" diye soruyor
Natalia. Başımı sallıyorum.
Leon iç geçirdi. "Zavallı
çocuk." "Peki ya siz ikiniz?"
diye soruyorum.

"Bunun olduğunu bile bilmiyordum," diyor Leon. "Ayda bir
kez kasabaya alışverişe gittiğimde herkesin öldüğünü
gördüğümde yaşadığım şoku hayal edin."

"Benim dışımda." Natalia'nın gülümsemesi tereddütlü.
"Beni bir dondurmacının önünde ılık tatlı çayımı yudumlarken
buldu. Ne yapacağımı bilemedim. Kızım, kocası ve üç çocuğu
da virüse yakalandı ve öldü. Zavallı tatlı bebekler. Hepsine
baktım ama burnumu bile çekmedim."

Kaşlarım gökyüzüne uzanıyor. "Yani bağışıklığın mı var?
Ama Leon'a bulaştırmadın, yani..."

"Yani Tifolu Mary yok," diyor Dean. "Bu sevindirici bir
haber."

"Kime söylemem gerektiğinden emin değildim," diyor
Natalia. "Kanımın bir tedavi için kullanılıp kullanılamayacağını
ya da ne olduğunu. Ama hükümeti ve hastaneleri aramaya
çalıştığımda, cevap verecek kimse kalmamıştı. Her şey çok
çabuk oldu. Önce kızım öldü ve ben yapamadım...
yapamadım..."

"Kendini üzme. Sen kendi başının çaresine baktın ve
elinden gelenin en iyisini yaptın," diyor Leon, elini bir kez daha
sıkarak.

"Ve tek kişi sen olamazsın," diye ekliyor Dean. "Öyle
mi düşünüyorsun?" diye sorar Natalia.

Dekan döner için Ben ve sorar, "Ne yaptın sen ne
diyorsun?"

Nüfusu üç yüz milyonun üzerinde mi?" "Doğru,"
dedim.

"Sizin tek olmanıza imkân yok hanımefendi. Başkalarını da
bulup test yapmaya başlamışlardır. Sanırım virüs onların
yenemeyeceği kadar hızlı ilerledi."

Bu nezaket bize her şeyden çok burada hoş karşılanmamızı
kazandırıyor. Çünkü Leon kaşlarını çatıyor ve "Ön kapı koluna
kurdele bağlanmış evleri arayın.

İçlerinde hiç ceset yoktur. Aileniz için bunlardan birini seçmeniz en iyisi."

Dean kasabanın uzak köşesinde mantıklı bir tuğla ev istiyor. Ama oylamayı ikiye karşı birle Sophie ve bana karşı kaybetti. Tabii ki Natalia ve Leon'un bir blok arkasında bulunan yüz yıllık büyüleyici bir ahşap evi seçiyoruz. Maviye boyanmış, şömineli, kasap tezgahlı, pençe ayaklı bir küveti ve gerekli üç yatak odası var. Arka tarafta bahar ekimi için hazırlanmış bir sebze tarlası bile var. Çatıya güneş enerjisi kurulmuş ama aküde bir sorun var. Umarım Dean sorunu çözebilir.

Bence Sophie bu evi sadece arka bahçedeki salıncaklı büyük ağaç için istiyor. Ve yeterince adil.

Bana gelince... Burası asla karşılamayı umabileceğim bir yer değil. Hatta dereye bakan geniş bir köşe blokta yer alıyor. Mülk sınırlarının artık pek önemi yok. Ama çimenler, ağaçlar ve nefes alabileceğimiz bir alan var. Daha fazla bahçe dikmek için. Dışarıda bir ateş çukuru, aletler ve av malzemeleri için bir kulübe var. Oturma odasının duvarında asılı olan geyik kafası düşünüldüğünde bu mantıklı. Ayrıca barbekü ve rahat sandalyelerin olduğu bir arka sundurma da var.

Ve söz verdiğim gibi, bu evde hiç ceset yok. Buzdolabı ve dondurucudaki çürümüş yiyecekler dışında uğraşılacak bir koku yok.

"Peki," diyor Dean. "Burayı siz ikiniz seçeceksiniz. Ama tank bende kalacak."

Ben ateş yakarken o oturma odasındaki koyu kahverengi deri koltuklardan birinde dinleniyor. Bu gece bunu gerektirecek kadar serin. Ve gece bacadan çıkan duman gündüz olduğu gibi göze çarpmıyor. Şehirlerde hala yanan binalar olabilir, ancak dikkatleri üzerimize çekme riskini almak istemiyoruz. Yeni insanlarla tanışmak

Sophie işin içindeyken insanların çok daha dikkatli davranması gerekiyor.

şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum. "Ablukadaki tank mı?"

"Evet. Müşterek Hafif Taktik Araçlardan biri de."

"Tamam."

Sophie uyuyor ve kahverengi deri koltuğa yayılmış durumda. Bütün o taklalar, amuda kalkmalar ve evleri incelemeler onu çok yormuştu. Yerde büyük bir lacivert-krem halı, aynı renklerde minderler ve örtüler ve kalın antika ahşap mobilyalar vardı. Evi kim dekore ettiyse zevk sahibiymiş. Stil ve konforun güzel bir dengesi.

Sophie ve ben, koridora asmak için evin eskiden sahibi olan ailenin bir fotoğrafını seçtik. Geri kalan fotoğrafları depoya kaldırıyoruz. Saygılı olmak istiyoruz ama burası artık bizim evimiz. Ayrıca odası ve şöminenin üstü için annesinin bazı resimlerini seçti. Hazır olduğumda ben de ailemin fotoğraflarını asacağım.

"Her şey başlayalı bugün bir hafta oldu," diyorum. "Mutlu yıldönümleri."

"Beni eskisi kadar öldürmek istemiyor gibisin."

"Eh."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Omuz silkiyorum ve ateşe bir dal daha atıyorum. Bu çok rahatlatıcı. Bir yanım kundakçı olmalı. Ve gardiyanımla aynı evi paylaşmaktan ya da onunla takılmaktan neden memnun olduğumu sorgulamıyorum. Doğrularının yanlışlarından daha ağır bastığı bir zaman gelmeli. Ya da boktan şeyler yapmak için sebepleri öncelikli olduğunda. Bilemiyorum. Bu yeni dünyada başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ona karşı düşüncelerim ve hislerim de farklı olmayacak. Sophie'yi güvende tutmama yardım edecek ve önceliği bu. şimdilik işler böyle yürüyor ve bu bana doğru geliyor.

"Natalia ve Leon'la birlikte olsa daha mı iyi olurdu?"
Endişelenecek başka bir konu arayarak soruyorum. Görünüşe göre bu gece bunun için uygun.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Onlar daha yaşlı, daha bilge... Natalia çocuk yetiştirdi ve ne yaptığını biliyor."

Bir süre sessizce beni izledi. "Ne?"

"Ne söylememi istediğini anlamaya çalışıyorum," diyor. "Ne duymak istediğini."

"Bu konudaki dürüst duygu ve düşüncelerini benimle paylaşmaya ne dersin?"

Adam iç geçirir. "Tamam. Onlar daha yaşlı, daha bilge ve Natalia çocuk yetiştirdi ve ne yaptığını biliyor. Ama Soph seni seçti-"

"Ben gelen ilk dişıydım."

"Bizimle mutlu görünüyor," diyor. "Sadece bir gün kadar oldu. Ama yemek yiyor, gülümsüyor, konuşuyor ve olması gereken her şeyi yapıyor."

"Ayrıca uyuyana kadar ağlıyor."

"Tabii ki öyle. Tanıdığı herkes öldü. Bu nereden geliyor?"

"Bilmiyorum."

"İkimiz de dokuz yaşında bir çocuğun vasisi olmayı beklemiyorduk. Gerçekten istemiyor musun..." Ve cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. "Yoksa işleri berbat edeceğimizden mi endişeleniyorsun?"

"İkincisi."

"İşleri berbat edeceğimden mi endişeleniyorsun?" diye sorar. "Eğer öyleyse anlarım."

"Hayır. Ne kadar tuhaf görünse de bu konuda sana güveniyorum. Bizim tarafımızda olduğunu biliyorum."

"Sanırım Soph da senin hakkında böyle düşünüyor. Onun tarafında olduğunu biliyor." Bakışlarını bana dikti. "Bilmiyorum Astrid. Geçen gün ilk kez birini kaçırdım."

hafta. Herhangi bir konuda tavsiye vermem gerektiğinden emin değilim. Kesinlikle onun kadar önemli bir şey değil."

"O çok önemli." Uyuyan çocuğa bakıyorum. Çok melek gibi. "Şimdilik elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışsak nasıl olur?"

"Bana uyar."

"Anlaştık o zaman. İyi toplantılar."

"Doğru." Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Arada bir fikirlerle kendini hırpalamayı seviyor musun yoksa?"

"Elimizdeki seçenekler arasında onun için en doğru şeyi yaptığımızdan emin olmam gerekiyordu."

"Sanırım önemsemen iyi bir şey," diyor. "Onu ilk sıraya koymaya çalışman. Yeni gelenlere karşı dikkatli olmalıyız. Ona zarar vermediklerinden emin olmalıyız. Yeterince şey yaşadı."

"Evet. Silah dersleri yarın mı başlıyor?"

"Yarın." Başını sallıyor. "Silahlandığında nasıl biri olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

CUMA

"Arpacık, fırlatma portu, sürgü ve gez." Dean silahın her bir parçasını işaret ediyor. "Emniyet kolu ve şarjör bırakma."

Sophie kulaklık takıyor ve onu hâlâ görebildiğimiz bir evin ön bahçesinde oturuyor. Ateşli silah derslerini kahvaltı ve su işleri bittikten sonra yapmaya karar verdik. Su işleri, çeşitli şekillerde kullanılmak üzere dereden eve kovalarla su taşımayı içeriyor. Tuvalet rezervuarını doldurmak ve yıkanmak gibi. Kollarım çok sıkı olacak.

Modern toplum işleri çok kolaylaştırdı. Akan su, elektrik, çöplerin bertaraf edilmesi... günlük hayatta pek çok kolaylık ortadan kalktı. Eskiden giyinip süslenen ve geçmişte yaşıyormuş gibi davranan insanları asla anlayamayacağım. Bu bok çok yoğun. Yine de tüm bunların getirdiği huzur ve sessizliğin bir güzelliği var. Sosyal medya, yayın ya da diğer dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan bu şekilde yaşamamanın bir tür basitliği.

Her neyse, işte köprü kalıntılarının yanındayız. Yeni evimizden sadece birkaç blok ötede. Artık hayatımı tanıyamıyorum. Elimde silahla kendimi zar zor tanıyorum.

Örgülü saçlar, siyah tişört, mavi kot pantolon ve yürüyüş botları eski günlerden çok da farklı değil. Ki bunlar sadece bir hafta kadar önceydi. Ama kova kova su taşımaktan ağrıyan sırtım, yanımda endişelenmem gereken bir çocuk ve nasıl ateş edileceğini öğrenmek üzere olan bir silah aklımı başımdan alıyor.

"Genel uyarı," diyor ve dikkatimi tekrar elimdeki işe veriyor. "Kullanmak istemediğin sürece silah çekme Astrid. Silahlar neredeyse her zaman durumu tırmandırır."

"Anladım."

"Bununla birlikte, ikimiz de şu anda işlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyoruz. Eğer kendini ya da Sophie'yi koruman gerekirse, lütfen tereddüt etme."

Sadece başımı salladım. Birbirimize normalden çok daha yakın duruyoruz. Sanki sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi. Ve ona yakın olmak, motosiklette ona karşı hışırdayarak geçirdiğim onca günden sonra çok da önemli değil. Neden fark ettiğimi bile bilmiyorum.

"Tamam. Silahı tuttuğun zaman sıkıca kavrayacaksın ama çok sıkı olmayacak" dedi ve silahı bana uzattı. "Bir elin silahı tutarken diğeri destek olacak. Kollarını uzat ve ayaklarını omuz genişliğinde aç. Ama dirseklerini ya da dizlerini kilitlemeyeceksin."

"Silahlardan nefret ederim."

"Daha önce *senin* hakkında söylediklerini duysam inanmazsın. Bazıları düpedüz kaba ve aşağılıktı. şaşırdım."

"Çok komik."

Sırıtıyor. Bir anda oldu ve bitti. Ve karnımın dönüp durmasına neden olmuyor. Sadece gazım falan var. "Ateş ederken, hafifçe sık" diyor. "Tetiği sarsma. Nefes alıp verirken ateş edeceksin. Sakin ve yavaş ol."

Vücudumu söylendiği gibi düzenliyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Elleri benimkileri kavırıyor, pozisyonlarında kademeli değişiklikler yapıyor. Omuzlarımı biraz dikleştiriyor ve ayağımı birkaç santim içeri itiyor. Bana dokunma şekli o kadar da önemli değil. Yaptığımız şeyin iyiliği için tamamen profesyonelce. Ama nedense teninin sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

Bölgede çok fazla çam ağacı var ve sabahın temiz havasında çok güzel kokuyorlar. Bitki örtüsünün beni uçurduğu kesin.

Bugün neyim var benim? Acaba yumurtluyor muyum? Bu her şeyi açıklar. Hormonlar en kötüsü.

"İyi misin?" diye soruyor. "Evet. Evet."

Derenin diğerk tarafındaki karışık metal yığını hedef olarak işimi görecek. Nişangâha odaklanıyorum ve bir mermi sıkıyorum. Bir şeye çarptığında ses çıkartıyor. Elbette, hedefiniz yarım köprü büyüklüğünde bir şeyse, o lanet şeyi vurmak çok zor olamaz.

Dean başını sallar. "İyi iş çıkardın. Tekrar yap."

"Bugün sana ve Leon'a cesetleri gömmenizde yardım etmek istiyorum. Bu işin sadece ikinize düşmesi pek adil görünmüyor."

Omzunun üzerinden Soph'a doğru bir bakış attı. Hâlâ orada ve iyi olup olmadığını kontrol ediyor. "Yardım etmek istemeni takdir ediyorum. Natalia ve Leon iyi insanlara benziyor. Ama onları tanıyalı bir gün bile olmadı. Birimizin Sophie'nin yanında olması gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ve onun etrafta gereğinden fazla cesetle dolaşmasını istemiyoruz."

"Hayır, istemiyoruz. Ben daha iri ve güçlüyüm ve ikimiz arasında bu işi en hızlı ben yapabilirim, tamam mı?"

"Tamam. Buzdolabını ve dondurucuyu temizleyeceğim ve evin geri kalanını düzenleyeceğim. Çürüyen her şeyden kurtulun ve bize yer açın. Ayrıca, önümüzdeki birkaç gün için yiyeceğimiz var ama markette ne olduğuna bakmak istiyorum. Evlere bakmamız ya da daha uzaklara gitmemiz gerekip gerekmediğine karar verelim."

"İhtiyacımız olacak şeylerin bir listesini yapmaya başlamalıyız. Güneş panelleri, tohumlar vs."

Başımı sallayıp köprüde bir nokta seçiyorum, sonra nişan alıp bir kez daha ateş ediyorum. Bu sefer metale çarpınca tatmin edici bir ping sesi çıkmıyor. Ama boş ver.

"Buradan nefret etmiyorsun," diyorum, yarı soru yarı ifade.

"Buradan nefret etmiyorum," diye onaylıyor. Yine de sessiz ama'yı duyabiliyorum. "Çok çalışmamız gerekecek."

CUMARTESİ

"Olamaz," diyorum sahte bir üzüntüyle. "Brokoli bozulmuş. Lahana da pek iyi görünmüyor. Ne yapacağız şimdi?"

Sophie neredeyse hiç tepki vermiyor. Sadece sokakta bulunduğu tenis topunu zıplatmaya devam ediyor. Sanırım yaşadığı onca şeyden sonra biraz durgun günler geçirmesi gerekiyordu. Kederin sinsice yaklaşmak ve hiç beklemediğiniz bir anda sizi tokatlamak gibi bir huyu vardır. Ve birkaç gün boyunca tek başına hayatta kalmanın travmasının üzerine herkesi ve her şeyi kaybetti. Çok korkmuş olmalı.

Acaba üzölmek için biz bir yerde durana kadar bekledi mi? Sanki bu duygularla boğuşmak için biraz güvenliğı ve alana ihtiyacı varmış gibi. Bilmiyorum. Ama onu bu konuda konuşturmaya çalışmak şimdiye kadar başarılı olmadı. Tek yapabildiğim beklemek ve onun yanında olmak.

Çocuk istediğıinden bile emin olmayan biri için Sophie bana büyük duygular yaşıatıyor. Bizi eczanede bulunduğu için minnettarım. Onun dışarıda tek başına olması fikri korkunç. Her neyse, o burada ve temelde iyi ve biz de onu bu şekilde tutacağız.

Bugün kasabanın kenarındaki marketteyiz. Natalia'nın artriti azdığı için eve yakın bir yerde kalıyor. Soph ve ben market alışverişinde tek başımızayız. Dean dükkanın önünü koruyan pompalı tüfekli iki kişinin ve arka ofisteki bir diğerinin cesetlerini ortadan kaldırdı. Görünüşe göre hepsi yağmacılara karşı dükkânı savunurken virüsten ölmüşler. Ve başarılı da olmuş görünüyorlar. Yandaki içki dükkanına bile dokunulmamış.

Konserve biber, çorba ve güveçler ile hazır patates püresi stoklarda azalmış. Aynı şey kağıt mendil, tuvalet kağıdı ve soğuk algınlığı ve grip ilaçları için de geçerli. Bir pandemi sırasında popüler olmasını bekleyeceğiniz türden ürünler.

Ne mutlu ki, mağaza çöpe atılmadı ve şimdilik burada çalışabileceğimiz çok şey var. Nasıl

Kayıp konservelerin ne kadarının hala insanların evlerinde durduğu da ayrı bir soru. Kesinlikle aramaya değeri. Virüsün ne kadar hızlı yayıldığı göz önüne alındığında, bazı insanlar erzaklarını tüketemeden ölmüş olabilir.

Wolf Creek yavaş yavaş toparlanmaya başlıyor. Leon ve Dean dün kasabaya giden yolun kenarında toplu bir mezar kazmak için ablukadaki traktörlerden birini kullandılar. Toprağa verilmesi gereken birkaç yüz cesedin yerini değıştirme konusunda iyi ilerleme kaydediyorlar. Belki zamanla bu alanı bir anma bahçesine dönüştürebiliriz. Bizden önce burada olan insanları hatırlamak için bir şeyler yapmak iyi olurdu.

Ablukaya karşı koyan tank ve diğer askeri tip araçlardan biri şimdi evimizin önündeki sokakta park halinde. Dean rüyayı yaşıyor. Tankı nasıl yönlendireceğini çözmesini izlemek çok eğlenceliydi. Tüm o durma, kalkma ve savrulmalar, ilk kez düz vites kullanmayı öğrenen bir öğrenci sürücüyü andırıyordu. Sophie o kadar güldü ki neredeyse düşüyordu. Yatak odamın penceresinden, sevimli ağaçlarla birlikte tankı da görebiliyorum.

Bu arada, okul otobüsü ve diğer traktörler şimdilik kasabaya giden yolun kenarına çekildi.

Ancak tüm araçları taşımamayı tercih ettik. Güvenlik açısından faydalılar. İnsanların girişini engellemek için değil. Yine de yaya olarak ya da araçları bir çift sedanı yollarından çekecek kadar büyükse girebilirler. Ancak küçük abluka teoride insanları yavaşlatmak ve belki de bize dost mu düşman mı olduklarını değerlendirme şansı vermek için faydalı olacaktır. En azından biraz ses çıkarıp bizi varlıklarından haberdar edecekler.

Pazardaki taze ürünlerden bazıları kesinlikle kurtarılabilir. Patates, balkabağı, mısır ve benzerleri. Elektriksiz geçen bir hafta daha dayanıklı sebzeleri pek etkilememiş. Bazılarını bir arabaya yüklemeye başlıyorum, park yerinde bekleyen araca doğru itmeye hazırım.

Vefat eden komşularımızın güzel bir orta boy SUV'si vardı, şehirdeki işler için kullanışlı oluyor. Evi erzakla doldurmak mantıklı geliyor. Bir haftalık kadar diyelim, içeride kalmamız gerekirse diye. Ve aceleyle ayrılmak zorunda kalırsak diye sırt çantalarımıza yiyecek stoklamamız gerekiyor. Umarım böyle bir şey olmaz. Ama bugünlerde hiç belli olmuyor.

"Şeker reyonuna bakabilir miyim?" diye soruyor Sophie.

"Tabii. Ama bana haber vermeden dükkândan çıkma ya da arkaya gitme, tamam mı? Ve bir yığın yiyip kendini hasta etme," diyorum. "Biraz sebze ayıkladıktan sonra konserve ürünlere geri döneceğim, sonra da bu yükü arabaya götüreceğim. Ama kesinlikle bana haber vermeden başka bir yere gitmeyin. Hâlâ güvenlik konusunda bilinçli olmamız gerekiyor."

Ben helikopter-anne-kurtarıcı tipi bir insan değilim. Sadece bazen öyle biriymişim gibi konuşuyorum.

Başını sallar ve dükkânın gölgelerine doğru ilerler. Ayak sesleri ve topun zıplaması tek sesler.

Arabayı doldurmak uzun sürmüyor. Ön kapıya doğru giderken, "Arabaya gidiyorum, Soph" diye sesleniyorum.

Dışarı çıkarken güneş ışığı beni kör ediyor. Her yer masmavi. Araç kolaylık olsun diye hemen ön tarafa çekilmiş.

Yanında da nemli giysiler içinde beş yabancı duruyor.

Orta yaşlı, saçları lüle lüle siyah bir kadınla başlıyoruz, sonra yirmili yaşlarında sırık gibi genç beyaz bir adam, benim yaşlarımda uzun kıvılcık saçlı ve botanik dövme bir kadın, kırk yaşlarında kahverengi tenli bir adam ve son olarak en önemli kişi: Sophie ile aynı yaşlarda, kısa saçlı ve bileklerinde arkadaşlık bilezikleri olan Asyalı-Amerikalı bir kız.

Silahları önlerinde yerde yatıyor ve kesin bir mesaj gönderiyor. Kendilerine sorulmadan

kendilerini silahsızlandirdilar. Giysilerinden küçük su damlaları akıyor.

Bana zarar vermek istemiyorlar. Bunu biliyorum çünkü liderleri olan güzel siyah kadının söylediği ilk şey "Sana zarar vermek istemiyoruz" oldu.

Telsizim ve silahım her ihtimale karşı kemerimde duruyor. Çünkü burada sayıca çok azım. Sophie'nin bir süre dükkânın içinde güvende kalması gerekiyor. Hiçbiri hasta görünmüyor ama ben dikkatli bir mesafe bırakıyorum. "Dereyi geçerek mi geldiniz?"

"Doğru," diye cevap verdi. "Seninle yalnız konuşmak istedik. Yeni insanlara karşı ne kadar anlayışlı olduğunu görmek istedik. Adamınız çok fazla silah taşıyor ve onlarla oldukça becerikli görünüyor."

"Göz korkutucu olabilir."

"Bir de evinizin önüne park etmiş tank var."

"Onun daha çok bir bahçe süsü olduğunu söylesem bana inanır mıydın?" diye sordum. "Bizi nasıl buldunuz?"

"Oradan geçiyorduk ve köprüde ateş edildiğini duyduk. Sizi kızınızla birlikte gördük ve sizinle tanışmamız gerektiğini anladık," diyor. "Benim adım Reema. Bunlar da Charlie, Naomi, Avan ve Hazel."

"Astrid," diyorum temkinli bir gülümsemeye.

Avan kolunu Hazel'e dolamış. Yüzünde hiçbir ifade yok. Sadece bu kadar genç birinde görmek acı veren bir tür yorgunluk var. Elimden gelse tekrar yola çıkmasına imkân yok. Hiçbir şekilde.

"Bir ev arıyoruz," diyor Reema. "Çocuk için güvenli bir yer. Tercihen onun yaşına yakın olanların olduğu bir yer. Ama senin ve kızın buraya kendi isteğinizle gelip gelmediğinizi bilmemiz gerekiyordu. Buranın güvenli bir yer olduğunu."

Dean bundan hoşlanmazdı. Yeni insanlarla tek başıma görüşmem. Ama bu insanlar bana kötü hisler vermiyor. "Nereden geldiniz?"

"Çarşamba günü Bakersfield'dan kaçtık," diyor kızıl saçlı kadın Naomi.

"Kaçtık mı?"

Reema başını sallıyor. "Eskiden sekiz kişiydik. Askerler bulabildikleri herkesi topluyorlardı. Onları şehrin dışındaki askeri üsse götürüyorlardı."

"Sıkıyönetimin doğal bir sonucu gibi görünüyor olmalı." Kaşlarını çatmış. "Virüs konusunda endişelenmiyorlar mıydı?"

"Solunum cihazları vardı," diyor

Reema. "Ne oldu?"

"Askerlerin, çizginin dışına çıkan herkesin nasıl dövüldüğünü konuştuklarını duyduk." Reema gözlerini ufka diyor. "Biz de anımızı seçtik ve... üç kişi başaramadı. Ama oradan çıktık. Çocuğu onlardan uzaklaştırdık."

"Gitmene izin vermektense sana zarar vermeyi mi tercih ettiler?"

Reema tekrar başını sallıyor. "Artık insanlara güvenmek zor. Bunu herkesten iyi biliyoruz. Tek istediğimiz, kaynakların adil bir şekilde paylaşılması ve işlerin nasıl yapılacağı konusunda eşit söz hakkına sahip olmak için en uygun şekilde katkıda bulunabileceğimiz bir yer. Sunduklarımıza gelince... Avan bir sağlık görevlisi."

Ve bu sözlerle birlikte nüfusumuz ikiye katlanıyor.

Sophie göz yaşları içinde "Sen benim gerçek annem değilsin," diyor ve koşarak eve giriyor.

"Oof," diye mırıldanıyorum.

Dean iç geçiriyor. "Bu gece yatıya kalmayacaklar. Çok erken. Onunla konuşmama izin ver. Çok yoruldu. Herkes için büyük bir gün oldu."

"Devam et."

İnsanların tek ebeveyn olmayı nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Süper kahramanlardan bahsediyoruz. Önümüzdeki gençlik yıllarından şimdiden biraz korkuyorum.

Diğer herkes hoş geldin partisi için arka bahçemizdeki ateş çukurunun etrafında toplandı. Çeşitli konserve yiyeceklerle birlikte ateşte pişmiş patates ve mısır yedik. Soda ve bira dere kenarında soğutuldu. Görünüşe göre

Neredeyse normal. Sadece bir grup insan takılıyor. Naomi gitar çalarken Leon ve Avan ilk müdahale hikayelerini anlatıyorlar. Kızların duyamayacağı kadar korkunç olmayan hikayeler.

Natalia Hazel'a şöyle bir baktı ve yeni grubun kalmasına karar verdi. Ama Leon ve Dean'i ikna etmek biraz zaman aldı. Yine de tıp eğitimi almış birinin cazibesi galip geldi. Ve birlikte geçirdikleri yarım günün ardından iki kız sıkı dost oldular. Dean'in onları ayırmasına imkân yoktu. Sophie bir savaş başlatırdı.

Gökyüzü yıldızlarla dolu ve bu çok güzel bir gösteri. Adirondack sandalyeler, süslü minderler ve çeşitli örtüler ateş çukurunun etrafında toplanmış. Tek malt viski ve üst raf gümüş tekila elden ele dolaşılıyor. Leon havalı bir puro içiyor. Para önemli olmadığında hayat çok lüks olabiliyor.

Görünüşe göre Avan ve Hazel'ın bağışıklığı varmış. Grubun geri kalanı virüse yakalanmamayı başarmış. Kıyamet gerçekten de pek çok açıdan büyük bir eşitlik sağlayıcı. Reema bir hukuk firmasının ortağıydı. Naomi dövme sanatçısıydı. Charlie ise yol bakımı yapıyordu. Şimdi hepimiz hayatta kalanlarız.

Avan ve Charlie birlikte oturuyor, el ele tutuşuyorlar. Leon ve Natalia gibi onlar da dehşetin ortasında aşkı bulmuş görünüyorlar. Böylesi bir dehşet ve kaybın ortasında güzellik ve coşku yaşadığınızı hayal edin. Aksi takdirde hiçbiri tanışmayabilirdi bile. Hayat çok tuhaf bir şey. En güzel günlerde bile bir anlam ifade etmiyor.

"O senin mi?" diye soruyor Naomi, ateş çukuruna dönerken yarı yolda önümü keserek. Uzun kızıl saçları, botanik dövmeleri ve belindeki bıçağıyla Green Gables'ın Anne'ine benziyor. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum.

"Sophie mi? Bizi o seçti diyebiliriz."

"Daha önce çocuğunuz oldu mu?"

Başımı sallıyorum. "Bunların hepsi benim için yeni, anlayamıyor musun?"

Peki ya senin?"

"Hayır, hiç çocuğum olmadı. Ama bence gerçekten iyi gidiyorsun." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Reema iki oğlunu kaybetti."

Çocuklarla olan tecrübesi nedeniyle Hazel'la çoğunlukla o ilgileniyor. Bence birbirlerini iyileştirmeye yardımcı oluyorlar, anlıyor musun?"

"Evet."

Hazel kıvrılmış, başı Reema'nın kucağında bir battaniyenin üzerinde yatıyor. Umarım bu grubun bize katılması işe yarar. Etrafta daha fazla insan olması iyi hissettiriyor. Yine de birbirimizi tanımaya ve birbirimizin yanında güvende hissetmeye ihtiyacımız var. Onların yaşamak için bir ev seçmeleri gerekiyor ve hepimizin bu küçük topluluğa nasıl uyum sağlayacağımızı ve buradaki hayatımıza nasıl devam edeceğimizi çözmemiz gerekiyor.

"Peki o senin mi?" diye soruyor Naomi silahsız bir gülümsemeye.

"Ha?" Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. Aşırı yorgun olan tek kişi Sophie değil. Ya da belki sadece bu özel soruyu duymak istemiyorum. "Dean'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Burnumu sokmak gibi olmasın ama bu daha çok arkadaşça bir şey mi yoksa..." Kadın gerçekten de kızarır ve başka tarafa bakar.

"Dean'le mi ilgileniyorsun?"

"Suçlu gibi görünmeyen çekici bir adam. Bu aralar çok azlar."

"Hayır, bir suçluya benzemiyor," diye katılıyorum, büyük bir beceriksizlikle. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Karmaşık bir durum."

"Sanırım bekleyip göreceğim." Naomi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye ateşe geri dönüyor. Ki bu iyi bir şey. Hiç sorun değil.

ONUNCU BÖLÜM

CUMARTESİ

Dean ön pencerenin yanında durmuş, dışarıdaki sokağı izliyordu. Son yarım saattir aynı pozisyondaydı. Çamaşır küvetinde el yıkamayı bitirdiğimizden beri. Hoş geldin partisinden sonra gecenin bu saatinde neden çamaşır yıkama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım biraz sinirsel enerji harcamak içindi.

Sabunlama ve ovma işini ben yaptım; o da çamaşırları sıkma ve bulduğumuz bir askıya asarak kurutma işini üstlendi. Hatta yetişkinler gibi davranmayı ve birbirimizin iç çamaşırlarını ellemeyi çok tuhaf hale getirmemeyi bile başardık. Ve tüm bunlar Sophie bize yeni en iyi arkadaşı hakkında en ilginç yüz gerçeği anlatırken oldu. Sonunda onu yatağa götürdüğümüzde, ışık gibi sönmüştü. Pijama partisinden bir daha bahsedilmedi. Şimdilik affedildim.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi, ilk kez değil. "Bir düşün... Neden bizden bir blok ötede bir ev seçtiler? Ne saklıyorlar, ha?"

"Şehrin karşı tarafında yaşamamızı istedin." "Bu konunun dışında."

"Gruplarının rahatça bir arada kalabileceği kadar büyük evler olmamasına ne dersiniz?"

Homurdanıyor.

"Hoş geldin partisinden sonra iyi olduklarını düşünmüştün. Ne değişti?"

"Bilmiyorum. Belki de sadece paranoyaklaşıyorumdur."

Koltuğun köşesine oturup derin düşüncelere daldım. "Ne kadar çok insanımız olursa, bahsettikleri gibi yırtıcılara karşı o kadar güvende oluruz."

"Evet," diyor. "Çokluktan güç doğar ve bu bizi pusuya daha az açık hale getirir. Ama dikkatli olmamız gerekiyor. Herkes kanun ve düzenin olduğu bir tür demokrasiye sahip olmaktan mutlu olmayacaktır."

"Düşmanca bir ele geçirmeden mi endişeleniyorsun?"

Omuz silkiyor ve perdelerdeki aralıktan tekrar sokağı kontrol ediyor.

"Yakın zamanda kaynaklara el konulacak gibi değil. Her şey hâlâ dışarıda. Bugünlerde eksikliğini hissettiğimiz tek şey insanlar," diyorum. "Bir dakika. Bakersfield'daki o pislikler tarafından takip edilmiş olabileceklerinden mi endişeleniyorsun? Mesele bu mu?"

"Bu da bir olasılık."

"Hmm. Bugün güzel bir gündü," diyorum. "Yeni arkadaşlar edinmek, ateşin etrafında takılmak... güzeldi. Bu doğru görünmüyor, değil mi? O kadar insan ölmüşken hayattan zevk almak? Bunun sadece hayatta kalanların suçluluk duygusu olduğunu biliyorum ama bazen görmezden gelmek zor oluyor."

"Annen ne yapmanı isterdi?"

"Hayatımı elimden gelen en iyi şekilde yaşamaya devam etmemi."

Başını sallıyor. "Gitsem iyi olacak. İlk nöbet bende. Leon ikinci nöbeti alacak. En azından bir ya da iki gece gözümüzü açık tutacağız."

"Üçüncü nöbeti ben alabilirim. İkinizin de dışarıda geçirdiği zamanı kısaltır."

"Birkaç ateşli silah dersi daha alana kadar olmaz. Her ihtimale karşı telsizi yatağının yanında tut, tamam mı?" Bakışları olabildiğince ciddi. "Eğer birkaç kişi görürsem, Soph'u alıp bir dolaba gir. Daha fazlasını görürsem ikiniz de dere kenarına saklanın, beni bekleyin ve kasabayı terk edelim."

"Planı biliyorum."

"Ateşli silahlar kulübedeki kilitli dolapta, gardırobumdaki güvenli kutularda ve kilerin en üst rafında saklanıyor, tamam mı?" diyor.

"Sophie ile hiçbir silaha dokunmaması konusunda konuştum. Ama bunu düzenli olarak yapmaya devam etmeliyiz. Yapması gereken şeyler ve

almamalı. Daha önce de belirtildiği gibi, her şey dışarıda bir yerde hazır ve nazır bekliyor."

"Katılıyorum." İfadesi hâlâ ciddiyetini koruyor: "Naomi işini biliyor gibi görünüyor. Babasının bir hayatta kalma uzmanı olduğunu söyledi. Onu ava götürürmüş ve kendini nasıl savunacağını bilmesini sağlarmış."

"Tamam."

"Naomi'yi erken saatlerde arayıp izole olmasını söyleyen oydu."

Gülümsemem nedense tuhaf geliyor. Sanki yüzüme tam oturmuyor. Çok tuhaf. "İkiniz iyi sohbet etmişsiniz gibi görünüyor."

"Reema ve Charlie'ye bazı şeyler öğretiyor. Sabah derslerinde bize katılmaya başlayacaklar," diyor Dean. "Silahlarla değil. Onları daha iyi tanıyana kadar yanınızda ateşli silahlarla bulunmalarını istemiyorum. Ama bir kadından kendini savunmayı öğrenmek senin için faydalı olabilir."

"Doğru."

"Hepsi cesetlere yardım etmekten ve malzemeleri düzenlemekten memnun. Avan düzgün bir tıbbi düzenek kurmaya odaklanmak istiyor. Her ihtimale karşı."

"Bu mantıklı."

"Evet." Başını sallıyor. "Naomi dedi ki-"

"Onlara güvenmeyen biri olarak, onlardan hoşlanıyor gibi görünüyorsun. Ya da en azından bazılarını."

Donup kalıyor ve alnı çatallaşıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi yüzümü inceliyor. "Konuş benimle."

"Gerçekten, sorun yok." Ona tüm zaman ve mekândaki en sahte gülümsemeyi veriyorum. Ama tutmuyor ve en ufak bir ikna olmuş gibi görünmüyor.

Bu berbat bir şey. Kafa karışıklığı. Kafamdaki ve kalbimdeki duygu karmaşası. Mantıken, Dean benim gibi biriyle ilgileniyor.

ya da aşkın yanlış ve kötü olduğunu. Ancak, içimdeki tüm düşünceler ve duygular o kadar karmaşık ki.

"Bir dakika otur," diyorum.

"Oturmamı mı istiyorsun?"

"Evet, yanıma." Kendimi deri koltuğun bir ucuna hapsediyorum. "Buraya."

Bana vahşi bir bakış attı. Çingiraklı yılanlara daha az dikkatle bakıldı. Akreplere daha sıcak bakılıyor. "Neler oluyor Astrid?"

"Bilmem gereken bir şey var."

Sadece bekler.

Bu işi yarım yamalak yapmanın bir anlamı yok. Bilimsel araştırma için bu yapılmalı.

Kucağına tırmanıyorum, böylece göğüslerimiz birbirine bakıyor ve ona biniyorum. Ağzı hafifçe açık ve gözleri olabildiğince geniş, yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. Elleri hemen kalçalarımı iyice ve sıkıca kavlıyor. Sanki kaçmaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi.

"Kımıldama," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. Bu gerçekten onun en sevdiği yüz ifadesi.

Bu pozisyon beni boy olarak onun biraz üstüne çıkarıyor. Altımda kendini iyi ve sağlam hissediyor. Ne istersem yapabilirim ve ona istediğim gibi dokunabilirim. Tam bir güç gösterisi. Değişiklik olsun diye kararları veren kişi olmak güzel. Bakışları yüzümü, boynumu ve göğsümü alıyor. Onda bir gerginlik var. Garip bir enerji.

Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye doğru itiyorum. Sonra parmak uçlarımı alnındaki o çok tanıdık olukların ve çene kemiğinin çizgisinin üzerinde gezdiriyorum.

Keşfimin altında kendini tamamen sabit tutuyor ve istediğimi yapmama izin veriyor. Ancak omuzlarının nasıl yükselip alçaldığını göz önüne alırsak, hareketsiz kalması için büyük çaba sarf etmesi gerekiyor. Kontrolün başkasında olmasına izin vermek için.

Teni sıcak ve çenesindeki kirli sakal pürüzlü. Saçındaki ipliklerle aynı gri tonları var. Onda

Güneşe gözlerini kısarak baktığı için gözlerinin yanında çizgiler vardı. Gülümsemekten ağzını kapatan pek fazla çizgi yok. Değiştirmeyi çok istediğim bir şey.

Yüzümü onun kalın, güçlü boynuna bastırıyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. Tuz, çam ve sadece ona ait bir şey. Burada saklanmak güvende hissettiriyor. Dünya yüzlerce kez alçalıp yükselse de hiçbirinin önemi yok.

"Beni mi kokluyorsun?" diye soruyor ilgiyle.

"Şşş. Mahvetme."

"Özür dilerim."

Kahretsin. Ne kadar kötü bir haber. Bundan hoşlanıyorum ve onu istiyorum. Bu kesin. Hem kalbimde hem de pantolon bölgemde bir şeyler oluyor. Aynısından kaçınmayı umuyordum ama bunu inkar edemem. Ve sadece bu kadar temas yüzünden bana karşı sertleşiyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Kontrollü olmak." "Belki."

"Hmm."

Ona karşı sallanıyorum ve ikimiz de nefesimizi tutuyoruz. Gözlerinin büyümesi çok güzel bir şey.

"Sana hiç söyledim mi bilmiyorum ama eskiden çok romantik kitaplar okurdum," diye kulağına fısıldıyorum. "Canavar sikişi benim olayımdı."

Nasıl da inliyor. Ona böyle acı çektirmek büyük bir zevk. Ve eğer birinin rahatsızlığına kıkırdamak yanılsa, öyle olsun. Ben hatalıyım.

"Kendini bundan kurtaracaksın, değil mi?" diye soruyor en sakın ses tonuyla.

"Bu benimle beynim arasında."

"Yazık."

Homurdanıyorum ve üzerinden iniyorum. Çok ileri gitmeden bu işin kapanması gerekiyor. "Git soğuk gece havasında yürü ve iffetli şeyler düşün Dean."

"Evet. Bunu yapacağım." Bir elini saçlarının arasından geçirir. "Yakında tekrar dokunmayı deneyelim. Aslında, ben

Bence bundan s o n r a düzenli bir aktivite olmalı. Her gece, Soph uyuduktan sonra."

"Bunu düşüneneğim."

Başını eğdi. "Bu hayır demek değil."

Ve yüzünde bir gülümsemeye kapıdan çıkar.

PAZAR

"Kötü bir böcek yüzünden evde mahsur kalmıştım," diyor Reema. "Bu nasıl bir ironi?"

Boş evleri teker teker dolaşıyoruz. Leon ve Dean çoğuna zorla girmek zorunda kalmış. Bazen bir pencereden, bu yüzden kırık camlara dikkat ediyoruz. Silahlar ve mühimmat, ilaçlar ve soğutma gerektirmeyen yiyecekler peşinde olduğumuz şeylerin başında geliyor. İnsanların evlerinde bu şekilde dolaşmak çok garip hissettiriyor.

Biz içeriyi ararken Sophie ve Hazel ön verandada takılıyorlar. İçeri girip yardım etmeye hevesliydim. Ama son gittiğimiz yerde sehpanın üzerinde yarı otomatik bir silah bulduğumuz için, biz içerisinin güvenli olduğundan emin olana kadar dışarıda beklemeleri en iyisi. Acil durumlar için telsiz yine kemerime takılı.

"Cuma günü elime geçti," diyor Reema. "Çocuklarıma gelmemelerini söyledim, risk almak istemezsiniz. Sonra bu yeni virüs yayılmaya başladı ve bağışıklık sistemim zaten yara aldığı için bana da bulaşmasından çok endişelendiler. Onları yatıştırmak için birkaç gün evden çalıştım. Ama o zamana kadar..."

"Çok özür dilerim. Kulağa klişe geliyor, değil mi?"

"Aramızda birini kaybetmemiş kimse yok. Ve çoğumuz her şeyimizi kaybettik."

Tabii ki haklı. Ama çocuklarını kaybetmek... Onun nasıl bir acı taşıdığını hayal bile edemiyorum. Aynı şey Natalia için de geçerli. Sophie birkaç gündür benimle ve şimdiden onun için hayal edebileceğimden çok daha fazlasını hissediyorum.

Reema oturma odasında mavi ve beyaz porselenlerle dolu bir dolabı hayranlıkla seyrediyor. "Birileri güzel şeyleri severdi."

Saygılı olmak ve işi bitirmek arasında hassas bir denge var. Bu evler hikayelerle dolu. Aile ve arkadaşların fotoğrafları ve günlük yaşamın kalıntıları. İnsanların evlerini kurcalamayı bir bakıma büyüleyici buluyorum. Sanırım doğuştan meraklıyım. Meraklı da bunun için başka bir kelime ve yanlış bir kelime de değil.

Reema mutfaktaki çam dolapları ve krem rengi fayans tezgâhları kontrol ediyor. "Seksenli yıllardan beri hiç değişmemiş."

"Dantel perdeler de bir şeydir."

"Berbatlar. Dürüst ol. Teyzemde de aynısından vardı."

Gülüyorum ve kilere yöneliyorum. "Acı biber ve istiridye çorbası konservelerimiz ve bir torba soğanımız var. Birkaç kavanoz turşu ve zeytin de var. Ben buna galibiyet diyorum."

"Kirli martini menüye geri döndü. Bu *kesinlikle* bir kazanç. Bakalım ecza dolabında bizim için ne varmış. Biraz daha amoxycillin iyi olurdu."

Tüm ilaçları topluyoruz. Avan faydalı olanları olmayanlardan ayıracak. O, Naomi, Charlie ve Dean ceset sorunu üzerinde çalışıyorlar. Bunun en acil sorun olduğu tespit edildi. Bu arada Leon gece boyunca ikinci nöbeti tuttuktan sonra dinleniyor ve Natalia da kasabaya giden yolu gözlüyor.

Düzenli bir market poşeti seçkisi, yiyecekleri paketlemeye başlamamı bekliyor. Bugünün ağrıyan kasları, kavanozları ve tenekeleri arabaya taşımaktan ve daha önce dereden eve kova kova su taşımaktan kaynaklanıyor. Bu sabahki kendini savunma dersinde nasıl yumruk atılacağını öğrenmeyi de unutmamak gerek. Gözler, boğaz ve kasıklar artık saldırı noktaları olarak kafama kazındı.

Bir ay önce benim için önemli olan her şey artık yok. Tüm planlarım ve önceliklerim toz oldu. virüsünden kurtulmak vardı. Sonra yapışmak var iniş

tüm değişikliklerin üstesinden gelmek. Sadece arkadaşlarınızı ve ailenizi kaybetmek değil, hayatınızın alt üst olması. Yemek, su, güvenlik, barınak ve arkadaşlık eskiden bu kadar çaba gerektirmezdi. Ayrıca tahmin ettiğimden çok daha şanslıydım.

Bulduğumuz erzaklar şu anda üç ev arasında paylaştırılıyor. Önümüzdeki süre boyunca sürekli yiyecek tedarik edeceğimizden emin olduğumuzda, diğer işlere geçebiliriz. Bahçelerin hazırlanması ve ekilmesi gibi. Bunun için yerel nalbur dükkanını kontrol etmemiz gerekiyor, umarım orada tohum ve ihtiyacımız olan diğer her şey vardır. Bu öğleden sonraki programımızda bu var. Ama er ya da geç güneş panelleri ve jeneratör gibi şeyleri aramak için daha uzaklara gitmemiz gerekecek. Ve benim asıl istediğim tüm bunların nasıl yapılacağına dair daha fazla bilgi.

Bu arada, Naomi'nin Dean ile çalışması konusunda en ufak bir endişem yok. Bir kez bile aklımdan geçmedi. O *beni* kaçırdı. Onu değil. Ve bunu kendime söylediğime inanamıyorum. Gerçekten. Hâlâ hayatta olan ve hizmet için takas yapmaya istekli bir terapist olsa iyi olur. Yoksa ben ve Stockholm sendromumun başı ciddi belada.

Ben ve o bir çift olarak hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Aklım bunu biliyor. Ama kalbim ve belim dinlemiyor. Başka bir durumda, başka bir zamanda, bu bir seçenek bile olmazdı. Tabii ki seni kaçıran adamla çıkmazsın. Ancak burada dünyanın sonundan bahsediyoruz. Ve eski kurallar geçerli değil.

Üzülerek söylüyorum ki, duygularımı uçuruma sürükleyen şey bir cam kurabiye kavanozu. Dean'le bir ilgisi bile yok. Hayır. Sophie'yle bile ilgisi yok. O gayet iyi. Yeni en iyi arkadaşıyla verandada takılıyor.

Ama dolabın arkasına saklanmış cam kurabiye kavanozunu görüyorum ve annemle babamın evindeki aynısı. ~~Aynı~~ öyle. Hatta birkaç tane

Kız izci kurabiyeleri içeride kalmış. Bu beni durduruyor. Enayi yumruğu yemek açıkçası daha az acıtıyor.

Kendimi kaybedip ağlamaya başladım ki bu çok saçma.

Dean elinde bir şişe birayla ateşin başında bana katıldı. Saçları derede yıkanığı için hâla nemli. Onda beni her seferinde etkileyen erkeksi bir güzellik var. Kolay bir gülümsemeyle yanımdaki battaniyeye oturuyor ama beni kandırmıyor. Keskin bakışları Sophie'nin üzerinde gezindikten sonra aynı şeyi benim için de yapıyor. Hâla tek parça olup olmadığımızı ve kızlarına kimsenin zarar vermediğini kontrol ediyor.

Ve ben ona, babamın yıllar önce bana verdiği peluş oyuncakmış gibi bakmıyorum. Beni kucaklamasına ve rahatlatmasına ihtiyacım yok. Her şey yolunda.

Bu akşamki yemeğe kasabanın en yeni üyeleri ev sahipliği yapıyor. Taşınmak için seçtikleri yer, etrafını saran bir verandası olan üç katlı zarif bir ahşap ev. Eskiden kasabadaki pansiyonlardan biriymiş, bu da yatak odalarının çokluğunu açıklıyor.

Ormandan toplanan taşlar, büyümüş ön çimenlikte inşa edilen yeni ateş çukurunu çevreliyor. Avan un, yağ ve sudan gözleme yaptı. Benim katkım, konserve garbanzo fasulyesi fazlalığı nedeniyle ev yapımı humus oldu. Çatalla ezmek gerekiyordu ama humusu çok seviyorum, o yüzden bu çabaya değdi. Natalia da günü kasabaya giden yolun karşısındaki derede balık tutarak geçirdi. Günde üç kez yemek bulmak, modern kolaylıklar olmadan bir angarya olabilir. Ama yeni arkadaşlarla bir ateşin etrafında oturmak muhteşem.

"Konuş benimle," diyor alçak sesle.

"Merhaba Dean. Günü nasıl geçti?"

"Fazladan ellerle çok daha fazla iş yaptık." Ateşin etrafında toplanan insanlara bir göz atıyor. "Hepsi iyi görünüyor."

"Tüm kalbimle katılıyorum."

Sophie, Hazel'la takımyıldızlarının haritasını çıkarmaya kısa bir ara vererek -kütüphanede buldukları kitaplardan birinde vardı- bileğindeki kristal bileziklerden birini çıkarıp Dean'inkine taktı.

"Bu benim için mi?" diye

soruyor. "Evet," der kız.

"Teşekkür ederim."

Ve sonra tekrar gidip arkadaşının yanına dönüyor. Onun gülümsemesini görmek en güzel duygu. Hazel da bugün daha mutlu görünüyor ki bu harika.

"Bu öğleden sonra meydana alışverişe gittik. Bir butikteydiler," diye açıklıyorum bileziğini incelerken. "İkimizin de daha fazla kot pantolona ve tişörtlere ihtiyacı vardı. Sadece bir kez değiştirmek artık eskimeye başlamıştı. Kızlar vintage kıyafet mağazasındaki paltoları denemeye bayıldılar. Sana gri akik bileklik verdi. Ben de turkuaz aldım."

"Kristallerin özel özellikleri mi var? Gri akik ne anlama geliyor?"

Bira şişesinden bir yudum çalıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen şu anda inanılmaz derecede anlayışlı olduğum anlamına geliyor." "Muhtemelen."

"O kadar anlayışlısın ki, daha önce seni üzen her şeyi ben sormadan otomatik olarak anlatacaksın. Çünkü her ne olduysa, cevabımın düşünceli ve nazik olacağını biliyorsun."

"İnce."

"Hoşuna gitti mi?" Bira şişesini geri alıyor. "Reema zor bir gün geçirdiğinden bahsetti."

İçimi çektim. "Sadece bir andı. *Sevdiğim pek çok insanın öldüğü* anlardan *biriydi*, anlıyor musun?"

"Kendini kötü hissettiğin için

üzgünüm." "Teşekkürler."

Kara kaşları aşağı doğru çekildi. "Ama sevdiğin insanların hepsi değil mi?"

"Yapma Dean. O konuya girme."

Dudaklarının köşesi neredeyse gülümseyerek seğiriyor. Ve ben onun saçmalıklarına gülümsemiyorum. Hem de çok. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" diye soruyor, tekrar ciddileşerek.

"Sadece... bana onları hatırlatan bir şey gördüm ve... onları özlemek hayatta olmanın ve onları hâlâ sevmenin bir parçası, değil mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

Naomi orada oturmuş, kamp ateşinin diğer tarafında gitar çalıyordu. *Onu* izlerken beni yakaladığında bana göz kırptı. Ha. İsteddiği şeye sahip çıktığı için aferin ona. Sabah derslerinde kendini savunma konusunda yardım etmesi şimdiden faydalı olmaya başladı. Ona kızacak ya da ondan hoşlanmayacak bir şey bulamıyorum. Kıskançlığım varsa bu benim sorunum.

"Bugün ne için minnettarsın?" diye soruyor bana. "Kitaplar. Peki ya sen?"

"Kitaplar harikadır. Ama ben buz gibi bira içeceğim," diyor ve bir yudum daha almak için duraklıyor. "Bu kötü değil ama eskisi gibi de değil. Yine de tadını çıkarıyorum. Çünkü çok da uzak olmayan bir gelecekte artık bira kalmayacağı bir zaman gelecek. Önce IPA'lar gidecek. Sonra sıradan lagerler. Sonra stoutlar bile kötüleşecek. İşte o zaman dünyanın sonu *gerçekten* başlayacak. Ve ben bira yapımı ya da şerbetçiotu yetiştirme hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğrenecek çok şeyimiz var."

"Çok fazla," diyor. "Eve uğradığımda kütüphanedeki kitapları gördüm. Bahçeye başlamaya hazır mısın?"

"Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi."

"Meydandaki diğer mağazalara baktınız mı?" diye soruyor.

"Sanat galerisine, antikacılara ya da dondurmacı. Ancak ev eşyaları dükkânında ve eczanede mumlar, kafede ise iyi miktarda kahve çekirdeği vardı. Şarap barında ve handa bol miktarda alkol vardı. Vegan restoranda da sağlam bir çeşni deposu, biraz konserve yiyecek ve makarna ile pirinç vardı."

"Hanı henüz temizlemedik."

"Kızlar dışarıda bekledi," diyorum. "İyi idi. Sanırım şimdilik yeterli miktarda yiyeceğimiz var."

"Elektriği geri getirmek için ne yapabileceğimize bakmalıyız. Birkaç gün içinde otoyolun kenarındaki büyük hırdavatçıya gidelim. Birkaç kamyon alalım ve ihtiyacımız olacağını düşündüğümüz şeyleri toplamaya başlayalım. Hiç değilse eve yakın bir yerde depolayalım. Seçebileceğiniz daha geniş bir tohum ve malzeme yelpazesine sahip olacaklar" diyor. "Artık elinizde bir silah var. Doğru zaman gibi geliyor."

"Sophie'yi yanımıza mı alalım yoksa burada mı bırakalım? Onun dışarıda olması fikri hoşuma gitmiyor. Sadece tehlikeli değil, aynı zamanda onu yeniden travmatize edebilecek şeyler görmesinden de endişe ediyorum."

"O gün geldiğinde ne kadar güvende hissedeceğimizi görüyor musun?" "Tamam," dedim. "Gerçekten de ona nasıl parmaklarıyla ısıklık mı çalıyor?" "Bunun nesi yanlış?"

"Çok gürültülü ve bunu evin içinde yapıyor. Bir kulağım duymuyor."

"Ben onunla konuşurum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Her zaman kötü polis olmak istemiyorum. Hayatı mahveden kararları kimin vereceği konusunda eşit bir iş bölümü olması gerekiyor."

Başını eğdi. "Ne?"

"Sadece seni kelepçeli hayal ediyorum."

"Hayal etmeye devam et." Bir dakika boyunca onu izledim. İstedığimin bu olduğunu düşünerek bana yine bira şişesini uzatıyor. "İşler iyi gidiyor, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse neden kaşlarını çatıyorsun?"

Şimdi kaşlarını daha da çatıyor. "Bilmiyorum. Hiç işlerin çok iyi gittiğini hissettiğin oldu mu?"

"Ne kadar kötümserim."

"Belki," diyor. "Yolda oldukça düzenli olarak boktan durumlarla karşılaşıyormuşuz gibi görünüyordu. Bu sessizliğe güvenmiyorum."

"Bu gecenin tadını çıkarmaya ne dersin?"

Bir süre sessiz kalır. Sonra, "Eğer felaketi ve hayatta kalmamızın yollarını planlıyorsam... bu umut gerektirir, değil mi?" dedi.

"Evet. Bu umut gerektirir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor gülümseyerek.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ÇARŞAMBA

Yolculuk için iki kamyonet kullandık. Birinde Charlie ve Naomi, diğesinde Dean ve ben. Depolar dolu ama arkada sifonlarla birlikte benzin konteynırları da var elbette. Bir gün kasabadaki benzin istasyonundaki rezerve en iyi nasıl erişebileceğimizi çözmemiz gerekecek. Ancak şimdilik arabalarda kullanılmayı bekleyen bol miktarda benzin var. Ekstra yiyecek ve mühimmat da paketiendi. Her ihtimale karşı.

Mağaza doğumuzda, çok daha büyük bir kasabanın kenarında yer alıyor. Otoyoldan yarım saatlik mesafede. Ama biz güvende olmak için arka yollardan uzun yoldan gidiyoruz. Sophie geride kalıyor. Günü Hazel'la takılarak geçirmekten çok mutlu. Reema kızlara göz kulak oluyor. Natalia ve Leon balık tutuyor. Avan ise ilaç ve tıbbi malzemeleri ayırıyor. Pansiyonun boş bir odasını şimdilik hastanemiz olarak kullanmaya karar verdi.

Son iki günümü bahçemizde kül bloklarıyla yükseltilmiş bahçe yatakları inşa ederek geçirdim. Arkada onlardan bir fazlalık vardı. ve Donanım mağaza. Verilen nasıl Oldukça hafif ve kullanımı kolay oldukları için keresteye tercih ettiler. Aksi takdirde başka birinden yardım beklemek zorunda kalacaktım ve bahçeyi hayata geçirmeye hevesliydim. Zemin kırılıp otlar ve yabancı otlar temizlendikten sonra cüruf bloklar yerlerine yerleştirilebilirdi. Daha sonra bahçe yataklarını oluşturmak için buradan, oradan ve her yerden toprak çalmak gerekiyordu. Kazma, kürek ve el arabasıyla kaliteli zaman geçirmekten bahsediyorum. Yerel nalburumuzda birkaç torba gübre vardı ve bölgedeki bazı insanlar kompost yapıyordu.

Hırdavattan alınan tohum başlangıç tepsileri evin içine yerleştirildi. Sophie ve Hazel onlara yardım etmekten keyif aldılar. Kitaplardan biri balkabağı, salatalık ve kabak için yılın doğru zamanı olduğunu söylüyordu. Kütüphaneye yapacağımız bir sonraki ziyarette konserve ve turşu kitaplarına ihtiyacımız olacak. Öğrenecek çok şey var.

Büyükannem beni görse gülerdi. Çocukken bahçeyle ilgilenmemi sağlamaya çalışırdı. Yazları birlikte çilek, salatalık ve domates yetiştirirdik. Ama hiçbir zaman bana göre olmadı. Şimdi taze yiyecekler yemek istiyorsak benim ilgi alanım olmalı. Bu yüzden tüm bu toplama ve kürekleme işlerinden kaynaklanan su toplamalarını, ağrı ve sızıları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ancak bugün belimde tabancamla bir kamyonete biniyorum. Kıyametin bir günden diğerine karşınıza ne çıkaracağını asla bilemezsiniz. Sinirlerim ortaya çıkıyor. Sanırım şehirde olmaya alıştım. Tekrar yollarda olmak tuhaf bir şekilde açıkta hissettiriyor. Sanki üzerimde bir hedef varmış gibi. Gerçi tek endişem bu değil. Su şişemin kapağıyla ya da tişörtümün dikişiyle oynamadan duramıyorum.

"Dün gece beni yatağa sen taşıdın," diyorum durup dururken. "Kanepede erkenden sızıp kalıyorsun," diye yakınıyor. "Bu kadar çekici bir arkadaş olmana engel olamıyorum."

Gülümsemesi bir anda orada ve yok oldu. Sanki saklamak zorundaymış gibi. Ve güneş gözlüklerinin genel çekiciliğini artırması düpedüz haksızlık. "Bahçe seni yoruyor. Ellerin nasıl?"

"Dün bahçe eldivenlerini giydim. Haklıydın, daha iyiydi."

"Bunu tekrar söyleyebilir misin?" diye sorar. "Haklı olduğum kısmı..."

"Hayır. Hem zaten beni taşımamalısın. Kolunu incitebilirsin."

"Kolum iyi."

Pencere açıkken rüzgâr at kuyruğunu yırtıyor. Tarlaların, ormanların, depoların ve ara sıra evlerin yanından geçiyoruz. Dışarıda hayatlarını sürdüren insanlardan eser yok. Büyük, geniş, boş bir dünya.

"Bunun son birkaç gündür benimle yalnız kalmaktan nasıl kaçındığını konuşmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm," diyor bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Naomi'nin seninle gelmesini bu yüzden mi veto ettin? Mutlu değildi."

Ondan bir şey çıkmadı, bu da ilginç.

"Az önce yorgun olduğumu ve erken yattığımı söylememiş miydik?"

"Evet," diyor, olabildiğince rahat bir şekilde. "Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Sabahları benimle konuşamayacak kadar meşgul olmak. Mümkün olduğunca çabuk evden çıkmak. Pek kurnaz sayılmazsın."

Ağzım sıkı sıkı kapalı kalıyor.

"Asıl soru şu... Benimle bu konuşmayı yapmamak için kendini hareket halindeki bir araçtan atacak kadar çaresiz misin?"

"Çok komik."

"Teşekkürler," diyor pislik gülümseyerek. "İkimiz de biliyoruz ki ilişkiler konusundaki deneyimim sınırlı. Ama aramızdaki bu küçük sorunu biraz düşündüm ve sanırım çözdüm."

Sadece bekliyorum.

"Benim teorime göre benimle bir şekilde yakınlaştın, bundan hoşlandın ve şimdi ne hissettiğinden emin değilsin." Alnındaki kırışıklıklar ortaya çıkıyor. Belli ki derin düşüncelere dalmış ya da büyük duygular içinde. "Yakınlaşmamızdan ve tüm arkadaşların ve ailen öldüğünden beri başka birini kaybetme ihtimalinden mi endişeleniyorsun emin değilim. Bu bir kalbe yüklenecek çok fazla acı. Ama bu sadece karmaşık geçmişimizden de kaynaklanıyor olabilir."

"Geçmiş derken geçen haftayı kastediyorsun." Ne söyleyeceğini bilmek zor. "Dürüst cevabım, bilmiyorum."

Olabilir. İhtiyaç daha fazla zaman içindüşünmek o
"Belki bu fikre alışırsın. Belki bu fikre alışabilirsin."

"Tamam."

"Bu kadar kolay mı bırakıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

O alır a derin nefes al. "İşte ve şey...Ben sana karşı hislerim var."

"Senin bir parçanda var olduklarını varsaymıştım. Ama pantolonundan mı yoksa kalbinden mi bahsediyoruz?"

"İkisi de."

"Yani beni becermek istiyorsun, ama aynı zamanda bana sarılmak ve saçma sapan konuşmalarımı dinlemek de istiyorsun."

"Açıkçası bu bana mükemmel bir randevu gibi geliyor." Gülümsememi engelleyemiyorum.

"Ama sen hâlâ kararını veriyorsun," diyor. "Benden etkileniyorsun ama temkinli davranıyorsun. Bu konuyu konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Bu da konuyu değiştirmek için mükemmel bir zaman. "Gece nöbetlerine daha ne kadar devam edeceksin?"

"Emin değilim."

"Hiçbir şey görmedin mi?"

"Hayır. Ortalık sessiz."

"Bu iyi," diyorum. "Ama bunun sürekli bir şey olması gerektiğini düşünüyorsanız, o zaman hepimiz payımıza düşeni yapmaya başlamalıyız."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sürekli olması *gerektiğini* mi düşünüyorsun?"

"Evinizden ayrılmak zorunda kaldığımızda ve yolda durdurulduğumuzda yanımızda olan o pislikleri unutmadım.

Son zamanlarda telsizde ilginç bir şey duydun mu?" "Üç farklı insanlar var ilan edildi kendileri Başkan ve en azından bir kral var."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Yüksekleri hedefle, ben hep böyle derim."

"Evet." Duraksıyor. "Ve görünüşe göre güneyimizde bir grup oluşuyor."

"Ne kadar yakın?"

"Yaklaşık bir saat uzaklıkta. İnsanları kendilerine katılmaya davet ediyorlar."

"O kadar da yakın değil. Kulağa hoş geliyorlar mı, gelmiyorlar mı?"

"Söylemesi zor," diyor kaşlarını çatarak.

"Söyledikleri... durum hakkında bir fikir edinmek için yeterli değil." "Ama onlara güvenmiyorsunuz. Elbette, aslında onlara güvenmiyorsun.

Kimseye güvenmiyorum, yani bu pek bir şey ifade etmiyor." "Bu doğru değil. Ben *sana* güveniyorum."

Bu beni durdurdu. "Güveniyor musun?"

"Evet." Ve sesi çok emin geliyor. Ama bunun üzerinde durmuyor. "Birisi Atlanta'daki CDC'nin boş olduğunu söyledi. Oradaki herkes ölmüş."

"Hayal kırıklığı ama beklenmedik bir şey değil. Dünyanın sonu istasyonu hâlâ şarkı çalıyor mu?"

"Dün gece Crowded House'dan 'Don't Dream It's Over' vardı. Şarkılarının biteceğini düşünüp duruyorum ama hayır," diyor. "Beğendiğim 'Clarity' adlı bir şarkı çaldılar. Bu adamın gerçekten önemseydiği tek şeyin kız olduğunu fark etmesi için dünyanın sonunun gelmesi gerektiğini anlatıyordu."

Gözlerimiz buluştu ve evet. Bu benim için büyük bir hayır yorumu.

"Bahçecilik hakkında öğrendiklerini bana da öğretmeni istiyorum," diyor. "Gelecekte gıda üretiminin bu tarafında çalışan senden daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Tamam."

Devasa mağazanın otoparkı çoğunlukla boş. Sadece orada burada birkaç araba ve güneşte çürüyen birkaç ceset var. Bugünlerde dünyada yolunuzu bulmak bir mezarlıkta yürümek gibi. Gerçi muhtemelen her zaman bir dereceye kadar öyleydi. Önceden cesetler genellikle gömülüydü. Artık her şey daha az düzenli ve tertipli.

Dean pikabı ön kapının yanına park etti, sorun çıkarsa gitmeye hazırdı. Naomi ve Charlie de bizim yanımıza park ediyor. Kırılmış cam ya da zorla girme izi yok. Biz

kıyamet sonrası buraya uğrayan ilk insanlar olabilir.

Batıdaki kasaba görüşümüzün büyük kısmını gizleyen bir tepe var. Yine de havaya doğru yükselen ince bir duman hattı görebiliyoruz. Yani bölgede bir yerlerde insanlar olabilir. Ama her şey sessiz görünüyor.

Dean bir cıvata kesiciyle asma kilidi ve ön kapıları bir arada tutan zincirleri kısa sürede kesiyor. "Bundan hoşlanmadım," diyor. "Bu güvenlik orijinal ya da resmi görünmüyor. Belki de burayı ilk kontrol edenler biz değilizdir."

Ancak içeride her şey düzenli ve görebildiğimiz kadarıyla hâlâ oldukça iyi stoklanmış durumda. Ve tamamen terk edilmiş durumda.

"Hadi alışverişe gidelim," diyor Naomi, bir arabayı iterek.

Dean, Charlie'yle birlikte ters yöne doğru ilerlemeden önce bana başıyla selam veriyor.

En yakın reyonda kibritler, ateş başlatıcılar, pişirme ızgaraları ve ısıya dayanıklı eldivenler var. Ateş çukurunda yemek pişirmek için faydalı şeyler. Ama her reyonda kullanabileceğimiz bir şey var gibi görünüyor. Çok geçmeden ikinci bir araba almak için mağazanın önüne koşuyorum. Tohum çeşitleri yerel hırdavatçıdan çok daha fazla ve ellerinde çok daha fazla gübre var. Görünüşe göre gübre ve turba yosunu artık beni heyecanlandırıyor. Geldiğini görmediğim bir başka değişiklik.

"Sen ve Dean nasılsınız?" diye soruyor Naomi dostça bir gülümsemeyle.

"Seni ilgilendirmez."

"Yeterince adil." Sırıttıyor. "Ama sence de hoş bir çift olmaz mıyız?"

"Sen tam bir bok karıştırıcısın. Sana vurmak zorunda bırakma beni. Muhtemelen ıskalarım."

Kadın başını geriye atıyor ve kahkahalarla gülüyor. Mutlu olanımız durumu eğlenceli buluyor. Gerçi ben gülümsüyorum, yani...

Biz kamyonetlerden birinin arkasına bulduklarımızı yüklerken Dean ve Charlie de diğerine aynı şeyi yapıyor. Her şey hızlı ve sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor. Bu hızla gidersek öğle yemeğine Wolf Creek'te olabiliriz. Sophie ve Hazel için el işi bölümünde bazı eşyalar bile buldum. Boyama ve mozaik setleri gibi. Bu yeni dünyada ihtiyaç duyacakları beceriler eskisinden önemli ölçüde farklı olacak. Ama sanat için her zaman yer vardır. Olmalı da. Ruhunuzdaki güzelliği kaybederseniz elinizde hiçbir şey kalmaz.

Dean ve Charlie bir yük daha almak için içerideyken park yerine bir araba yanaşır. Mor renkli klasik bir Camaro. Hiç vakit kaybetmeden yanımıza geliyorlar, tekerlekler gıcırıyor ve teyp bangır bangır çalışıyor.

Naomi ve ben ellerimizi silahlarımıza yaklaştırdık. Bu hiç iyi değil.

İki beyaz adam arabadan indi. Biri kollarını aracın tavanına dayamış, koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından bizi izliyor. Ve tabii ki elinde bir pompalı tüfek vardı.

Diğeri sevdiğimden çok daha yakınımda dolaşüyor. Kısa sarı saçları var ve kalçasında bir çift tabanca taşıyor. Bir kez fazla sevimli olduğu söylenen ve bunu tüm kişiliği haline getirmeye karar veren insanlarda gördüğünüz gülümsemelerden birine sahip.

İkisi de hasta görünmüyor. Ama yine de mesafelerini korumalarını tercih ederdim.

"Ne hoş bir sürpriz," diyor. "Nasılsınız kızlar?"

Naomi ve ben sadece birbirimize bakıyoruz.

"Tanrım, ikiniz de çok güzelsiniz. Ama arkadaş canlısı değilsiniz?" Aptal gibi kalbini sıkıyor. "Çok yazık. Duygularımı inciteceksin."

"Birkaç milyar insanın öldüğü düşünülürse," diyorum, "flört etmek istemiyorsak bizi affetmeniz gerekecek."

Arabanın yanında duran adam homurdanıyor ama bir şey söylemiyor. Omuz hizasında siyah saçları ve bir kolunda dövmeleri var. Onda güvenmediğim bir durgunluk var. Sanki

kendini bir şey için hazır tutuyor. Ve bugün kaçırılmayı ya da öldürülmeyi hiç istemem. Dean ve Charlie en azından şimdilik içeride güvende.

Ne yazık ki kötü tavrım bir numaralı sürüngeyi caydırmıyor. Arabasına binip gün batımına doğru çekip gitmiyor. Bunun yerine yaklaşıp pikapların içindekileri inceledi ve "Siz kızlar nereden geldiniz?" diye sordu.

İkimiz de cevap vermedik.

"Bu tür şeyler istediğine ve sadece kamp malzemelerine odaklanmadığına göre yerel bir yer olmalı."

Naomi, "Ya da yakınımızdaki mağazalar doluydu, biz de arabayla gezmeye karar verdik," diyor.

"Neden bana yalan söylediğin hissine kapılıyorum?" Yaklaştıkça yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Batıdaki göllerden birinin yakınına mı yerleştiniz yoksa sahilden mi geliyorsunuz? Bana söyleyebilirsin..."

İkimizin de ağzı kapalı kalacak. Bu insanların nerede yaşadığımızı bilmelerini istemeyiz.

Her kadının böyle bir adamla ilgili bir hikayesi vardır. Onu köşeye sıkıştırmaya, baskı altına almaya ve istediğini yapmaya zorlamaya çalışan biri. Naomi ve ben bir adım geri çekildik ve sürünge de peşimizden geldi. Bugün ikimizin de silahlı çatışmaya girmek istediğini sanmıyorum. Ancak, ne yazık ki bunun için olasılıklar artıyor.

"Belki de kuzeyden gelmişsindir," diye devam ediyor. "O kasabaların çoğunun yakılıp yıkıldığını duydum. Ama kim bilir? Grubunuzda daha kaç kişi var? Çoğunlukla kadın ve çocuklar olduğunu tahmin ediyorum, yoksa tüm bu ağır eşyaları kaldırmana yardım edecek birileri olurdu."

Naomi, "Her zaman bu kadar ukala mısın?" diye soruyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu geçerli bir sorudur.

Bu yorumu duymazdan gelir ve bir adım daha yaklaşır. "Bana nereli olduğunu söylemeyecek misin? Önemli değil. Siz ikinizin gelip yerimizi görmenizi çok isteriz. Toplumumuzun başındaki adamla tanışın. Çok daha güvende olursunuz ve

Bizimle iyi bakılırsınız. Siz iki güzel bayanı çok şımartırız!"

"Hiç sanmıyorum," diyorum cesaretimi toplayarak.

Ama şimdi çok yakınımda. "Ziyarete gelin. Bence ne kadar hoşuna gideceğine şaşıracaksın. Ve hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Gelmek zorunda kalacaksın," diyor Naomi.

Silahlarımıza temkinli bir bakış atıyor. Sonra üzüntüyle başını sallıyor ve şöyle diyor: "Çok yazık. Herhangi bir tatsızlık olmadan bir tür anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum. Ama mesele şu ki... korkarım bunların hepsini geri koymanız gerekecek. Buradaki her şey Porter tarafından çoktan sahiplenildi."

"Talep edildi," diye tekrarlıyorum kuşkulu bir ses tonuyla.

"Bu doğru. Bu bölgedeki tüm kaynakları sahiplendi. Bir şey almanıza izin vermemiz için önce onunla konuşmanız gerekir," diyor. "Eminim anlıyorsunuzdur."

"Bu konuda yanılıyorsunuz."

İşte her şeyin cehenneme döndüğü an bu. Bir adım daha geri atıyorum ve ayağım arkamızdaki kaldırıma çarpıyor. Dengem boka sardı ve düşünüyorum.

Sürünge uzanıp beni tutuyor ve ayaklarımın üzerinde durmamı sağlıyor. Ama tabii ki gitmeme izin vermiyor. Bunun yerine kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni canlı kalkan olarak kullanmak için daha yakına sürüklüyor. Sonra tabancalarından birini çekti ve yakın mesafeden kafama doğrulttu.

"Çek ellerini onun üzerinden." Naomi silahına uzandı ve ona doğrulttu.

Karşılıklı garantili yıkım. Ne istedikleri ve nasıl düşündükleri göz önüne alındığında, bunun başka bir şekilde gideceğinden emin değilim.

"Beni vuramayacaksın," diyor sürünge küçümseyici bir tonda. "Arkadaşına zarar vermeden bana vurabileceğinden bile şüpheliyim. Bizimle güneye gezmeye gelin hanımlar. Yeni evinizi çok seveceksiniz, söz veriyorum."

Belli ki hayır onun için kabul edilebilir bir cevap değil. Bu işin sonunun iyi bitmesine imkan yok. Onların topluluğuna katılma konusunda bize bir seçenek sunmak istemediğini düşünürsek, oradaki hayatımızın nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Hiçbir hak yok. Bize ne olacağı konusunda söz hakkımız yok.

Ateşli silah dersleri ilk başladığında, birini vurup vuramayacağımdan emin değildim. Ama artık bu konuda o kadar endişeli değilim.

"Beni seni vurmak zorunda bırakma. Şuradaki ikisine de öyle oldu." Sürüngen, otoparktaki birkaç cesede başıyla işaret ediyor. "Onlar da Porter'dan çalmaya çalıştılar. Onları uyardım ama dinlemediler. İkiniz de bugün burada ölmek zorunda değilsiniz."

Sanırım virüsten öldüklerini düşünmemeliydik. En azından vurulduklarını görmek bizi daha temkinli yapabilirdi. Ama nefret ettiğim bir şey varsa, o da zorbalıktır.

"O silahı karıma doğrultmadığını biliyorum," diyor Naomi'nin arkasından gelen derin, tanıdık bir ses. Dean iki elinde birer silahla gün ışığına doğru adım atıyor. Biri sürüngene, diğeri de arabanın yanında duran adama doğrultulmuştu. "Bırak onu. Şimdi."

Charlie de silahını iki pisliğin arasında dolaştırarak dışarı çıkar. Sanki önce kimi vuracağına karar verememiş gibiydi.

Creep daha fazla sinirlenemezdi. Şeytani planı bozulurken yanaklarında iki parlak kırmızı leke belirir.

"Sayıca azsınız," diyor Dean sakın bir sesle. "Sayamazsınız diye söylüyorum."

"Biz gidiyoruz," der ikinci adam.

"Ne?" diye tıslar Creep. "Ama Porter dedi ki-"

"Arabaya bin Cody," der pompalı tüfekli adam. Creep söyleneni yapar, araçlarına doğru geri geri gider, Beni onunla tehlike arasında bir kalkan olarak tutuyor. Arabaya yeterince yaklaştığında, yolcu tarafına dalıyor ve bu sırada beni yere itiyor. Kaslı araba bir an sonra park yerinden çıktı ve her şey bitti.

Tanrıya şükür gittiler. Ve ben ne vuruldum ne de ezildim ki bu bir mucize gibi görünüyor.

Dean geri çekilen araca birkaç el ateş etti ve arka camı kırdı. Ama kimseyi vurduğunu sanmıyorum. Ne yavaşladılar ne de durdular.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Ama yine de. "Karım?"
"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diyor Dean. "Yaralandın mı?"

herhangi bir
yerde?"

"Hayır."

Elleri üzerimde geziniyor, aynı şekilde kontrol ediyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Kaşları şimdiye kadar gördüklerimin en güçlüsü. "Son yükü de alıp gidelim buradan."

"Nereli olduğumuzu bilmek istediler."

"Sürekli soruyordu," diye ekliyor Naomi. "Bu konuda ısrarcıydı. Kaç kişi olduğumuzu ve bunun gibi şeyleri. Tabii ki onlara hiçbir şey vermedik."

Dean duraksıyor. "Takip edilmediğimizden emin olmalıyız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÇARŞAMBA

Eve dönüş rotamız bizi eyaletteki hemen hemen her arka yola götürüyor. Kuyruk izi olup olmadığını kontrol etmek için düzenli olarak duruyoruz. Sophie'nin yanına dönene kadar rahat nefes alamıyorum. Bu gece ateş yakma yeri yok ve ışığı gizlemek için tüm perdeler çekilmiş. Ortam resmen kapalı.

On sekiz yaş üstü herkes oturma odamızda toplanırken, kızlar Sophie'nin yatak odasında takılıyor. Yabancılar yüzünden artık daha dikkatli olduğumuzu biliyorlar. Herkesin silah taşıdığı çok açık. Ama bu konuşmayı duymalarına izin vererek onları korkutmaya gerek yok.

"Bizi güneye götürmek istedi," diyor Naomi.

"Dean telsizde o yönde bir grup oluştuğunu duymuş," diye ekliyorum. "Onlar olabilir."

Tabii ki pencerenin yanında duruyor, böylece perdedeki bir çatlaktan yine sokağı izleyebiliyor. Adam çoklu görev yapmayı seviyor. Konuşmadan önce kucağımdaki unutulmuş yemek kâsesine anlamlı bir bakış atıyor. "Ekleyebileceğim fazla bir şey yok. Ama o Cody denen adam ikinizi alamayınca çok kızdı. Kolay kolay pes etmeyecektir. Bizi aradıklarını varsaymak zorundayız."

Akşam yemeği mısır, tatlı patates, limon ve yeşil biberli pirinç ve siyah fasulye. Çok güzeldi. Sadece stresliyim ve dikkatim dağınık.

"Hiçbirimiz cesetlerle daha fazla vakit geçirmek istemiyoruz," diyor Naomi. "Ama sanırım gelecekte daha dikkatli olmalı ve gripten ölüp ölmediklerini gerçekten anlayıp anlayamayacağımızı kontrol etmeliyiz."

Natalia iç çekiyor.

"Onları vuran her kimse çoktan gitmiş de olabilir." Leon omuz silkiyor. "Bu kimsenin hatası değildi."

"Gitmeliyiz," diyor Avan. "Çocukları alıp bu piçlerden uzakta güvenli bir yer bulmalıyız."

"Askeri üstün kaçtığımız gibi mi?" diye soruyor Reema. "Her yerde böyle insanlar olma ihtimali nedir?"

"Yüksek," diyor Leon acımasızca.

Reema sandalyesinin koluna vurarak tempo tutuyor. "İhtiyacımız olan şey daha fazla insan, böylece burayı düzgün bir şekilde savunabiliriz."

Dean kaşlarını çatıyor ama aynı fikirde değil. "Bu arada nöbeti iki katına çıkarmak istiyorum. Dışarıda kimsenin tek başına olması fikri hoşuma gitmiyor. Bir kişi kasabaya giden yolu gözlesin, diğeri de Church Sokağı ve Oak Sokağı boyunca yürüsün. İkisinde de telsiz ve dürbün olsun. Sürekli birbirinizi görüyor olacaksınız. Ama bu caddelerin sonundan şehrin diğer yarısını görebilirsiniz. Umarım bize gizlice yaklaşmaya çalışan biri olursa, onu görürüz."

PERŞEMBE

Saatlere rastgele karar veriliyor. Dean ve bana gecenin son nöbeti verildi. Bu da dışarı çıkmadan önce iyi bir uyku çekebileceğimiz anlamına geliyor. Tabii tavana bakarak ve durum hakkında stres yaparak uyanık kalmadığımız sürece. Birkaç saat uyumayı başardım.

Şafağı en son ne zaman gördüğümü bilmiyorum. Ufuk renk değiştirirken yıldızlarla dolu gökyüzü soluyor. Siyah ve griden mor ve maviye. Sonra gün yeniden başlarken turuncu ve altın rengi. Kuşlar ötmeye başlıyor ve dünya uyanıyor. Bu çok güzel bir şey.

Okul otobüsünün yanında nöbet tutuyorum. Bu seni çoğunlukla gözden uzak tutuyor ama kasabaya giden yolu izleyebiliyorsun. Dean sırayla Church ve Oak'a doğru yürüyor. İkimiz de kemerlerimizde telsiz ve tabanca taşıyoruz. Benim siyah

Deri ceketimi sonuna kadar giymişim ve sabahın serin havasına karşı boynuma mavi pamuklu bir atkı sarmışım.

Dean'in adımları telaşsız ve sabit. Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, saldırı ya da herhangi bir tehlike işaretine karşı tetikte bekliyor. Geniş omuzlarının duruşunda bir şey var. Bana iyi olacağımızı hissettiriyor. Ya da belki vajinam konuşuyordur. Bilemiyorum. Bir şekilde benim duygusal destek güvenliğim oldu. Ama şu anda kesinlikle kasabaya giden yola odaklanmış durumdayım. Bize karşı olan tehdit gerçek ve geçerli ve konsantre olmam gerekiyor.

Sophie ve Hazel, çok istedikleri yatıya kalmayı gerçekleştirdikleri için çok mutlular. Natalia ve Leon'un evindeki boş odalardan birinde kalıyorlar. Gündüz nöbeti için seçildiklerinden bu çok mantıklıydı. Yanlarına gittim ve uyumalarına yardımcı olmak için ejderha kitabından bir bölüm okudum. Ancak fısıldaşmalar ve kıkırdamalar muhtemelen gece yarısına kadar devam etti. Çok heyecanlanmışlardı.

Eskiden komşularımla pek bir şey yapmazdım. Onlara karşı bir şey değil; sadece hayat yoğunluğuydu. İnsanlar isimlerini ya da haklarında pek bir şey öğrenemeden gelip gidiyorlardı. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğun parçası olmaktan nefret etmiyorum. Hepimizin elinden gelenin en iyisini yaptığını ve birbirimizi kolladığımızı bilmek güzel. Tanıdığınız hemen herkesi kaybetmek insanlara daha fazla değer vermenizi sağlıyor.

Kasabaya giden yol hâlâ boş; son bir saattir olduğu gibi. Güneş yavaş yavaş yükselirken yerden sis yükseliyor. Erken saatlerde her şey gümüş ve altın rengine dönüşüyor. Dünyanın böyle uyandığını görmek büyüleyici.

Dean koca çizmeleri, mavi kot pantolonu ve Henley'siyle bana doğru geliyor. Ne kadar ciddi bir yüz. Herkesi nasıl koruyacağı konusunda endişelendiğine şüphe yok. Ondan nefret ettiğim zamanlarda hayat çok daha basitti. Adama olan susuzluğum her zaman belliydi. Ama şehvet hoşlanmaya dönüştüğünde... Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. İşler çok çabuk garipleşti.

"Ne?" dedi.

"Seni düşünüyordum."

"Yani kaşlarını
çatmıştın." "Evet."

"Mantıklı," diyor. "Her şey yolunda mı?"

Sadece başımı sallıyorum.

Yakından çok güzel görünüyor. Çenesinin sert çizgisi ve elmacık kemiklerinin kesimi. Kirli sakalının parmak uçlarımda bıraktığı pürüzlü hissi seviyorum. Vücudundan ısı yayılıyor ve ona doğru eğilmenin cazibesi muazzam. Yüzümü bir dakikalığına göğsüne gömmek ve derin nefes almak. Rahatlık orada bulunabilir. Bunun her şeyi daha iyi yapacağını biliyorum.

Bir de kalın boynundan bir ısırık alma isteği var. Daha önce hiç biri hakkında bu kadar tuhaf olmamıştım. Ağzına olan hayranlığımı anlatmaya başlamayayım bile.

Bu çok kötü bir fikir, ben ve o. Kesinlikle en kötüsü. Milyarlarca insanın ölümünün ve bildiğimiz hayatın sonunun beni daha sağlıklı kararlar almaya teşvik edeceğini düşünürsünüz ama işte buradayız. Dürüst olmak gerekirse, gen havuzuna katkıda bulunma ihtimalim gerçek bir endişe kaynağı. Ben ve saçmalıklarımın ayrı tutulması gerekiyor.

Ona o kadar sert bakıyorum ki, onun da bana baktığını fark etmem bir dakikamı alıyor. Ama o hiçbir şey yapmıyor. Orada öylece durup beni izliyor, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Bu dünyada hiçbir şey hafife alınmamalı. Her an ölebiliriz.

Sikerim böyle işi.

Gömleğinden iki avuç alıp ağzımızı birbirine yapıştırıyorum.

Bunun kibar ya da hoş bir yanı yok. Dişlerimiz ve dilimiz. Onun tadı doğrudan kafama gidiyor ve evet. Bunu günlerce seve seve yapabilirim. Güçlü eller başımı kavlıyor ve beni ona bağlıyor.

Bu tüm zirvelerin en iyisi olmalı. Beni anında bağımlısı yaptı. Ona tırmanmak ve kendimi onun bedenine sımsıkı sarmak istiyorum. Derisinin altında sürünmek ve kendimi

Evde. Ki bu hiç bana göre değil. Kendimi öylece ele vermem. Dikkatli olmalısın. Ağırdan al ki kalbin kırılmasın. Böylece dikkatsiz biri seni binlerce keskin parçaya ayırmaz.

Geri adım attığımda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Elleri yumruk olmuş, sanki bana uzanmamak için kendini zor tutuyor. Çünkü ikimiz de daha fazlasını istiyoruz. Ama paniğe gerek yok. Kimyamızın uyuştüğunu biliyorduk. Bu hala sadece seksle ilgili olabilir. Ona aşık olduğumdan değil, çünkü bu kesinlikle saçma olurdu.

Nefesini üflüyor. "Çok kötü bir zamanlaman var."

"Evet."

"Bana bir iyilik yap. Bunu daha sonra bir şeyler yapabileceğim bir zamanda tekrar yap, tamam mı?"

"Um. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"İyi fikir," diyor ve kasabaya giden yolu kontrol etmek için dönüyor. Ama sonra beni üst kolumdan tutup aceleyle otobüsün arkasına sürüklüyor. "Yere yat. Başını aşağıda tut."

Ama çok az, çok geç. Çünkü sağ tarafımızdaki dereye doğru inen çalılıkların arasından dünkü adamlardan biri çıktı. Uzun siyah saçlı ve dövmele olan. Ablukanın dışına park ettiğimiz birkaç arabanın arasından çıkarken bize doğru yarı otomatik bir silah doğrultuyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Sayıca azsınız," diye bağılıyor Sürüngen Cody. Üç arkadaşıyla birlikte yolun aşağısından bize doğru yürüyor. "Sayamazsan diye söylüyorum."

Dean nefesinin altından küfrediyor.

Uzun saçlı adam bizi saklandığımız yerden çıkarıyor. Yüzü olabildiğince boştu. "Silahlar yere. Yavaşça."

İkimiz de söyleneni yapıyoruz. Dean silahını yere koymak için diz çökerken dönüyor. Sadece şişkinliği görmeme yetecek kadar.

Tişörtünün arkasından aşağıya doğru. Kot pantolonunun arka kemerine sıkıştırılmış bir silahı var.

Adam dikkatli gözlerle onu izliyor, bir şey denemesini bekliyor. Dean'in çenesi gergin ve omuzları kalkık. Sanki bir açıklık gördüğü anda onları paramparça edecekmiş gibi.

"Dikkatin dağıldığı için seni suçlamıyorum. Ama kimse ona zarar vermeyecek," diyor yabancı alçak bir sesle. "Sadece sakin ol ve buradan tek parça halinde çikalım."

"Bundan emin misin?" diye mırıldanır Dean.

"Seni tekrar görmek çok güzel," diyor Cody sohbet mesafesine girerken. Tam bir sürüngen. "Diğer arkadaşın nerede? şu güzel memeli kızıl saçlı olan mı? Önemli değil. Nash bana grubunuzda on kişi kadar olduğunu söyledi ve hepsiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bakalım kimler ilgimizi çekecek, kimler yerin dibine girecek. Sana yalan söylemeyeceğim, koca adam. Muhtemelen oraya gidiyorsun. Çünkü Porter karın hakkında duyduklarını çok beğendi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyor."

Yanındaki iki yeni adam bana fesat bir ilgiyle bakıyor. Hatta biri dudaklarını yaladı. *Ew.* Ama üçüncüsü cam gibi gözlerle uzaklara bakıyor. Ne aldığı hakkında bir fikri yok ama etkilerini fazlasıyla hissediyor.

Bu siklerden korkmayı reddediyorum. Ellerim ne kadar titriyor olursa olsun. Ve koca ağzım geçen sefer bize kaçma fırsatı verdi. Acaba yine işe yarayabilir mi? "Yani siz onun ayak işlerini mi yapıyorsunuz? Bu seni gerçekten önemli hissettiriyor olmalı."

Dean iç çekiyor ve "Bebeğim..." diyor.

Cody dudak büktü ve elini kaldırdı.

Ama bize silah doğrultmuş olan Nash, "Porter onu iz bırakmadan ve tek parça halinde istedi," diyor.

"Tanrı aşkına. Çocuk nerede?" Cody Nash'e soruyor. "Ona çalılıkların arkasında beklemesini söyledim."

"Onu yanında istemenin tek nedeninin nasıl çalıştığımızı öğrenmesi olduğunu sanıyordum."

"Bunu görmesine gerek yok," diyor Nash, nişan alarak Cody'ye doğru ilerliyor.

Her şey çok çabuk oldu. Birlikte geldiği dört adamdan hiçbiri silahlarını zamanında kaldırmayı bile başaramaz. Nash arkadaşlarından üçünü tek atışta öldürür. Dördüncüsü Dean tarafından gizli tabancasıyla vurulur. Gözlerinin arasından kan fışkırır ve adamların hepsi asfalta yığılır.

Vay canına.

Silah sesinden ürken kuşlar yakındaki ağaçlardan havalanır. Arkamızda aceleyle uyanan küçük kasabadan bağırma ve kapı çarpma sesleri geliyor.

Ama Nash olabildiğince sakin bir şekilde silahını, diğer silah ve bıçaklarla birlikte yere bırakıyor. Hem de bir sürü. Görünüşe göre yapmak istediği şeyi yapmış.

Dean hiç vakit kaybetmeden diğer tabancasını alıp beni arkasına koydu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Ellerini havaya kaldırdı, Nash hareketsiz duruyordu. "Çocuğu çağıracağım. O zaman anlayacaksın. Ama ona zarar vermeyin, silahlı değil, o sadece bir çocuk."

Dean başını sallıyor. "Yap."

"Bowie," diye seslenir Nash. "Şimdi dışarı çık. Yavaş ve sakin ol."

Ve yolun aşağısındaki çalılıkların arasından söz konusu çocuk belirir. On yaşlarında falan. Hazel ile aynı yaşlarda. Teni beyaz, saçları koyu renk ve gözleri olabildiğince geniş.

"Bowie?" Gülümseyerek sordum. "Adın bu mu?"

Sanki kafası gevşemiş gibi başını sallıyor. Bakışları yerdeki cesetlere yöneliyor ve mümkünse yüzü daha da beyazlaşıyor. "Cody'yi sen öldürdün."

"Cody pisliğin tekiydi," diyor Nash.

"Evet," diyor çocuk fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle. "Ama Porter çok kızacak."

"Porter'a geri dönmeyeceğiz, dostum."

"Dönmeyecek miyiz?" diye soruyor ve sesi umutlu çıkıyor.

Bize ilk ulaşan Charlie, pijama pantolon giymiş, çıplak ayaklı ve tabanca taşıyor. Saçları her yöne doğru uzanıyor. Gerçekten etkileyici bir yatak saçı. Ama ihtiyacımız olan son şey birinin korkup ateş etmeye başlaması. Bu sabah zaten yeterince ölüm oldu.

"Sorun yok," diyorum. "Biz iyiyiz."

Dean'in kara kaşları birbirine yaklaştı. Cidden mutsuzdu. "Hızlı konuş" derken hâlâ silahını Nash'e doğrultuyordu.

"Daha fazla ziyaretçi bekleyebilir miyiz?" diye soruyor Leon.

Pansiyonun yemek salonunda toplanmıştık. İçeride, gözlerden uzakta olmak mantıklı geldi. Üç çocuk Charlie ve Avan'la birlikte mutfakta kahvaltı ediyor. Ama geri kalanımız bu yabancınn söyleyeceklerini dinlemek için toplanmıştık. Bütün gözler onun üzerindeyken köşede oturuyordu. Dean başka silah saklamadığından emin olmak için kontrol etti. Ancak tansiyon hala çok yüksek.

"Hayır," diyor Nash. "Dün seni ev dükkanından itibaren takip ettim. Kolay olmadı. Seni bir iki kez kaybettim ama o zamana kadar genel yönünü bulmuştum. Cody Porter'a tam olarak nerede olduğunu bile söylemedi. Aldığı ilaçlar onu paranoyak yapmıştı. Ve kadınları kampa geri getirdiği için tüm övgüyü almak istiyordu."

"O insanlarla birlikteydin," diyor Reema. "Senin söylediklerine neden güvenelim ki?"

Nash'in ağzı ciddi bir çizgiye oturmuş. "Açıklamama izin verin. Onları geçen hafta Sonoma'da birkaç şey alırken gördüm. Bu pislik sürüsü bir marketi boşaltıyordu. Onlardan kaçmak yeterince kolay olurdu. Ama sonra Bowie'yi gördüm ve içimde kötü bir his oluştu. İçlerinden biri onu itip kakmaya ve tokatlamaya başladı ve... onu güvenli bir şekilde oradan çıkaramayacağım kadar çoktular. Ama onu öylece onlarla bırakamazdım."

"Bu sizin hakkınızda iyi şeyler söylüyor," diyor Natalia.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," der Nash, bir nedenden dolayı bastırılmış bir şekilde. Sanırım övgüden pek hoşlanmıyor. "Onları kamplarına kadar takip ettim. Yaklaşık otuz kişilerdi ve-"

"Otuz mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Porter ilk başlarda radyoda aktifti ve tabelalar asarak insanları kendisine katılmaya çağırıyordu. Çoğu, onca kaostan sonra hayatta kalan başka insanlar ve bir tür organizasyon buldukları için mutluydu. Ama duyduğuma göre, yaklaşık yarısı onun *gerçekte nasıl* biri olduğunu anlayınca kaçmış. İşlerin nasıl olacağını. Koruyacak bir kadını olan herkes oradan kaçtı. Ben katıldığımda ona sadık insanlarla güvenliği sıkılaştırmıştı. Geceleri kaçmak ya da dolaşmak daha zordu."

"Nerede üslenmiş?" diye soruyor Dean.

"Sonoma'nın dışında bir şaraphaneyi ele geçirdi. Silah, yiyecek ve ilaç stokladı."

"Eğer Sonoma'daysa, neden bir saat kuzeydeki bir donanım deposunu önemsiyor ki?" Leon başını sallar. "Eğer bu kadar dağılmışlarsa, iddia ettiği bu yerlerde kalıcı güvenlik sağlamamasına şaşmamalı."

"İnsanların hayatta kalmak için ihtiyaç duyacakları her şeyi istiyor," diyor Nash. "Ayrıca, yem olarak da kullanılıyorlar. Adamları ayrıca güneylerindeki hırdavat deposunu ve ikisi arasında kalan ve henüz tüm stoklarını boşaltmayı başaramadıkları marketleri de kontrol ediyor. Sanırım kampa geri getirebilecekleri bazı insanlarla karşılaşacaklarını düşünüyor."

Natalia dilini tıkırdatıyor. "Açgözlülük ve güç. Dünyanın sonu geliyor ama yine de her şey aynı kalıyor."

Leon onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Reema, "Onlara katıldığınıza göre çocukla ilgili güçlü hisleriniz olmalı," diyor.

"O boyda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum hanımefendi. Karşı koyamayacak kadar küçük." Nash boğazını temizliyor. "Bir süre ödül avcılığı yaptım. Porter yeteneklerimi istiyordu ama yeniydim, o yüzden bana güvenmiyordu. Bowie'yi güvenli bir şekilde kurtarmak için elime geçen ilk fırsat, Cody'nin Porter'a bir ipucumuz olduğunu söylemesiydi."

yer. Cody'yi bunun çocuğa işlerin nasıl yapıldığını göstermek için iyi bir fırsat olacağına ikna ettim."

Dean bir dakika boyunca düşünceli düşünceli adama baktı. "Bowie ile burada mı kalmak istiyorsun?"

Leon bakışlarını yabancıya diker.

"Korunduğundan emin olacak kadar uzun süre," diyor Nash. "Bir aileye ihtiyacı var. Ama Porter seninle Santa Rosa'nın dışında karşılaştığımızı biliyor. Buralarda bir yerde olduğunuzu biliyor ve aramaya devam etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yok."

"Onunla başa çıkmak gerekecek," diyor Dean.

Sadece başımı sallıyorum. Çünkü gördüğümüz ve duyduğumuz her şeyden sonra, huzur içinde yaşamamıza izin verme olasılığı olabildiğince düşük.

"Burayı güvende tutmak için daha fazla insana ihtiyacımız var," diyor Natalia.

"Evet," diye onaylıyor Nash. "Ve onları nerede bulabileceğinize dair bazı fikirlerim var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PERŞEMBE

"On üzerinden on bir," diye son derece otoriter bir şekilde anons ediyorum.

Hazel ve Sophie gülmekten yerlere yatıyor. Bowie bile küçük bir gülümsemeyi başarıyor. Evimizin arka bahçesinde takılıyoruz ve amuda kalkma yarışması yapıyoruz. Patlamayla başlayan tuhaf bir gün oldu. Ölümün ve cesetlerin normal olmadığı zamanları özlüyorum. Ama işte buradayız. Gün batımına daha birkaç saat var. Erken toplanıp yemek yemeye karar verdik. Gün batımından önce herkes perdeleri çekip ışığı engelleyerek evlerine girsin. Güvende olmak için.

Nöbet devam ediyor elbette. Artık her birimiz yirmi dört saatte iki kez görev yapıyoruz. Bir kez gündüz, bir kez de gece. Nash'in verdiği rakamlar doğruysa, bizi bulmaları halinde Porter ve adamlarını durdurmamızın hiçbir yolu yok. Ama birbirimizi uyarabilir ve çocukları güvenli bir şekilde kasabadan çıkarabiliriz.

Hazel ellerini kalçalarına koyar. "O amuda kalkış On üzerinden *on iki*."

"Size on üzerinden on üç vereceğim ve bu benim son teklifim," diyorum kızlara tahta bir kaşık sallayarak. Bu da kıkırdamaları yeniden başlatıyor. Hayattan çok keyif alıyorlar ve bunu görmek çok güzel.

"Ciddi olamazsınız." Avan büyük bir kederle başını sallıyor. "O amuda kalkış kesinlikle on dört yaşındaydı. Hiç bu kadar baş aşağı duran bir insan görmemiştim!"

"Ol a m a z," diyorum. "Jüri üyeleri arasında bir anlaşmazlık var.

Ne yapacağız?"

"Daha fazla amuda kalkacağız," diye bağılıyor Sophie neşeyle.

Keşke telefonum ölmemiş olsaydı. Böyle zamanların fotoğraflarını çekmek iyi olurdu. Geç saatlerde gülümseyen kızlar

öğleden sonra ışığı.

Günün çoğunu bahçede çalışarak geçirdik. Dean, Nash'in evlerden birinden bıçak ya da başka bir şey alma ihtimaline karşı cesetlere yardım etmesini istemedi. Bu sabah olanlara ve bize söylediklerine bakılırsa bu pek mümkün görünmüyor. Eğer sorun çıkarmak isteseydi, bunu elleriyle de yapabilirdi. Ama güven zaman alır. Leon da bugün bahçe işlerine yardım etti. Gerçi çoğunlukla Nash'e göz kulak olmak için oradaydı.

Reema bir saat kadar çocuklara fotosentez, tozlaşma ve bahçeyle ilgili diğer bilimleri öğretti. İlgiye ve onu dinlemeye bayıldılar. İşinde harika olmalı çünkü olağanüstü bir konuşmacı. Ve o da bundan keyif alıyor gibiydi.

Bowie ve kızlar ayrıca toprağı kazarak bir süre solucan aradılar. Bu, kompostlama ve toprak kalitesi hakkında bilgi edinmenin bir parçasıydı. Nash yanında olduğu sürece iyi görünüyordu. Şu anda çocuğun hayatında değişmeyen tek kişi olduğu düşünülürse bu yeterince adil. Şu anda birlikte arka verandanın kenarında oturmuş, amuda kalkma yarışmasını izliyorlar.

Nash telsizi kullanarak küçük kasabamıza katılmak isteyebilecek bazı arkadaşlarıyla iletişime geçmek istiyor. Herkesi güvende tutmamıza nasıl yardım edeceklerini bilen insanlarla. Teoride kulağa hoş geliyor. Ama onu yaklaşık beş dakikadır tanıyoruz. Ve bu süre içinde bize iki kez silah doğrulttu. Hayat yeni ve garip şekillerde karmaşılaşmaya devam ediyor. Ama üçü çocuk olmak üzere on iki kişilik bir nüfus, otuz pisliğe karşı hayatta kalamaz.

Sert önlemler alınmalı.

Bu arada akşam yemeğı konserve jambon ve kamp ocağında pişirilmiş ananaslı kızarmış pilav. Avan ve ben sorumluyuz. Natalia, Reema ve Naomi sundurmadaki kamış sandalyelerde toplanmış, bir yandan Nash'e göz kulak olurken bir yandan da son olayları tartışıyorlar. Charlie ve Leon nöbet tutuyor.

Dean ise öğleden sonra derede yıkandıktan sonra geri dönüyor. Koyu renk ıslak saçları arkaya doğru kaymış, gümüş rengi ipuçları görünüyor. Mavi kotu kalçalarına kadar iniyor ve çıplak göğsü...huh. Kesinlikle sağlıklı bir örnek. Göğüs kasları, meme uçları, karın kasları ve bunların hepsi var. Ve ağzımın suyu akıyor. Tükürük üretimim bir dakikalığına benden uzaklaştı.

Bir yara izi yan tarafına doğru kıvrılıyor. Ama sanırım büyük kısmı sırtında. Başına bir tişört geçirirken omuzları ve pazuları esniyor. Çıplak göğsünün görüntüsü gidiyor, gidiyor, gidiyor. Çok üzücü. Yazık bana. *Beni* de ıslatmaya nasıl cüret eder. Ve en kötüsü de sabit bakışlarının tüm zaman boyunca üzerimde kalması. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Hormonlarımı bu şekilde manipüle etmek bir ahlaksızın işi.

"Sik beni," diye mırıldanıyor Naomi. Tam benim gönlüme göre bir fahişe.

Gerçi Natalia, Reema ve Avan da bakmıyor değil. Gösteriden etkilenmemiş görünen tek yetişkin Nash. Sanırım "gösteri" ve "midilli" kelimelerini içeren bir şeyler mırıldanıyor. Ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

Kızlar bir dizi takla ve amuda kalkma gösterisi yaparken Sophie, "Dean, şuna bak!" diye bağıyor.

"Harika iş çıkardınız," diyor. "Yemin ederim bu işte her geçen gün daha da iyiye gidiyorsunuz. Tüm dünyadaki en iyi jimnastikçiler siz olmalısınız."

Hazel ve Sophie övgüleri içlerine çekiyorlar.

Sonra bana doğru yürüdü ve "İçeride bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi.

"Elbette."

Elimi tutuyor ve beni arka kapıdan geçirip mutfağa götürüyor, sonra da koridora dönüyoruz. Burada durdu ve bana baktı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Ağzını ve aklını ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama kötü adamlara öyle şeyler söylemeyi bırakmalısın ki

sana vurmak istiyorlar," diyor sakın bir sesle. "Lütfen. Bunu her yaptığında saçlarıma yeni aklar düştüğünü hissediyorum."

Omuzlarım düşüyor. "İsteyerek yapmıyorum." "Ama istiyor gibisin."

"Onlar sadece pislik."

Başını sallıyor. "Öyle olduklarını biliyorum. Bu, iğnelemenin yumruğa karşı kötü bir savunma olmasını engellemiyor."

Sırtımı duvara yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Peki."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Hâlâ beni içeri götürdüğü elini tutuyor. Ama başka türlü bana dokunmuyor. Sadece orada durmuş, o koyu mavi gözleriyle beni izliyor. Bunun bir samimiyeti var - ben ve o gölgelerin arasında tek başımıza durmuş, çalıntı bir an yaşıyoruz. "Günün nasıl geçti?"

"Dehşet devam ediyor, ama ben de öyle." "İyi iş çıkardın."

"Bahçeyle uğraştık," diyorum. "Nash'e kovalarla su taşıttım. Bu benim için eğlenceliydi."

Kaşları çatıldı. "Senin yanında olmasından hoşlanmıyorum."

"O iyiydi. Bowie kızlarla takılmak istedi."

ve Nash onun güvenlik battaniyesi, yani..." Derin bir nefes alıyorum. "Bu sabah bana 'bebeğim' dedin."

"Evet."

"Dün de bana 'karıcığım' dedin." Başını sallıyor. "Evet, dedim."

"Ve daha önce de ağzından 'aşk' çıktı. Aramızdaki ilişkiyi garipleştirmeyi bırakmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, her şey göz önüne alındığında bunun için biraz geç gibi görünüyor." Yüzünü buruşturdu ve tekrar düşündü. "Elimde değil ama bu dili kullanmamdan rahatsız olmuş gibi görünmediğini fark ettim."

"Tam olarak *üzgün* değil. *Tedirgin* daha iyi bir kelime olabilir." "Hmm."

Tüm bunlar karşısında ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Ki bu bir yalan. Duygusal olarak geri kalmış erkeklerin bana karşı şehvetten başka bir şey hissetmelerini sağlamaya çalışmakla geçen onca yıl. Oynamayı bırakmak için

oyunlar oynuyor, beni aldatıyor ve hayalet gibi dolaşıyor. Bu adamın sorunları yok değil. Gerçekten. Ama bana daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde bağlı.

"Naomi'yle en ufak bir ilgin var mı?" Merakımdan soruyorum. "Yani, o çok havalı."

"Ne açıdan ilgileniyorsun?"

"Bilirsin işte."

Başını eğiyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra elini kaldırıp boynumu okşuyor. Ancak nazik dokunuşu kısa sürede sertleşiyor ve boynumu kavriyor. Bunu sorun etmemeli miyim bilmiyorum. Ama başparmağının yan tarafı tenimin üzerinde kayıyor ve bundan nefret etmiyorum. Azıcık bile değil.

"Ne?" diye soruyorum.

Eli tekrar yanına döndü. "Beni yanlış anlama, kıskanç olman hoşuma gidiyor. Ama seninkinden başka birinin kışının peşinden koşacak zamanı ve enerjiyi nereden bulduğumu sanıyorsun?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Aslında bu doğru" diye itiraf ediyorum. Homurdanıyor.

"Yine birini öldürmek zorunda kaldın," diyorum. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Buraya zarar vermek için geldiler. Bu bana uykuya mal olmayacak. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Sen yapman gerekeni yaptın."

"Ve yine yaparım. Kimse sana ya da Sophie'ye zarar veremez. Buna izin vermeyeceğim."

Konuyu değiştirme zamanı. "Bugün eski dünyadan neyi özölüyorsun?"

"Bu kolay." Gülümsemesi orada ve gitti. "Sıcak duşlar."

Hatırladıkça mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Gerçekten iyi bir yüz bakımı yaptırabilirim. Bir ara benimle spa gecesi yapmak ister misin?"

"Elbette."

"Tırnak boyamakta iyi misin?"

"Sanmam," diyor. "Ama denemeye hazırım. Ne için minnettarsın?"

"Hâlâ bir aradayız ve tek parçayız. Her şey göz önüne alındığında bu çok büyük bir şey gibi görünüyor."

"Evet."

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi tişörtünün altından geçiriyorum. Ellerim beline ve sırtına dolanıyor. Ve sırf yapabildiğim için ona sıkıca tutunuyorum. Bugün ödüm bokuma karışmıştı. Onunla bir ya da daha fazla iyilik anını hak ediyorum.

"Sarılıyor muyuz?" diye soruyor ilgiyle.

"Evet."

Ve kollarını bana doluyor. Kıcımlı okşamaya falan kalkışmıyor bile. Sadece yaptığımız şeye saygı duyuyor. Bir alın öpücüğünün iyileştirici etkisini asla hafife almayın. "Bu çok güzel. Bunu sevdim."

"Ben de."

Ellerimden biri sırtındaki yara izlerinin üzerinde geziniyor. Yaralanmış olması hoşuma gitmiyor. Teni dokunulamayacak kadar soğuk. Deredeki soğuk sudan sonra hâlâ ısınıyor. Sabun ve saçını yıkadığı her neyse onun kokusunu alıyor. Ona bu kadar yakın olmak, kalbinin göğsünün içinde güçlü ve emin bir şekilde attığını duymak üst düzey bir deneyim. Yine olsa yine yaparım.

Dikkatinizi çekerim, bunu yanlış sırada yapıyoruz. Sarılma muhtemelen öpüşmeden önce gelmeli. Ama hiçbir şey bunu daha özel kılamazdı.

Sophie kucaklaşmaya katılarak bize doğru ilerlediğinde bunun yanlış olduğu kanıtlandı. Bu kızın önünde bir defans oyuncusu olarak ciddi bir kariyer olabilirdi. Gülümseyerek aramıza giriyor.

Nash ve Bowie sokağın karşısına yerleştiler. Işığı içeri alan büyük pencereleri olan iki yatak odalı yeni ahşap bir ev. Tabii ki, perdeler şimdilik kapalı. Biz

Çıkardığı gürültüden korktuğumuz için hırdavat deposundan aldığımız jeneratörü kullanmaya bile cesaret edemedik. Bir buzdolabını çalıştıracak ya da sıcak bir duş için biraz su ısıtacak güce sahip olmak harika olurdu. Ama bu riske değmez.

Yeni evlerinin oturma odasında toplandık. Reema, Leon, Dean ve ben. Natalia yine kızlara bakıyor. Hızlı bir şekilde favori oldu. Avan ve Naomi nöbet tutarken Charlie uykusunu alıyor. Her şey çok hızlı değişiyor. Güne Nash ile düşman olarak başlamak ve şimdi herkes için güvenli bir ev sağlamak için birlikte çalışmak dik bir öğrenme eğrisi oluşturuyor. Dean'in koruyucu içgüdüleri aşırı hızlandı. Bunu biliyorum çünkü arkamda duruyor ve Nash bana doğru baktığı anda suratını asıyor. Ki bu son derece gereksiz.

Ancak büyük duygular ikimiz için de bir meydan okuma olmaya devam ediyor gibi görünüyor. Kıyamet sırasında duygusal gelişim çetrefilli bir şey.

Nash radyoyu kucağına almış ve mikrofonu tutuyor. O ve arkadaşları gecenin belli bir saatinde konuşmak için anlaşmışlar. Görünüşe göre dünyanın sonu için plan yapan hazırlıkçılar. Virüs haberleri yayılmaya başladığında dışarıyla fiziksel teması kesen insanlar.

"George?" diye soruyor mikrofona. "Pedro?"

"Tekrar ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum," diyor biri. "Bana yirmi dolar borçlusun, ihtiyar."

Nash'in kahkahası alçak ve serttir. "Bana karşı bahse mi girdin, George?"

"Neredeyse bir hafta oldu. Bir çukurda ölü yatmadığını nereden bilebilirdim ki?" diye sorar birisi huysuz bir ses tonuyla.

"Ne oldu?" diye sorar ilk kişi. Pedro. "Başın belaya mı girdi?"

"Öyle de denebilir," diye yanıtlar Nash. "Asıl soru şu... Siz ikiniz sığınaklarınızda ve bodrumlarınızda oturmaktan ne kadar sıkıldınız?"

"Sıkılmak mı?" diye sorar Pedro. "Ağzını sabunla yıka. *Gunsmith Monthly*'nin yirmi yıllık eski sayılarını yeniden okumaya daha yeni başladım. Ve Trish, Scrabble'da seçtiği tartışmalı kelimeler yüzünden George'u sadece sekiz kez boşanmakla tehdit etti."

"Bu sabahtan sonra saat dokuza geliyor ve bu sefer ciddiym," diyor bir kadın sesi. "Za'ya izin verilip verilmemesi umurumda değil. Biz onu oyunlarımızda kullanmıyoruz!"

George uzun uzun iç çeker. "Tamam, evet. Cehennem gibi sıkıldık. Dünyanın sonuna hazırlanmak için yirmi yıl harcadık. O kadar iyi hazırlandık ki, şimdi geldi ve yapacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Sen ne öneriyorsun Nash?"

"Oh, hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Sadece eski moda bir savaş."

CUMA

Toplantı ertesi gün sahildeki bir kasabada yapıldı. Porter'ın ilgisini çekmesi pek mümkün olmayan bir yerde. Dean, Reema, Leon ve Nash toplantıya katılmışlardı. Konvoy karanlıkta döndüğüne göre toplantı iyi geçmişti. Buraya dolunayın ışığında, farları yanmadan gelmişlerdi. Dean ve Nash'in aracı önden gidiyordu, böylece kimse korkup saldırı altında olduğumuzu düşünmeyecekti. Hangi aracın hangisi olduğunu görmek kolay değildi. Gün boyunca telsizle haberleştik. Yolu kapatan arabaları çekmemizi söylediler. Böyle zamanlarda yaşıyoruz.

Ve kasabadaki bu durum Dean'e gerçekten fiziksel acı veriyor olmalı. Bu kadar çok yeni insanı bu kadar çabuk içeri almak. Ama içeriden gelebilecek olası bir saldırı endişesi Porter'ın saatli bombasını alt edemiyor.

"Hazırlıkçılar neye benzer?" Sophie yanımda duruyor, elimi tutuyor. Üzerinde ekose pijamaları, tenis ayakkabıları ve serin gece havasına karşı hırkası var.

"Bence onlar organize olmayı seven insanlar. İşler ters giderse diye planları ve malzemeleri olduğunu bilmek istiyorlar. Ve bunu yapmak hayatlarının büyük bir parçası."

Bir an için bunu düşünüyor. "İşler gerçekten ters gitti."

"Evet," diyorum. "Kesinlikle öyle oldu."

"Şu dondurularak kurutulmuş dondurmadan var mıdır acaba?" diye soruyor. "Bowie denemek istiyor."

Bowie yakınlardaki çimenlere oturmuş, konuşmamızı dinliyor ve havaya bir tenis topu fırlatıyor. Bugün toplantıya gitmediği için mutlu değildi. Ama Nash burada daha güvende olduğunu düşünüyordu. Bowie'nin bizden korkmasından nefret ediyorum. Porter'ın kampında gördüğü muamele kanımı kaynatıyor. O sadece bir çocuk. Ona zarar vermek için pislik olman gerekir. Bence Porter'ı vurmak için iyi bir bahane daha. Aklıma geleceğini hiç düşünmediğim bir şey. Yine de içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Kıyamet bazı meseleleri çok sade ve basit hale getiriyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Bowie. Bütün gün bana söylediği en fazla şey olduğu düşünülürse bu bir mucize.

"Ellerinde var mı bilmiyorum." Ona gülümsüyorum. "Yine de kesinlikle sorabiliriz. Birinde varsa, o da hazırlıkçılardır."

Avan çocuklara hijyenin önemi ve enfeksiyonu önlemek için temel yara tedavisi hakkında bir ders verdi. Daha sonra, bir süre konserve yiyecekleri ayırmamıza yardım etmeden önce hırdavat deposundaki el işi setlerinden bazılarını denediler. Herkesin evinde şimdilik yeterince erzak var, bu yüzden evlerden birini genel depolama alanımıza dönüştürmeye karar verdik. Porter gibi bizi ve/veya erzaklarımızı çalmak isteyen insanların gelmesi durumunda daha az belirgin bir hedef oluşturuyor. Ayrıca bakkal kasabanın dışında olduğu için her şeyi bize daha yakın tutuyor.

Ama şimdi herkes yeni insanlarla tanışmak için bekliyor. Çoğu Natalia ve Leon'un evinde toplanmış durumda.

rüzgarın. Sadece Naomi, iki çocuk ve ben dışarıdayız. Hazel pes etti ve bir süre önce içeri girdi.

El feneri riskimiz yok. Yine de görüşüm karanlığa yeterince uyum sağladı. İki kamyonetimizin yanı sıra iki SUV ve bir karavan var. Araba kapılarının açılıp kapanma sesleri ve sessiz konuşmalar gece havasını dolduruyor. Karavanın önünden kır saçlı, yaşlı, beyaz bir çift geliyor. Elbise ve tüfek giymek cesur bir seçim ama işe yarıyor. Adam sıırım gibi, saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış. Bakışları kasabayı dolaşiyor, her şeyi not alıyor. Tahminimce onlar Trisha ve George.

"Dean!" diye bağılıyor Sophie ve koşmaya başlıyor.

Ona tekrar ulaşabildiğim için hissettiğim muazzam rahatlamayı kimsenin bilmesine gerek yok. Bu benimle aptal kalbim arasında bir sır olarak kalabilir. Sophie tüm hızıyla onunla çarpışıyor. Bugünlerde gülümsemek ona daha kolay geliyor gibi. Bu da güzel bir şey. Bana bir çene ucu veriyor, ben de karşılığında başımı sallıyorum. Artık her şey yolunda.

Bowie de ayağa kalktı ve Nash'e doğru ilerliyor. Adamı gördüğünde gerginliği hemen kayboluyor. Bir gün o da her zaman aynı güven ve emniyet duygusunu hissedecek.

Trisha bana doğru geliyor, bakışları benimkiyle aynı yolu izliyor. "Merak etme," diyor. "Bu bebekleri güvende ve sağlam tutmanıza yardım edeceğiz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CUMA

"Okula sadece bir iki hafta ara vereceğimizi sanıyorduk," diyor Wyatt. "Sonra herkes gerçekten gitti ve öldü."

Trisha ve George'un iki torunu var. On sekiz yaşında ikizler, Wyatt ve Jack. İkisi de uzun boylu ve uzun sarı saçlı. Anne ve babaları birkaç yıl önce bir araba kazasında ölmüş.

"Büyükanne ve büyükbabanın bir ipucu olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" diye soruyor Jack.

Trisha onlara sabırlı bir gülümseme veriyor. "Bunu itiraf etmenin ruhunuzu incittiğini biliyorum çocuklar."

Dean, "Sadece gençlik yıllarını dört gözle bekliyorum," diye mırıldanır.

Natalia ve Leon'un evi insanlarla doludur. Charlie ve Avan nöbet tutmak için gönüllü oldular ama diğer herkes orada. Çocuklar boş yatak odasında Jack'in verdiği çalışır durumdaki dizüstü bilgisayarda film izliyorlar. İnternet olmasa bile teknolojiyle yeniden temas kurdukları için daha heyecanlı olamazlardı. Sanırsınız ki karanlık çağlarda yaşıyorlar.

Pedro elli yaşında, kahverengi tenli, yakışıklı bir gazi. Honey adında bir Alman çoban köpeği ona eşlik ediyor. İnsanlara aldırmayın. Çocuklara göre kasabanın en önemli üyesi o. Pedro, "Yarın kalan ölüleri toprağa vereceğiz, kasabanın etrafına güvenlik kameraları yerleştireceğiz ve bu pislikle ve adamlarıyla nasıl başa çıkacağımızı bulacağız," diyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Natalia bir fincan kahveyi yudumluyor. "Başlamak için en iyi yer burası. Bu sokaktaki evler temizlendi. Ama bazılarının daha fazla havalandırmaya ihtiyacı olabilir. Bunu kendiniz değerlendirmek isteyeceksiniz."

"Bizim için jakuzili bir yerin var, değil mi?" diye sorar Wyatt. Jack başını sallar. "Bu bir ihtiyaç, istek değil."

"Aslında bir tane var," diyorum şaşkınlıkla.

"Lütfen onları cesaretlendirmeyin," diye yalvarıyor Trisha acı dolu bir ifadeyle.

"Güzel bayan, bize tüm detayları anlatın." Bunu ikizlerden hangisinin söylediğini bilmiyorum. Ama ikisi de bana çok çapkınca sırtıyor.

Yanımda duran Dean kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Nedense o kadar eğlenmiş görünmüyor.

George baş ağrısı varmış gibi göz kapaklarını sıkıca kapatıyor. Sığınaklarını terk etme nedeni olarak Scrabble yüzünden boşanma tehditlerinden bahsettiklerini biliyorum. Ama çocukların koca ağızları ve heyecanlı tavırları yüzünden ikizlerin hayatlarının büyükanne ve büyükbabaları tarafından kaç kez tehdit edildiğini bilmek için iyi para verirdim.

"Siz ikiniz gecenin geri kalanında nöbettesiniz," dedi George. "Devam edin."

Bu da çiftin inleme ve sızlanmalarına yol açıyor.
Hem *de* çok.

"Saat ikide nöbeti devralacağım," diyor Pedro.

Jack, kardeşiyle birlikte kapıya yönelirken, "Bunun için teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Sana borçluyuz dostum."

Pedro gülümsemesini bastırır. "Evet, evet."

"Genelde nöbeti iki-üç saatlik partiler halinde paylaşıyoruz," diyor Dean.

Ama Pedro başını sallıyor. "Zahmet etmeyin. Zaten bir bok için uyumuyorum. Birkaç saat uyuyabilirsem iyi bir gece geçirmiş olurum."

"Neden sana eşlik etmiyorum," diye teklif ediyor

Naomi. Pedro başıyla onaylıyor. "Bu hoşuma gider."

Ve böylece Wolf Creek'in nüfusu on yediye çıkar.

Dean yatak odamın kapısında duruyor. Lacivert pijama pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve eski beyaz bir tişört

Göğüs. Nedense kaşlarını çatıyor. "Daha önce hiç yatak odana girmedim."

"Girmedin mi?"

"Hayır," diyor. "Burada bulunmama izin var mı?" "Evet."

Saat on bir civarı. Sophie derin bir uykuda ve dünya sessiz. Natalia ve Leon'da bir süre kaldık, yeni insanlarla konuştuk. Ve çocuklara filmlerini bitirmeleri için zaman verdik.

İçeride dikkatli bir şekilde dolaşırken yere ayı tuzakları kurduğumu düşünebilirsiniz. Odada beyaz çarşaf, ahşap, sayvanlı bir yatak var. Su dolu bir şarap şişesinde şeytan sarmaşığı yetişiyor. Kıyametten ve bakımsızlıktan bir süre bu şekilde kurtulmuş. Ve duvarda ilginç açılardan çekilmiş birkaç çerçeveli siyah-beyaz ağaç fotoğrafı. Bir gün çalıştığını görmek güzel olacak havalı eski bir cam avize tipi aydınlatma armatürü ile birlikte.

Ama tabii ki, ne yaptığımı görmek için komodinin üzerindeki bir tabağın üzerinde duran birkaç sütun mum kullanıyorum. O da ekose boxer şort ve atletle yatakta uzanmış, refakatçi ekim üzerine bir kitap okumak. Yeşil bir parmak geliştirmeye kararlıyım. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi. Çünkü tüm konserveler bittiğinde, bitecek.

"Tüm bunları beğendin mi?" diye soruyor, mobilyaları ve dekoru göstererek.

Başımı
salladı
m.

"Güzel."

"Bu gece her şey biraz daha az stresli" diyorum. "Durumumuza nasıl yardımcı olacaklarını bildiklerini tahmin ettiğim beş yeni insan."

"Nasıl yardım edeceklerini biliyorlar," diye onaylıyor. "George düzeneğinin yerini görmemize izin vermedi. Onlar eşyalarını toplarken biz de kasabanın dışında beklemek zorunda kaldık. Ama Pedro bize sığındığı bodrum katını gösterdi. Orada on yıl boyunca rahatça yaşayabilir ve orayı savunabilirdi."

en az o kadar uzun süre. Çok fazla silahı vardı. Ama bir tankı yoktu."

"Unutmayın, oyuncaklarınızı arkadaşlarınızla paylaşmak iyidir."

Bana bir bakış attı. "Hayır. O benim tankım. Kendilerininkini alabilirler."

Sadece gülümsüyorum.

"Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum," diyor Dean. "Honey gibi bir köpeğe ihtiyacımız var."

"Bu harika bir fikir. Soph bir tanesini çok isterdi."

"Hayır. Güvenlik için demek istedim. Sizin seçtiğiniz ev-"

"Bizim seçtiğimiz ev."

"Her neyse. Pek savunulabilir değil. Etrafı çevrili değil. Gündüzleri gizlenemiyoruz ve geceleri bile nerede olduğumuzu ele veren ışık ve gürültü var. Çok açıktayız."

"Peki bir köpek bizi savunmaya yardımcı olur mu?" Ben soruyorum. "İnsanların silahları varsa gerçekten o kadar tehlikeli midirler?"

"Hızlı hareket eden bir tehdit olarak evet. Ama havlayabilen her köpek yardımcı olur" diyor. "Her şeyi duyarlar. Yabancıların kokusunu alabilirler, onlar kaçtıktan sonra bile. Bazı köpekler bir koku yakalarlarsa iz bile sürebilirler. Köpekler bizi zor bir hedef haline getirir."

Bunu düşündüm. "Kasabada başlangıçta birkaç köpek olmalı. Ya içeride kilitli kaldıklarında susuzluktan ölmüşler ya da yiyecekleri bittiğinde uzaklaşmışlar. Ama çok uzağa gitmemiş olabilirler."

"Aramaya başlamalıyız. Kasabanın kenarlarına biraz yiyecek bırakıp ortaya çıkan olup olmadığına bakalım."

"Bu iyi bir fikir. Gel buraya," diyorum yanımdaki boş yatağı okşayarak.

Duraksıyor ve ağzı açılıp kapanıyor. Sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi. Sonra akılcıca ağzını kapattı ve yanıma uzandı. Onu hiç bu kadar rahatsız gördüğümü hatırlamıyorum. Adam kesinlikle ona tuzak kurduğuma inanıyor.

yok edilmek için. Yanlış bir şey söyleyecek ya da yapacak ve gözümün önünden silinecek.

"Bak." Başımızın üstündeki beyaz boyalı tavanı gösteriyorum. "Görüyor musun?"

Biraz zaman alıyor ama sonra anlıyor. "Biri oraya kalemle yıldızlar çizmiş."

"Evet, bir de hilal."

"Huh." Ve ağzında küçük bir gülümseme belirir. Bu mesafeden gözlerinin altındaki morluklar belli oluyor. Son zamanlarda geçirdiği uzun günlere bir yenisi daha eklenmiş.

"Gözlerini kapat. Uyumaya git. Yorgun görünüyorsun." Homurdanıyor. "Astrid."

"Ne?"

"Aramızdaki şeyler bu şekildeyken seninle yatakta yatarak uyuyamam." Oturuyor ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor.

Uzuvlarım *tam olarak* kendi iradeleriyle çalışmıyor. Ancak onu durdurmak için gömleğinin arkasından tutmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum.

Omzunun üzerinden bana ne olup bittiğini anlamıyormuş gibi bakıyor, açıkçası ben de öyle. Yine de ağzımdan çıkan kelimeler çok mantıklı.

"Gitmeni istemiyorum."

Duraklıyor ve ifadesi çok kontrollü. Kendini tutmasından ve hissettiklerini saklamasından nefret ediyorum. Ben bunu yapamazken o nasıl böyle bir şey yapmaya cüret eder? "Ne istiyorsun o zaman?" diye soruyor.

"Sana zaten söyledim. Gitmeni istemiyorum."

"Peki bu senin için neyi içeriyor? Seninle bu yatakta kalmam neye benziyor?"

"Oh, siktir git," diyorum merakla, kendimi oturur pozisyona iterek. "Şimdi de rıza üzerine bir konferans dizisi mi yapmak istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Geç olması hiç olmamasından iyidir." "Git kendini becer."

"Görünüşe göre yapmak zorunda değilim," diyor, azımsanmayacak bir zevkle, çünkü o tam bir pislik. Ve tamamen benim.

Kaldıraç olarak kalın boynuna dolanmış bir elimle, şimdi olmak istediğim yerdeyim. *Onun* olmasını istediğim yerde. Kucağına oturmuşum ve ağızlarımız birbirine yapışmış. Çünkü bunda hoş ya da nazik bir şey yok. Olması da pek olası değildi. İlk günden beri, çeşitli şekillerde berbat durumdaydık. Normal bir dünyada o hapiste, ben de terapide olurdum. Ama buradayız işte. Beni öfkелendirdi, ateşlendirdi ve bunun dışında binlerce şey daha yaptı.

Elleri saçlarımda ve dili ağızımda. Ona asla yeterince yaklaşamıyorum. Kirli sakalının tenimi kazımasını hissetme ihtiyacı. Diş macununu ve onu tatmak... Bu her ne haltsa. Bilmiyorum, ama şimdi buna ihtiyacım var. Ve belli ki o da aynı şeyi düşünüyor, çünkü benim atletim gitti ve yakında onun tişörtü de gidecek.

Kahretsin. "Dean," diyorum. "Kapı."

"Tamam. Bacaklarını bana dola." Bir elini kıkımın altına koyarak ayağa kalkıyor ve yatak odasının kapısını kapatmak için gerekli birkaç adımı atıyor. "Tamamdır."

"Sessiz olmayı unutmamalıyız."

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Sessiz olabileceğini mi sanıyorsun?" "Bu bir meydan okuma değildi."

"Kulağa meydan okuma gibi geldi," diyor ve beni yatağa fırlatıyor. Sırtım yatağa çarpıyor. Üzerimden boxer şortumu çıkardı ve hiç güvenmediğim vahşi bir gülümsemeyle açılmış bacaklarımın arasına tırmanıyor. Hem de zerre kadar. "Al, bu yastığı kullan."

Ben de teklif edilen yastığı alıyorum çünkü aptal değilim. Bu adamın sözünü tutma eğilimi var. Bana bu şekilde bakması beni ateşlendirdi ve telaşlandırdı. Onun önünde ilk kez bu şekilde çıırılçıplak uzanmak da bir şeydir. Gergin falan olmak istemiyorum. Şimdi cesur ve güzel olma zamanı ve bunun gibi kelimeler. Ancak, bu beni

Kendime güvenimi bulmak ve içimdeki tüm istek ve ihtiyaçla ona bakmak için bir an.

"Sen gerçekten de gördüğüm en güzel şeysin. Ömrümün sonuna kadar sana bakabilirim." Eli, göğüslerimin arasından aşağıya inmeden önce boğazımı gevşekçe kavıyor. Her santimim ısıldıyor. Sinir uçlarım onun dokunuşuyla canlanıyor. "Bunu yaparsak, bundan sonra ben buradayım Astrid. Sorunlarımız olduğunda, onları birlikte çözeceğiz."

"Tamam."

Parmak uçları göbeğimin üzerinde ve tümseğime doğru bir yol izliyor. Sonra geri çekilerek yatağın ucunda kendine yer açıyor. Elleri kığımın yanaklarının altından kayıyor ve seksime saygılı, tatlı, kapalı ağızlı öpücükler veriyor. Seninle tanışmak, seni tanımak için güzel öpücükler. Şimdiden tenim bana küçük geliyor. Sanki içimde ilham verdiği her şey kontrol altına alınamazmış gibi.

Başparmakları seksimin dudaklarını tutuyor ve gerçekten işe koyuluyor.

Bana yaptığı her şeyi sanki büyütülmüş gibi hissediyorum. Bir şekilde geliştirilmiş. Sadece ne yaptığını bildiğinden değil. Ve çok iyi biliyor. Dilinin düz kısmıyla yaptığı uzun, süpürücü turlardan, klitorisimin üzerindeki dudaklarının emici çekişlerine kadar.

Omuriliğimin dibinde bir his oluşuyor ve bir çeşit kontrol sağlamaya çalışarak sırtımı eğiyorum. Parmakları kık yanaklarımı morartacak kadar sıkı kavıyor. Yaptığı şeyin yoğunluğundan kaçış yok. Diliyle beni nasıl siktiğini ve klitorisimin sürekli sıkılaştıran tomurcuğuyla nasıl oynadığını. Yarın iç bacaklarımda kirli sakal kızarıklıkları olacak ve kesinlikle umurumda değil.

Tam zamanında yastığı hatırlıyorum. Tüm vücudum geriliyor ve bana çarptığında imkansız bir yükseklikten düşüyor. Hiçbir şeyim, hiçbir yerdeyim ve aynı anda her şeyim. Vücudum ve beynim küçük parçalar halinde yukarı doğru süzülüyor.

Yıldızların arasında. Sırf o tek orgazm için dünyanın sonuna kadar hayatta kalmak dürüstçe geçerli.

Yastığı yüzümden kaldırdığımda düşündüğüm Şey buydu. Yatağın yanında duruyordu. Küçük, memnun gülümsemesini ona çok görmemeyi seçiyorum. Sadece bu seferlik. Attığı tiŐörtüyle ağızını siliyor ve soruyor: "Biraz daha? Yoksa bitirdin mi?"

Beynimi tekrar çalıŐtırmam bir anımı alıyor. "İlki. Pantolonu ıkar."

"Nasıl istersen."

Yere düŐmelerine izin vermeden önce onları sertleŐmiŐ aletinin üzerinden hafifçe indiriyor. Beni boŐaltmasının onu bu kadar heyecanlandırmasına gerçekten bayılıyorum. Dean tüm ihtiyaımıyla bir güzellik abidesi. Ama giyinik ya da çıplak her zaman öyledir. Ve mum ışığında onu seyretmeme izin veriyor. Yüzünün keskin hatları ve kaslı vücudunun zayıf gücü. Ve hayatta kalma ve acı hikayesini anlatan yara izleri. Ellerim yüzümden saçları darmadağın olmuş bir halde orada durmasından daha muhteşem bir Şey olduğunu hiç sanmıyorum.

Aleti ortalamadan biraz daha kalın ve uzun. Yatağa geri tırmanırken beni nasıl izlediğine bakılırsa, onu nasıl kullanacağını bildiğinden hiç Őphem yok.

Eve gelmenin garip bir hissi var. Kollarım boynuna, bacaklarım vücuduna dolanmıŐken, sikinin geniş, kt başını aıklığımla hizalıyor ve yavaş ve sabit bir Şekilde içeri itiyor. İkimiz de nefesimizi tutuyoruz.

Kalalarını benimkilere dayayarak yüzünü boynuma yaslıyor ve inliyor. Ne kadar tatlı ve derin bir ses. Sanki ruhumda yankılandığını hissediyorum. O yanımdayken endiŐeye ya da Őüpheye yer yok. Parmaklarım saçlarının arasından geçerek onu olabildiğince yakın tutuyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve başını kaldırıyor. "Prezervatif. Bu kadar iyi hissetmene Şaşmamalı."

İyi hissettiren hormonların sakinleşmesi bir dakika sürüyor böylece ben doğru düzgün düşünebiliyorum. "Oh. Um. Kontraseptif

Enjeksiyon beş hafta daha kullanılabilir. Son testimde temiz çıktım. Hiç güvensiz seks yapmadım. Peki ya sen?"

"Aynı ve aynı."

"Birbirimiz üzerinde belli bir etkimiz var gibi görünüyor..." "Fark ettim," diyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve ani sırtışı manik bir hal alıyor. Ağzı benimkini buluyor ve derin ve dağınık bir şekilde öpüşüyoruz. Dilim onunkine karışıyor ve dişlerimiz çarpışıyor. Birimiz ısırmaya başlıyor ama isim vermeyeceğim. Ağırlığını bir koluna veriyor ve diğer eliyle kalçamı kavırıyor.

Bu sevişme değil. Birbirimizi beceriyor, sahipleniyor ve sahipleniyoruz. Ve onun derinlere dalma hissi mest edici. Vücutlarımız birbirine çarparken ikimizin de teninde ter boncukları oluşuyor. Şu anda nazik olmaya gerek yok. Hırıltıları ve inlemeleri beni mahvederken olmaz. Gözlerindeki şiddetli duygu kaçınılmaz. Seni bu şekilde isteyen birini hayal edersin. Sanki sen onun dünyası ve dileğiymişsin gibi. Ama onları gerçekten bulmak çok imkansız görünüyor.

Kalın siki beni tepeden tırnağa aydınlatıyor. İçimdeki pek çok sinir ucunu ve hassas kasları sürüklüyor. Bunların hepsi çok uzun zamandır ihmal edilmişti. Sonra onun katı sıcaklığı içimde derinlerde bir şeye çarpıyor ve oh! Ağzım açık kalıyor ve damarlarımda elektrik şakıyor.

Dişlerini bana bir hayvan gibi gösteriyor ve bunu tekrar tekrar yapıyor. Adam sanki bu artık onun işiymiş gibi beni yatağın içine sokuyor. Ve ben de bunun kesinlikle onun işi olduğunu söylemek için buradayım.

Yastık yerine, boşalırken omzunu ısıyorum. Ne mutlu ki, ısırılmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor çünkü o da boşalırken kalçaları bana bir, iki, üç kez sertçe çarpıyor. Kıvrımların aynı hizaya gelmesi çok güzel.

Ter ve seks kokuları odayı dolduruyor. Yarı sert sikini içimden çıkarıyor ve yanımdaki yatağa yığılıyor. Aleti nasıl bitkin düşmez? Cidden. Bu çok saçma.

Tek ses ikimizin de nefes nefese kalması. Kaslarım o kadar gevşemiş ki her hareket bana aşırı geliyor ama gece havası serin tenimde varlığını hissettiriyor. Ben de battaniyeye uzanıp üzerimize çektim.

Sıcak, çıplak bir adamı ziyan etmek yazık olur. Ayrıca, yapışkan olmak istemem ama kendimi yapışkan gibi hissediyorum. Bir bacağımı ortasına, bir kolumu göğsüne atıyorum ve genel olarak rahatlıyorum. Ve bu gece için kesinlikle işim bitti. Tekrar gitmek isterse sabahı bekleyebilir. Çünkü çok uzun bir gündü.

Dean bir kolunu omuzlarıma doladı. "Tamam," dedi.

"Tamam ne?"

"Hayır. Bir soruydu. İyi misin?" diye sordu. "Evet.

Sen iyi misin?"

"Evet."

Mumları üfleyecek kadar oturduktan sonra önceki pozisyonuma dönüyorum. Şaşırtıcı derecede rahat. Genellikle yalnız uyuyan biriyimdir ve seks sonrası çok fazla dokunuştan hoşlanmam ya da buna ihtiyaç duymam. Ama şu ana kadar bu durumdan, karanlıkta ona sarılmaktan hoşlanıyorum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor birden. "Ne? Hayır, bilmiyorsun. Ve bunu öylece söyleyemezsin."

"Çok geç. Biliyorum ve zaten söyledim." Pislik herif kesinlikle gülümsüyor. Sesinde bunu duyabiliyorum. "Ama merakımdan soruyorum, neden yapamıyorum?"

"Şey... çok erken, başlangıç olarak."

"Bazı insanlar ilk görüşte anlar," diyor. "Başka neyiniz var?"

"İlk kez seks yaptığımızda bunu söylemek gerçekten şüpheli. Tüm inandırıcılığınızdan yoksunsunuz."

"*Sevişmeden önce* seni sevdiğimi söylesem öyle olmaz mıydı? Ben sonra söyledim, yani niyetim saf ve temizim" diyor. Cevap vermeyince, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Seni şimdi öldürürsem hapse girmek zorunda kalmayacağımı."

"Ama beni özlürsün ve Sophie gerçekten üzölür." İçimi çektim.

"Bu iş çabuk kızıştı. Bu senin için neden böyle bir sorun?" diye soruyor. "Bu kaçırılma olayıyla mı ilgili?"

"Kaçırılma olayı." "Öyle mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla şey oldu. Sanki bunları geride bırakmışız gibi hissediyorum."

"Güzel. Bu iyi bir şey. O zaman sorun ne?"

"Daha önce kimse bana romantik bir şekilde beni sevdiğini söylememişti ve bu... nedense doğru gelmiyor."

"Doğru gelmediği için üzgünüm," diyor. "Ama seni kesinlikle temin ederim ki bu gerçek. Bunu biliyorum çünkü bunu daha önce hiç kimseye romantik bir şekilde söylemedim. Sen ilksin."

"Daha önce hiç söylemedin mi?" "Hayır. Asla."

Sessiz karanlıkta nedense ona daha sıkı sarılıyorum. Nedenini irdelemeyelim. "Tamam."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CUMARTESİ

Saatler için ekstra yardım sayesinde Dean dikkati dağılmadan güneş enerjisi üzerinde çalışabiliyor. Trisha da elektrik konusunda yetenekli ve yardım ediyor. Kasabada sadece birkaç evde güneş paneli var. Belirlediğimiz depo binasındakileri tekrar çalışır hale getirebildiler. Yeni güvenlik kameralarımızı izlemek için mükemmel bir alan oluşturuyor. Umarım gelecekte bir buzdolabı çalıştırmamıza da izin verirler. Kasabanın güvenlik güncellemesinin çalıştığından emin olmak her şeyden önce geliyor. Sonra da evimizdeki yanmış aküyü değiştirecekler. Güneş panellerimiz şimdilik telsizleri ve benzerlerini çalıştırmak için kullanılacak.

Günümü ölülerimizle ilgilenmek için son büyük çabaya yardım ederek geçiriyorum. Ve bu iş tahmin edebileceğiniz kadar üzücü ve korkunç. Günün sonunda her kasım ağrıyor ve çürüyen cesetlerin kokusunu asla aklımdan çıkaramıyorum. Ama fazladan ellerle ölülerimizin geri kalanını toprağa verebiliyoruz. Bu kutlamak için garip bir şey gibi geliyor. Ancak, dünyanın sonunda, kazanabildiğiniz kadar kazanmalısınız. Buna Wolf Creek'te yaşayanların sayısının yer üstündeki ölülerden fazla olması da dahil.

Natalia sabah çocuklarla biraz kuş gözlemi ve matematik yapıyor. Alman çoban köpeği Honey onlara kasabada eşlik ediyor. Sonra öğleden sonra daha fazla film izlemeden önce bir süre birbirlerini kovalıyorlar. Bu iki aktivite arasında bir yerde Bowie bir kaykay buluyor ve hemen düşüyor. Yani Avan'ın ilk hastası oluyor ve Bowie'nin dirseğindeki kesik yerine yapıştırılıyor.

Geceleri yatak ve kahvaltıda toplanıyoruz. Oturma odası hâlâ hepimize yetecek kadar büyük ve şöminesi dillere destan.

Güvenlik konusunda hâlâ bilinçli olduğumuz için perdeler çekili. Akşam yemeğinde konserve tavuk ve sebzeli ramen var. Wyatt ve Jack bol miktarda içki stokumuza bayılmış görünüyorlar. Aynı şey yasal içki içme yaşının olmaması için de geçerli. Ama bir kadeh burbondan sonra, Trisha onlara bir bakış atıyor ve bu iş bitiyor. Egoları ve ağızları en yakın okyanus kadar geniş olsa bile, özlerinde iyi çocuklar.

George ve Leon güvenlik/tedarik komuta merkezini yönetiyorlar. Kameraların hangi açıları kapatıp hangilerini kapatmadığını kontrol etmek istediler. Ne gibi değişiklikler gerekebilir. Biri monitörlerin başındayken diğeri dışarı çıkıp çeşitli pozisyonlarda duracak şekilde sırayla konuşuyorlardı. Sonra hepsini telsizle tartışacaklardı. Sistemimizin böyle bir teste ihtiyacı olduğuna şüphe yok.

Bir kanepeye oturmuş, çocukların yavaş yavaş tükenişini izliyoruz. Hazel ve Sophie odanın bir köşesinde Bowie'ye arkadaşlık bileziği yapmayı öğretmekle meşguller. Çocuk oturuyor, böylece Nash'e sürekli göz kulak olabiliyor. Ancak görünüşe göre günü onsuz geçirmekte bir sakınca görmüyor. Küçük adımlar.

"Bir aileye ihtiyacı var," diyor Nash, sırtı alevlere dönük bir taburede otururken. "Ona karşı nazik davranacak insanlar, anlıyor musunuz? Yeterince şey yaşadı, herkesin ölümünü izledi ve sonra Porter ve adamları tarafından itilip kakıldı. Siz Sophie'yle meşgulsünüz. Ama bu iş için doğru kişi ortaya çıkacaktır."

Dean bunu düşünür. "Seninle mutlu görünüyor. Buralarda takılmak istemediğine emin misin?"

"Ben öyle biri değilim. Aileler, topluluklar ve bunun gibi şeyler."

"Ben de iyi bir geçmişten gelmedim," diyor Dean. "Çocukluğum tam bir korku hikayesiydi. Ama şu ana kadar tüm bunlarla iyi başa çıkmış görünüyorsun."

Nash'in yüz ifadesi sürekli boşluğa ayarlı, sanki duygularını kilit altında tutmak zorundaymış gibi. Ve derin bir sesi var. "Karın ve kızınla bok içinde bir domuz kadar mutlu olduğunu anlıyorum. Ama ben böyle yaşıyorum..."

"Başka bir şekilde anlatayım," diyor Dean, olabildiğince rahat bir şekilde. "Dışarıda Porter gibi tek bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? O çocuğun sana daha uzun süre ihtiyacı olacak. İnsanların sana güvenmesinin korkutucu olabileceğini anlıyorum. Yapabileceğinden emin olmadığın halde onlar için ortaya çıkmak. Ama senden tek istediği denemen. Ve bunu yapıp yapmamanız onun için ölümle yaşam arasındaki fark olabilir."

Nash'in dudaklarının düzleşmesi. Mutlu değil. Bunların hiçbirinden.

"Sophie az önce öyle bir esnedi ki bademciklerini görebildim," diyorum, konuşmayı bitirmenin zamanının geldiğini hissederek. "Onu yatması için eve götürmeliyiz."

Dean ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. İyi geceler diliyoruz ve çocuğumuzu alıp yola çıkıyoruz. Dean'in bu kadar iyi bir ebeveyn olacağını düşünmemiştim. Bir kız babası olmak. Ancak ortaya çıkmakla ilgili söylediği şey basit bir gerçek. O sadece devam ediyor. Çocukken incinmiş olmasından nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse bu düşünce beni bıçak gibi kesiyor.

Beni ona yan gözle bakarken yakaladı ve "Ben iyiyim" dedi. "Olmasaydın bana söylerdin, değil mi?"

"Evet. Söyledim."

"Eğer çocukluğun ve bunun gibi şeyler hakkında konuşmak istersen, ben buradayım, tamam mı?"

"Bir gün sana koruyucu ailede büyümekle ilgili her şeyi anlatacağım. Dayak yemekten, sigara yakmaktan ve her şeyden" diyor. "Ama şu anda burada seninle ve Soph'la birlikte olduğum için hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum. Dürüst olmak gerekirse hayatın böyle bir şey olabileceğini hiç bilmiyordum. Ve bir süreliğine bunun tadını çıkarmak ve geçmişe takılıp kalmamak istiyorum, anlıyor musun?"

"Mantıklı."

Ona gülümsedim ve o da bana karşılık verdi. Bu çok güzel. Bunu sevdim. Umarım ona zarar veren kişi çok yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmüştür.

Ay, eve yürüyüşümüzü aydınlatacak kadar parlak. Dean yanımda yürürken Sophie önümde dolaşıyor. Görünüşte aramızdaki şeyler o kadar da farklı değil. Sanki toplum içinde tempoyu benim ayarlamama izin veriyor gibi. Zaten böyle şeylerde genelde birlikte takılırız. Adama yapışmama falan gerek yok. Yine de arada bir elini tutmak iyi olabilir. Belki de.

"Siz ikiniz garip davranıyorsunuz," diyor Sophie. Sanki kişisel bir şey değilmiş, sadece sohbet ediyormuş gibi.

Dean duraksıyor. "Ne şekilde?"

"Birbirinize gülümsemeniz. Bu çok garip." "Bunu yapıyor muyduk?" diye sordum. "Ben fark etmedim." "Hazel fark etti," diyor Sophie.

Dean yüzünü buruşturuyor. "Öyle mi?"

"Bunu kahvaltıda da yapıyordunuz," diyor. "Birbirinize gülümsüyordunuz."

"Bu garip mi?" diye soruyor. "Gülümsememiz mi?"

Sophie mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Astrid o kadar da değil."

Başımı sallıyorum. "Haklı. Senin doğal dinlenme yüzün kaş çatma eğiliminde."

"Benim dinlenirken çatık kaşlı bir yüzüm yok," diyor kaşlarını çatarak. "Öyle bir şey yok. Bunu sen uydurdun."

"Şu anda yapıyorsun." Yüzünü gösteriyorum ve keskin dişlerini parmaklarıma geçirerek beni güldürüyor. "Tam orada."

"Aman Tanrım," diye inliyor Sophie. Çocuk davranışlarımız karşısında dehşete düşmüştü. "Yine aynı şeyi yapıyorsunuz. İkiniz çok tuhaf davranıyorsunuz. Artık hep böyle mi olacak?"

Dean dalga geçmeyi bıraktı ve dik durdu. "Özür dilerim Soph. Bir dakikalığına bu konu hakkında ciddi bir şekilde konuşalım. Biliyorsun ki

bize her zaman her şeyi sorabilirsiniz. Değişen şeylerin bazen üzücü veya kafa karıştırıcı olabileceğini biliyoruz."

Çocuk ona burnunu kırıştırıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bu sabah beni Astrid'in odasından çıkarken gördüğünüzü de biliyorum. Ve bundan sonra onunla birlikte orada uyuyacağım, tamam mı?"

"İğrenç, Dean! Bebeklerin nasıl yapıldığını ve nereden geldiğini biliyorum! Bana anlatmana gerek yok!" Küçük tatlı yüzünde muazzam bir korku ve küçümseme ifadesi vardı. Arkasını dönüp eve doğru fırladı ve bizi toz içinde bıraktı. Ona göre bizim ait olduğumuz yere.

"Aslında oldukça iyi gittiğini düşünmüştüm," diyorum. Homurdanıyor.

"Çok cesurdun."

"Teşekkürler." O alır a derin nefes al.
"Sikeyim Ben.

Ebeveynlik."

Sessizce gülüyorum.

"Görünüşe göre iğrenciz."

"Bu çok garip," diye cevap veriyorum. "Sanırım sadece seni kastetti."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"*Kahretsin.* Aramızda kalsın ama bebeklerin nasıl yapıldığından pek emin değilim" diyor. "Bana bir ders falan veremez misin? Uygulamalı eğitim benim için en iyisi."

"Hayır yapamam. Birkaç saatliğine saate yardım edeceğim. Senin de oraya gidip yatmadan önce dişlerini fırçalamayı unutmadığından emin olman gerekiyor."

Yanağıma bir öpücük konduruyor. Olabildiğince hızlı, tepki vermeme ya da duygularıma karşılık vermeme zaman bırakmadan. Adam bir anda oradaydı ve gitti. "Dişçilik görevi o zaman," diyor. "Dikkatli ol. Sabah üçten itibaren nöbetim var, o yüzden sabah görüşürüz."

PAZAR

Islak hava iyi bir siper olur. Nash ve Dean Porter'a gizlice yaklaşmak için güneye giderler. Bir süre kampını izleyip çevrede neler olup bittiğine bakacaklar. Bu arada Naomi ve ben de yakınlardaki çiftliklere bakma fırsatı bulduk. Kitaplara göre, narenciye, avokado ve kuşkonmaz hasat için hazır olabilir. Daha fazla gerçek taze gıda harika olurdu. Parmaklar çapraz. Birkaç tavuk ya da keçi de beni çok mutlu eder. Yine de önce onlar için bir kümes ve ağıl inşa etmemiz gerekiyor. Aksi takdirde kaosa davetiye çıkarmış oluruz. Ya da daha fazla kaosa.

Dean onsuz dışarı çıkmamdan memnun değil. Çatık kaşları tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Ama ikimizin de yapacak işleri var. Kiyamet sonrası hayat kimseyi beklemez.

Çiftliklerle ilgili umutlarımız ya da hayallerimiz daha en başından aşıldı. İlk çiftlikte inekler özgürce dolaşüyor. Ahırın kapıları açık bırakılmış ve arazide bir gölet var, söyleyebileceğimiz kadarıyla insansız hayatlarını en iyi şekilde yaşıyorlar. Bölgedeki çiftliklerin çoğu organik ve sürdürülebilir bir felsefeyi takip ediyorlardı. Bu, hayvanların kendi başlarına beklenenden daha iyi hayatta kaldıkları anlamına geliyor gibi görünüyor. Üzücü ve üzücü koşullar nedeniyle bir kafeste bırakılmamışlar.

Yine de bazı mülklerde tavukları ve diğer küçük hayvanları avlayan bir şey var. Kurtlar, çakallar ya da vahşileşmiş köpekler. Herhangi biri ya da üçü birden olabilir. Elimizden geldiğince hayvanlar için fazladan yiyecek ve su koyuyoruz. Ama genel olarak, insanların varlıklarına geri dönmesi onları şaşırtmamış gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, onları kim suçlayabilir ki?

Ekinlere gelince, biraz narenciye bulduk. Kimse iskorbütten ölmeyecek. Yılın ilerleyen dönemlerinde kontrol etmek üzere elma bahçelerinin bulunduğu bölgeyi harita üzerinde işaretliyoruz. Çiftlikler aynı zamanda diğer faydalı ürünlerin ticaretini de yapıyor. Kurutulmuş et, zeytinyağı ve konserveler, başlangıç için. Bulduğumuz bir çiftlikte bir sürü çilek var.

saksılardaki bitkiler meyve vermeye başlamak üzere. Bir diğesinde ise yaban mersini ve böğürtlen çalıları toprağa girmeye hazır. Çoğu susuzluktan öldü. Yine de bazılarını kurtarabileceğimi düşünüyorum.

Gün ortasına kadar beş yere ulaştık. Bu da Santa Rosa'nın kuzeyindeki küçük ve havalı bir kasabaya alışverişe gitme zamanımızın geldiği anlamına geliyor. Sadece eğlence için. Nash, Porter'ın adamlarının bu kadar uzağa gitmediğini, bu yüzden güvende olmamız gerektiğini söyledi. Yine de mümkün olduğunca dikkatli olacağız. Sürüngen Cody'nin bu taraftaki kasabaların yakılıp yıkıldığını söylerken ne demek istediğini anlamadım. Çünkü ziyaret ettiğimiz kasaba gayet iyi görünüyor.

"Pedro'nun aleti şöyle bir şey yapıyor..." diyor Naomi, parmağıyla işaret ederek. Araba kullanırken müstehcen parmak hareketleri yapması gerektiğinden emin değilim ama işte buradayız.

"Bu kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum. Bu tür şeyler hakkında konuşmaktan hoşlandığımızı."

"Kapa çeneni." Gülüyor. "Sola doğru vuruyor gibi. İnanılmaz."

"Tamam."

Naomi bana yan gözle bakıyor ve şöyle diyor: "Demek Dean'le sonunda başardınız. Tebrikler."

"Teşekkürler."

"Bu arada davranışlarından bunu anlayabiliyorum. Onunki zerre kadar değişmedi. Düşündüğün zaman bu biraz rahatlatıcı. O her zaman seninle ilgiliydi. Adam takıntılı."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl farklı davranıyormuşum?"

Sırtışı çok geniş. "Artık onu daha farklı izliyorsun. Yani, gözün hep üzerindeydi. Ve bu konuda kendini ne kadar inkâr etsen de manzarayı kesinlikle takdir ediyordun. Ama şimdi onu kötü şiirler yazmak ister gibi izliyorsun. Gözlerini yıldızlarla, aletini de fallik ve önemli bir şeyle kıyaslıyorsun. Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Pisa Kulesi mi?"

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Elbette. Neden olmasın." "Eğik kule kavramını ortaya atan sensin.

"Konuşmaya sikler de karışıyor." Gülümsüyorum. "Gerçekten o kadar belli oluyor muyum?"

"Evet," diyor. "Herkes biliyor. Charlie ve ikizler dışında. Ama bilirsin... beyinleri henüz tam olarak gelişmedi."

"Sophie dün gece bize iğrenç ve tuhaf olduğumuzu ve bebeklerin nereden geldiğini bildiğini söyledi."

Naomi iç geçirir. "Yani, en azından bu konuşmaya sıfırdan başlamak zorunda değilsiniz..."

"Aynen öyle düşünüyorum."

"Sence Avan epidural yapmayı biliyor mudur?" diye soruyor.

Karnımın yere düşme şekli. Ya da belki rahmimdir. "Kahretsin. Bu çok iyi bir soru."

Naomi, "Bütün bu ders kitaplarını okuyor, bilgisini doktor seviyesine yükseltmeye çalışıyor," diyor. "Charlie'ye de nasıl sağlık görevlisi olunacağını öğretiyor."

"İyi fikir. Hepimiz öğrenebileceğimiz şeyleri öğrenmeliyiz. İlaçların, prezervatiflerin ve benzeri şeylerin son kullanma tarihleri dolduğunda hangi doğum kontrol yöntemlerini kullanabileceğimiz konusunda araştırma yapmaya başlamak istiyorum."

Naomi, "Ritim yöntemine geri dönmeyeceğimiz kesin, çünkü işe yaramıyor," diyor.

Şehir merkezine yaklaşıp bir ara sokağa girdiğimizde hızımız düşüyor. Her şey sessiz ve hareketsiz görünüyor. İkimiz de silahlarımızı belimize koymuşuz. Ben de her ihtimale karşı sırt çantamın hafifletilmiş bir versiyonunu taşıyorum. Bugünlerde bazı temel malzemeler ve ilk yardım çantası olmadan bir yere gitmek aptalca.

Yolumuza devam ederken hiç konuşmuyoruz, binaların kenarlarına saklanıp gizli kalmaya çalışıyoruz. Yağmurdan ve izleyenlerin görüş alanından uzakta. Yağmur sağanaktan biraz daha hafifledi, ama başka bir fırtına

Geliyorum. Bir şarap tadım odasının köşesine çömeliyoruz. Görebildiğim kadarıyla caddenin karşısında bir yoga stüdyosu, bir dondurma salonu, bir berber dükkânı, bir fırın, bir çikolata şirketi ve bir restoran var. Bu tarafta ise bir kitapçı, bir butik, bir oyuncakçı, bir sanat galerisi ve bir kokteyl bar var.

Ancak Ana Cadde birkaç blok daha devam ediyor. Sadece bar ve daha ilerideki bir eczaneye zorla girilmiş gibi görünüyor. Burası muhtemelen eski günlerde tokatlanmış. Tabelalar yiyecek kamyonları ve canlı müzik eşliğinde bir sokak partisinin reklamını yapıyor. Partinin tarihi çoktan gelip geçmiş.

"Başlangıç olarak butik, kitapçı, çikolatacı?" diye fısıldıyor Naomi.

"Kulağa hoş geliyor. Ve eve gitmeden önce mutlaka oyuncakçıya uğramalıyız."

Başını sallıyor.

Yine de yerimizde kalıp bir süre daha izliyoruz. Her şey normal görünüyor. Hiçbir şey yerinde değil. Yan tarafa park etmiş birkaç araç var ve bir tanesi de bizden aşağı sokağın ortasına bırakılmış. Sürücü kapısı açık duruyor ve yerde bir ceset yatıyor. Bu mesafeden bakıldığında, çürüme virüsten ölmek için uygun görünüyor. Herhangi bir şiddet belirtisi göremiyorum.

Uzaktan gök gürültüsü geliyor ve ikimiz de sığıyoruz.

Naomi başını sallıyor. "Haydi."

Butiğe doğru gidiyoruz. Kapı açılmayınca sırt çantamdan levyeyi çıkarıp kapıya dayıyorum ve yukarı bakıyorum. Şimşek gökyüzünde tırtıklı bir yol çizer çizmez camı kırıyorum ve gök gürültüsü bizim için gürültüyü örtüyor. Yaşasın Doğa Ana.

İçeride çok çeşitli denimler, yumuşak pamuklu tişörtler, vintage botlar, uzun dökümlü elbiseler, gümüş takılar ve daha fazlası var. Ve biz kızgın değiliz. Güzel şeyler için biraz zaman ayırmak eğlencelidir. Bir süre daha yeni moda olmayacağını düşünmek garip. Dünya sona erdiğinde moda olan her neyse, öngörülebilir gelecekte de onu giyeceğiz. İnsanların dolaplarında asılı olan kıyafetlerle birlikte. Nem ve çürüme

zamanla azalacak, ancak bazıları başka bir gün giyilmek üzere hayatta kalacak.

Bir selfie paylaşmalıyım, beğenmeyeli ya da yorum yapmalıyım haftalar oldu. Günlük yaşamın ayrılmaz parçası olan her şey kayboldu. Aynadaki kadının yüzünde güneşten dolayı biraz renk var. Saçlarım kuaför ziyaretleri olmadan kesinlikle daha vahşi. Ama ben hâlâ benim.

Bahçe işleri için hasır bir kovboy şapkası, onsuz nasıl yaşadığımı bilmediğim hafta içi iç çamaşırları ve lacivert-beyaz çizgili bir tişört buluyorum. Ve bunlar sadece başlangıç için. Geceleri nöbette olduğum zamanlar için biraz daha sıcak tutan giysiler ve siyah ipek ve dantelli bir kaşkorse de akıllıca görünüyor, çünkü neden olmasın?

Sanırım kitaplar, çikolata ve oyuncaklar için yer bırakmalıyım. Ama bedava olunca ve bir aydır aynı kot pantolonla yaşayınca durmak zor oluyor. Bu kadar sık çamaşır yıkamak zorunda kalmamak da iyi olurdu. Her şeyi elde yıkamak zaman alıyor. Belki de başka bir çanta çözümdür. Naomi de aynı şekilde eşyaları doldurmakla meşgul.

"Kitapçıya gitmeye hazır mısınız?" Sırt çantamın ağırlığını test ederek soruyorum. Bir yükü kamyonu geri götürmek söz konusu değil.

Tam o sırada bir bebek ağlaması sesi duyuyoruz.

İkimiz de yere çömelip dinliyoruz. Ve sokaktan bir erkek sesi, "Hemen buraya gelin. Siz üç bayan kendi başınıza idare etmeye çalışmak istemezsiniz. Özellikle de bir çocukla. Bu günlerde çok tehlikeli. Her türden insan etrafta dolaşıyor ve sizin gibi kızlara zarar veriyor."

Ön pencereye doğru sürünüyoruz. İki adam sokakta, hafifçe yağın yağmurun altında bir filmdeymiş gibi duruyorlar. Sanırım dramatik tipler. Tek görebildiğimiz sırtları. Ama ikisi de yanlarında tabanca tutuyor. Henüz kimseye doğrultmamış olsalar da fazla bir şey yapmaları gerekmeyecek gibi görünüyor. Duruşları gergin ve gitmeye hazır. Onlara hiç güvenmiyorum.

Konuştukları grup, görüş alanımızın dışında, bizden yukarıdaki dükkanlardan birinin dışında duruyor. Sesi gergin çıkan bir kadın, "Kendi başımızın çaresine bakıyoruz." diyor.

"Gelin ve Sonoma'daki yerimizi görün," diyor tüm konuşmayı yapan adam. "Söz veriyorum bayılacaksınız."

Her şey o kadar tanıdık geliyor ki. Söyledikleri, duruşları ve her şey. Porter bu adamlara bir senaryo falan vermiş olmalı.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğiz," diyor adam, tabancasıyla işaret ederek. "O bıçağı bırakma vaktin geldi tatlım. Şimdi. Hiçbirimiz burada işlerin tatsızlaşmasını istemiyoruz. Ama sana söyleneni yapmazsan olacak."

Ve bu pisliği sikeyim. Saklanarak güvende kalmamızın ve bu kadınların kaçırılmasına izin vermemizin imkânı yok.

Naomi'yle bakışlarımızı paylaştık ve dükkânın kapısına doğru yöneldik. Sanki kanım buza dönüştü. Ama hareket etmeyi bırakmıyorum, yavaş ve istikrarlı. Eğilerek kapıyı açıyoruz. Botlarımızın altında kırılan camın sesi yağmurun gürültüsüyle örtülüyor.

"Porter bebeğın sende kalmasına bile izin verebilir," diyor adam. "Bilemiyorum. Yerini öğrendikten sonra kamp o kadar da kötü değil."

Beton kaldırıma çömelip bir dizimi dengede tutarak tabancamı çektim. Sırtı güzel ve sağlam bir hedef oluşturuyor.

Birkaç dükkan ötede duran kadınlardan biri görünüşümüzü fark ediyor. Ve konuşmayan adam dikkatini neyin çektiğini görmek için bize doğru dönmeye başlıyor.

Tabancam ellerimde sertçe tepiyor.

Tüm konuşmayı yapan adam sanki içindeki tüm hava dışarı itilmiş gibi bir ses çıkarıyor. Tekrar ateş ediyorum ve yüzüstü asfalta düşmeden önce dizlerinin üzerine çöküyor.

Her şey çok hızlı geliyor.

Bu arada, ve diğerk adam o yükseltmek onunsilah içinde Bizim yönümüze. Naomi bir, iki kez ateş ediyor ve ıskalıyor. Onun hedefi benimki kadar geniş ve sabit değil. Adam da bir el ateş ediyor ama nişan alması pek iyi değil. Ancak yüzümün yanından bir şey uçuyor. Sıcaklığı alnımda bir ateş hattı bırakıyor. Naomi'nin üçüncü atışı onu gözlerinin ortasından vuruyor. Yere düşmeden önce bir adım geriye sendeledi.

Ve bebekli üç kadın orada öylece durmuş korku ve şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. Ki bu yeterince adil. Ama başardık. Pisliklerin bu insanlara zarar vermesini engelledik.

Bloğun sonundan büyük bir SUV hızla uzaklaşırken bir motor gürültüsü geliyor.

Lanet olsun. Görünüşe göre üç kişilermiş. Yedek de doğruca Porter'a gidip burada olanları anlatacak. Zaten Naomi ve benim eşkalimi biliyordu. Yine de ılandık ve hava bok gibi. Bizi iyice görüp görmediğı hakkında bir fikrim yok.

Üç kadın hala orada durmuş bize bakıyorlar. Biri zavallı bebeğı sakinleştirmeye çalışmakla meşgul. Silahlarımız belli ki ufaklığı ürkütmüş. Ve yerdeki iki taze ceset kesinlikle görölmeye değer.

Naomi ve ben iki kişiyi öldürdük. Bugün olacağını düşündüğüm şey bu değildi ama işte buradayız ve onlar da orada ve evet.

Ayrıca, başım ağrıyor ve kan yüzümün yanından aşağı kayıyor gibi görünüyor. Gözüme falan kaçıyor.

Naomi kocaman gözlerle bana döndü. "Oh, lanet olsun."

"Ben iyiyim," diyorum ve öğle yemeğinde yediğim protein barı kaldırıma kusuyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

PAZAR

"Karım nerede lan?" diye sorar Dean. "Çekil yolumdan!"

Charlie kenara atlıyor ve benim kıyamet sonrası diğer önemli adamım tıbbi her şey için ayrılmış odaya giriyor. Kara kaşları aşağı doğru çekilmiş ve ağzı sinirli bir çizgiye dönüşmüştü. Adamı hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum. Çok öfkeli. Onu nesneleştirmek istemem ama kötü bir ruh halindeyken kesinlikle bir şey oluyor. Bütün o sıkılmış çene ve öfkeli gözler. Ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum.

Gece birkaç saat önce çöktü. Ama takip edilmediğimizden emin olmak için kasabaya dönerken acele etmedik. Cipun gün batımına doğru yuvarlanışına bakılırsa bu pek olası görünmüyordu. Yine de emin olmak en iyisiydi. Üç kadın da bir tür zorbalığı başka bir tür zorbalıkla takas etmediklerinden emin olmak istediler. Şimdi nihayet başımdaki yaraya baktırıyorum. Neredeyse beynine bir kurşun yediğini düşünsene. Kıl payı kurtulmaktan bahsediyoruz.

Sophie kapıdan girerken onun peşindeydi. "Dean, lütfen demedin. "Ve özür kelimesini kullanmaman gerekiyordu."

"Lütfen ve özür dilerim."

"Onu getirdiğiniz için teşekkürler Hemşire Sophie," diyor Avan. "Sen ve Hemşire Hazel lütfen mutfaktaki herkesi benim için kontrol eder misiniz? Rahat olduklarından ve ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarından emin olun?"

"Evet," diyor Sophie ve gidiyor.

Dean'in derinden hissettiği "Siktir git "i kaçırmak için tam zamanında.

"Üzerinde çok fazla kan olduğunu biliyorum," diyor Avan. "Ama kafa yaraları çok kanar."

"Ne kadar kötü?" diye soruyor Dean. Birinin bana zarar verebileceği fikri onu çok etkilemiş. Sesi sanki tam bir perde düşmüş gibi. Öfke onu o kadar ağırlaştırmıştı ki. "Çok acı çekiyor musun?"

Ancak Avan bu alfa erkek gösterisinden hiç etkilenmiyor. Alnımdaki yarayı temizlemeye ve kapatmaya devam ediyor. "Ona sakinleşmesi için bir şey verdim."

"Şu küçük haplar tokat gibi," diyorum gülümseyerek. "Öyle mi?" diye soruyor Dean.

"Bir korsan gibi havalı bir yara izim olacak." Dean ellerini kalçalarına koyarak iç geçiriyor. "Harika."

"Bu bandajın kuru kalması gerekiyor," diyor Avan. Dean sadece başını sallıyor.

"Ne gün ama," diyorum. "Biliyor musun, bir bira iyi giderdi."

"Ona bira ya da başka bir tür alkol vermeyin," diyor Avan, yaranın üzerine gazlı bez gibi bir şey yapıştırarak. "Onu eve götür, temizle ve yatağına yatır."

"Anladım," diyor Dean.

"Bira konusunda pazarlık yapabiliriz, değil mi?" En sevimli gülümsememle soruyorum. "Gerçekten bir gün geçirdim."

"Hayır," diyor hem Avan hem de Dean. "Bu çok sert oldu."

Reema kapı aralığında beliriyor. "Sophie neden bu gece Hazel'la yatıya kalmıyor? Sen de buna konsantre olursun."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim," diyor Dean.

Beni deri ceketıyla sarıp sarmalıyor ve herkese iyi geceler diliyoruz. Topluluğumuzun üç yeni üyesiyle tanışmak için daha sonra zamanımız olacak. Başımdaki yara yüzünden sinir krizi geçirmediği zaman. Sophie ve Hazel bebeğe bakmakla meşguller. Dürüst olmak gerekirse, bebek sadece bir haftalık ve çok sevimli.

Bu da bana şunu hatırlattı. "Bugün bir keçi yavrusunu sevdim. Çok yumuşak ve sevimliydi."

Bana bir bakış attı.

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Vurulduğum için hâlâ üzgün müsün?"

"Hissediyorum, ne tuhaf."

Yeni insanlar bir masada toplanmış, Natalia ve Naomi ile birlikte minestrone yiyorlar. Kendilerini güvende ve sağlam hissetmeleri biraz zaman alacak. Bugün yaşadıklarına bakılırsa bu mantıklı.

Kızlara, "İyi geceler Hemşire Sophie ve Hemşire Hazel," diyorum.

Hemşire Sophie bana bir parmak sallıyor. "Yatağınızda dinleniyor olmalıydınız."

Dışarıda, durgun gece havasıdayken Dean'e, "Tam bir baş belası," diyorum. "Bu gece ne zaman nöbettesin?"

"Sadece seni
izliyorum." "Ben
iyiyim. Gerçekten
iyiyim."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Kolunu sırtıma dolamış, dirseğimi tutuyor, sanki sabitlenmeye ihtiyacım varmış gibi. Ki ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ama neyse. Ancak yıldızları görmek için başımı arkaya eğdiğimde dünya baş döndürücü daireler çiziyor. Belki de belli bir miktar gözetime ihtiyacım olduğu konusunda haklıdır. Ama çok az.

Eve varır varmaz banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum. Kustuktan sonra hiçbir nane şekeri onları temiz hissettirmedi.

"Sevgilim, kafana bir kurşun yemeyi nasıl başardığını anlatacak mısın?" diye soruyor kapı aralığından beni izlerken.

"Bana daha önce sevgilim dememiştin. Bu sevecenliğin güvenmediğim bir tarafı var."

"Öyle mi?"

"Beni seviyorsun," diyorum parmağımla onu işaret ederek. "Söyle Dean. Sanırım hatırlatmaya ihtiyacın var."

"Gayet iyi hatırlıyorum. Nasıl vuruldun?"

"Sadece sıyrıldı. Yoluna devam ederken beni belli belirsiz kanatladı, anlıyor musun?"

Bana bakıyor ve pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekliyor.

"Doğru. Nasıl oldu?" Ağzımı ve diş fırçamı çalkalamak için bir bardak içme suyu dolduruyorum. "Çiftliklere gittik ve her şey yolundaydı. Yavru hayvanlar oradaydı. Bu arada, tavuk ve keçi evleri ya da her ne deniyorsa, onları inşa etmek için de yardımınıza ihtiyacım olacak. Taze yumurta ve süte sahip olmak harika olmaz mıydı? Sonra Naomi ve ben kuzeydeki küçük bir kasabada alışveriş yapmaya karar verdik. Haftanın günü iç çamaşırı buldum, harika değil mi?"

"Devam et," diyor.

"Bu kasaba Porter'ın adamlarını genellikle gönderdiği yerin dışında olmalıydı." Ona deri ceketimi uzatıyorum, çoraplarımı ve botlarımı çıkarıyorum. Ve bir noktada neredeyse devriliyordum, o da beni sabitlemek için öne çıktı. Oops. Sırada huysuz tişört ve kot pantolon var. Kurumuş kan lekeleri ahoy. Üstü kompostoya falan gidebilir. O izleri çıkarmamın imkanı yok. Sütyenim ve iç çamaşırlım şimdilik üzerimde kalıyor. "Ama orada bazıları vardı."

"Seni gördüler mi?"

"Hayır."

"Gözden uzakta güvende kalamaz mıydın?" diye soruyor hırılayarak.

Banyoda bu gibi acil durumlar için birkaç kova su var. Bir bez ve bir kalıp sabun alıp üzerimdeki pisliği temizlemeye başlıyorum. Ancak, bezi benden alıyor ve dikkatlice işe koyuluyor.

"Kahretsin, su çok soğuk. O kadınlara ne olurdu biliyor musun?" diyorum. "Onlara ne yaparlardı."

Ağzı tartışmak için açılıyor ama hayır.

"Sırtlarını bize dönmüşlerdi," diyorum. "İyi bir pozisyondaydık."

"Astrid-"

"O pislikler bir *bebeği* tehdit etti, Dean. Aslında Porter'ın annenin çocuğunu tutmasına izin vermeyebileceği sonucunu çıkardılar."

Bir an için göz kapaklarını sıkıca kapattı. Sonra yüzündeki ve boynumdaki kurumuş kanı dikkatle yıkamaya başladı. Omzumdan, kolumdan ve göğsümden. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Ben ne kadar uçurtma gibi uçsam da, onun düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

İlk kovadaki su kısa sürede pas rengini aldı. Yardımla küvetin kenarına eğilerek saçlarımı yıkıyorum, bandajın üzerine bir havlu tutarak kuru kalmasını sağlıyorum. Sonra büyük pelüş bir havluya sarılıyorum. Dean yatağa oturuyor ve o saçlarımı dikkatle tararken ben de ayaklarının dibine oturuyorum.

"Birini öldürdükten sonra düşündüğüm kadar kötü hissetmiyorum," diyorum dirseğimi onun kot pantolonlu dizine koyarak. "Bu beni endişelendiriyor."

"Dediğin gibi, bir çocuğun hayatını tehdit etti. Bu tamamen yeni bir pislik seviyesi."

"Evet. Kaldırıma kustum. Ama bunun vurulmanın şokundan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyorum."

Sadece homurdanıyor. Sanki bu sesin ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi. Elindeki fırçayla saçlarımın her bir bölümünü dikkatlice kaldırıyor ve üzerinde çalışıyor. Adamdan çok iyi bir hizmetçi olurdu.

"Kitaplarda ve filmlerde bir karakter ilk kez öldürüldüğünde her zaman imkansız bir ağırlık vardır. Sanki üstlendikleri bir yük gibi. Yaşam ve ölümle uğraşmanın bedeli" diyorum. "Ama ben bunu hissetmiyorum. Birini öldürmeye karar vermenin büyük bir şey olduğunu anlıyorum. Kimsenin yaşam ve ölüm gücüne sahip olması gerekmiyor gibi görünüyor. Ama bugün doğru seçimi yaptığıma dair içimde hiçbir şüphe yok. Bu beni kötü bir insan mı yoksa kararlı bir insan mı yapar?"

"Duruma göre değişir." Boynunu kırmak için duraklıyor. "Dışarı çıkıp insanları ayırım gözetmeksizin öldürmeye başlama dürtüsü var mı?"

"Hayır."

"Seni kızdırdığı ya da aptalca bir şey yaptığı için birini öldürür müsün?"

"*Seni* bir ya da iki kez tehdit ettiğimi biliyorum..." Kıkırdaması beni tam kalçalarımın arasından vuruyor.

Kollarımı bacaklarına doladım ve yanağımı dizine yasladım. Görünüşe göre başımdaki yaralar beni gösteriş meraklısı yapıyor. Çok büyük ve sıcak ve çok güzel kokuyor. Ve uşağı bitirmek için kendimi ikiye bölmüyor olabilirim, ama bu teselliye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor.

Mesele şu: kendi kafatasımın mahremiyeti içinde, Dean'in benim insanım haline geldiğini kabul edebilirim. Şu anda "kişi" unvanının ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Ancak önemli, çok katmanlı ve detay odaklı bir iş. Çok ona özgü. Muhtemelen bunu şimdilik kendime saklamalıyım.

Bu yüzden ağzımı açıp "Sen benim adamımsın." diyorum.

"Ben senin kişin miyim?"

"Oops. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim." Duraksıyor. "Şu anda kafan kaç?"

"Evet. Sayılır." Zihnimin içinde bir sürü düşünce dönüp duruyor. "Hep bir insan istedim. Bu sadece bir şans oyunu, değil mi? Dışarıda bir sürü insan var. Ya da dışarıda bir sürü insan *vardı*. Yine de sizin için doğru kişiyle tanışma şansınız nedir? Pek iyi değil."

"Doğru kişiyi tanımla."

Omuz silkiyorum. "Yapamam. Sadece haklı olduklarını biliyorsun." "Tamam," dedi, sesi biraz korkmuş gibi çıkıyordu.

Sebep.

"Bu ses tonu da neyin nesi?"

"Yok bir şey. Sadece seni ikna etmek zorunda kalmamaya alışkın değilim. Bu tamamen yeni bir seviye, seks yapmanın ve birlikte yatmanın bile ötesinde."

"Oh."

"Ayrıca daha önce kimsenin beni "benim adamım" diyecek kadar iyi tanıdığından emin değilim."

Bir ahududu üfledim. "Bana neredeyse hiç hikâye anlatmadın."

"Sen de bana seninkilerin hiçbirini anlatmadın," diye karşılık veriyor. "Ama anlatacağız."

"Seni tanıyorum."

Yumuşakça gülüyor. "Demek istediğim de bu. Birbirimizin neler yapabileceğini zaten biliyoruz. Gerisine ne gerek var?"

"Evet," diyorum. "Öldürülmeye ihtiyacı olmayan hiç kimseyi öldürmezdim."

"Bu beni çok daha iyi hissettiriyor."

"Kapa çeneni. Demek istediğim, bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağım için mutlu olurdum. Asla o pozisyonda olmamak." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Şu şeyi söyle."

"Ne şeyi?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Ama az önce bana çenemi kapatmamı söyledin. Peki o şeyi nasıl söyleyebilirim?" diye soruyor. "Ayrıca, bunu en son söylediğimde bana çok kızdığını hatırlatmama gerek var mı? Ve eğer fark etmediysen, bu benim senden hoşlandığının tam tersi."

Ve bu kadar saçmalık yeter. Ciddiyim. Görünüşe göre ilk seferinde haklıymışım. Konuşmayı kesmeli. Havluyu silkip dizlerimin üzerinde doğruluyorum, böylece yüzümü ona dönebiliyorum.

Yüzüme bir kez baktı ve şöyle dedi: "Dinleniyor olman gerekiyordu. 'Onu eve götürün, temizleyin ve yatağına yatırın' diye emretmişim."

"Ve işte yataktayız. Bilmeni isterim ki, emirlere uyma konusunda mükemmelimdir."

"Ne yapacağının söylenmesi konusunda en kötüsü sensin. Avan 'yatak' derken bunu kastetmemiştin ve sen de bunu biliyorsun."

Tüm o güzel sözlerine rağmen Dean onu yatağına geri ittiğimde bana karşı koymuyor. Hayır. Sırtını şilteyle buluşturduğumda hiç telaşlanmadı. Kemerinin tokasını çözüyorum ve o da bu sırada beni izliyor. Tıbbi emirlere karşı gelme konusunda ne kadar çelişkili olsa da, işleri yavaşlatmak ya da ellerimi durdurmak için herhangi bir hamle yapmıyor. En son ne zaman birini soyduğumu hatırlamıyorum. Yine de bu deneyimden büyük keyif alıyorum.

Sanki ona her dokunduğumda, ona kendimden daha çok şey veriyorum ve benim için ondan daha çok şey alıyor gibiyim. Kot pantolonunun düğmesi ve

Sonra fermuarı. Vücudunu daha fazla ortaya çıkarmak için tişörtünü yukarı itiyorum. Ne kadar yakışıklı bir piç. Naomi ona kötü şiirler yazmak istediğim konusunda haklıydı. Onun güzelliği gece gökyüzünün ışıltısını gölgede bırakıyor. Evet. Kötü şiirdeki "kötü "ye vurgu yapıyorum.

Başka bir çift koyu gri boxer külot giyiyor. Avuç içlerimi karnında gezdiriyorum. Tenine dokunmaktan zevk alıyorum, çok sıcak ve pürüzsüz. Hâlâ anlamaya çalıştığım bir şekilde benim için çok canlı ve hayati.

Göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan siyah saçlardan oluşan bir hazine izi var. İç çamaşırının ve kot pantolonunun kemerini tutup biraz aşağı indiriyorum. Kendime çalışmak için yer açıyorum.

"İyi. Her neyse," diyor. "Sorumusuz ol. Tıbbi tavsiyeleri göz ardı et ve benim aletimle kafanı dağıt. Bakalım umurumda olacak mı?"

Ona sadece eğlenen bir bakış attım. "Bana yine karın dedin."

Ondan ses yok.

Görünüşe göre aleti bu sefer öncekinden daha kalın ve daha uzun. Bunu nasıl yaptığından emin değilim. Erkek büyüğü gibi bir şey. Ama damarları dolgun ve neredeyse kızgın görünüyor. Ve dirseklerinin üzerinde yükselen Dean ne yaptığımı büyük bir ilgiyle izliyor. Bakışlarında büyük bir açlık vardı.

Yatağın üzerinde onun yanına çömeliyorum ve parmaklarımı sertleşen sikinin etrafına sarıyorum. Tuzlu, misk gibi bir tadı var. Ve dilimi geniş başının üzerinde gezdirdiğimde çıkardığı ses o kadar güzel ki. Bu sesi sonsuza dek rüyalarımda duyacağım.

Yumruğumu onun etrafında sıkıyorum. Hangisini daha çok tercih ettiğini söylemek zor: sikinin başını emmemi mi, yoksa dilimin ucuyla tepesinde gezinmemi mi? İkimiz de onunla alay etmemi ve onu derinlere götürmemi seviyoruz. Ancak, onun boyutu belirli sınırlar sunuyor. İyice sertleştiğinde duruyorum ve ona bir gülümseme veriyorum.

"Bana söylemek istediğın bir şey var mı?" diye sordum. "Neden durdun, seni kötü kaltak?" Aletini bir kez daha sıkıyorum. "Tekrar dene Dean." "Seni seviyorum bebeğim. Sen benim bütün dünyamsın." "Daha iyi."

Ve iç çamaşışımı çıkarıyorum. Onu içeri almak, böylesine boktan bir günde hayatta kalmamın ödülü. Sonra sütyenimi çıkarıyorum ve elleri tam orada, hevesli parmaklarıyla göğüslerimin ağırlığını alıyor. Meme uçlarımı çimdikliyor ve yuvarlıyor. İhtiyacımın daha da artmasını sağlıyor.

Ayağa kalkıp beni ensemden yakalıyor ve en tatlı öpücükler için ağzımı onunkine götürüyor. Onun cüssesinde biri için çok nazik olabiliyor. Ama bu güven. Ona her şeyimle güveniyorum. Ve bu düşünce artık beni şaşırtmıyor bile.

Sevişirken gerçekten muhteşem. Elmacık kemikleri sert, ağzı ıslak ve şiş. Bakışlarının karanlığını seviyorum. Kalınlığı beni geriyor. Aletinin vücuduma girip çıkarken yarattığı sürtünme ne kadar da mükemmel. Ağırdan almak ve uzun sürmesini sağlamak istiyorum ama işe yaramıyor. *Daha fazla, şimdi, evet,* içimdeki tek kelimeler. Başka hiçbir şeye yer yok. Sadece o, ben ve bu.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor, ona daha hızlı, daha sert binmem için beni teşvik ediyor. Sonra bir eli bacaklarımın arasına dalıyor ve başparmağının ucu klitorisimi okşuyor. Çok çabuk çözülüyorum. Sanki saf bir his içimi yırtıyor. İçimdeki her sinir alev alıyor.

Boşalıyorum, ona sıkıca sarılıyorum, onu derinlerde tutuyorum. Kalçaları altımda tekmeliyor ve kolları bana sarılıyor. Göğsüne sıkıca sarılıyorum. Seks sonrası terli bir karmaşa içindeyiz. O anın kutsallığına saygı duymak zorundasınız. İkimiz de aşağı inip nefesimizi toplarken bir süre hiçbir şey konuşulmuyor.

"Başın nasıl?" diye soruyor sonunda. "Hâlâ orada."

Bir elini başının altına sokuyor ve diğer avucunu sırtıma bastırıyor. Beni ona doğru tutuyor. "Seni gerçekten seviyorum. Ve sen benim için tüm dünyasın," diyor. "Bu yüzden lütfen bir süre kendimi senin kışına yapıştıracığımı anla çünkü bu gece ödümü kopardın."

Başımı kaldırıyorum ve çenemi göğsüne koyuyorum.

"Dean..." "Vuruldu."

"Beni zar zor sıyırdı. Havalı korsan yara izim o kadar büyük bile olmayacak. Sence de aşırı tepki vermiyor musun?"

"Hayır. Mantıklı davranıyorum bebeğim."

İçten bir iç çekişle adamın üzerinden iniyorum ve dudaklarına bir veda öpücüğü konduruyorum. "Bence bunun aslında iyi bir gece uykusuna ihtiyacın olduğunu anlayacaksın ve sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin."

PAZARTESİ

Aslında sabah kendini pek de iyi hissetmez.

Gün, pansiyonda bir kasaba toplantısıyla başlıyor. Dean ve ben birlikte takılmıyor değildik. Ama daha önce hiç *böyle bir şey* olmamıştı.

Şimdi, mobilyalarla oynadığımı düşünmeyin. Ancak, muhteşem bir oturma deneyimi sunan bir koltuk var. Çok az koltuğun sunmaya istekli olduğu yumuşak ve sert arasında mükemmel bir denge sağlıyor. Koltuğun boş olduğunu görünce, tabii ki doğruca bu eşsiz güzellikteki koltuğa yöneldim.

"Neden şu koltuğa oturmuyoruz?" dedi, kahvesinden bir yudum alarak.

"Sen git. Ben burada iyiyim."

Böylece koltuğumun koluna oturdu. Üzerimde geziniyor.

"Herkes Jodi ve Vivianna ile tanıştı mı?" diye soruyor şöminenin yanında duran Reema. "Jodi ve Vivianna ile

Kendinizi tanıtmak için bir dakikanız var. Amel bebekle meşgul olduğu için burada olamadı. Sokağın karşısındaki eve taşındılar, eğer uğrayıp merhaba demek isteyen olursa. Yine de kapıyı yavaşça çalın. Uyuyor olabilecek kimseyi uyandırmak istemezsiniz."

Jodi yirmili yaşlarında beyaz bir kadın, saçları havalı bir şekilde ağartılmış. Vivianna da yaklaşık aynı yaşlarda, zeytin rengi teni, uzun siyah saçları var ve son derece güzel. En azından bazı süper modellerin virüsten kurtulduğunun kanıtı. Birbirlerine yakın oturuyorlar, el ele tutuşuyorlar. Nüfusumuzun resmi olarak yirmi bire ulaştığını duymak güzel.

"Wyatt ve Jack nöbet tutuyor, Pedro ve Nash de Porter'ın kampına göz kulak olmak için yola çıktılar bile," diye devam ediyor Reema. "Dün orada gördüklerin hakkında yorum yapmak ister misin Dean?"

"Pozisyonu için iyi bir seçim yapmış. Araziye giriş, iki adamı tarafından sürekli izlenen yüksek bir demir kapıdan yapılıyor. İki yönlü bir telsizle diğerleriyle sık sık iletişim kuruyorlar. Mekânı çevreleyen yedi ya da daha fazla metre yüksekliğinde tuğla bir duvar var," diyor. "Muhafızlar içeride ve dışarıda düzenli olarak çevreyi dolaşıyor. Her birinde üç adamın bulunduğu beş aracın farklı yönlere gittiğini gördük."

"Bunlardan birinin Naomi ve Astrid'le karşılaştığını tahmin ediyoruz," diyor Leon, küçük bir not defterine bir şeyler yazarken.

Dean kaşlarını çatıyor. "Evet. Arazide üç ana bina var. İlkinde misafirhane, etkinlik merkezi ve ofisler var. İkincisi şarabın yapıldığı, depolandığı ve satıldığı mahzen. Üçüncüsü ise bir ahır."

"Sence orada kaç kişi vardır?" diye soruyor Reema. "Nash daha önce otuz civarında demişti. Hâlâ o rakama mı bakıyoruz?"

"Hayır," diyor Dean. "Kırka yakın kişi saydık."

"Kahretsin," diye küfrediyor biri.

Leon kalemini dudaklarına götürüyor. "Hâlâ daha fazla insana ihtiyacımız var."

"Acele ettiğinizi düşünmüyor musunuz? O herifler tüyler ürperticiydi," diyor Jodi. "Sanırım hâlâ dün olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum. Ama gerçekten bu kampta istismara uğrayan bir kadın gördün mü?"

"Canlı olanları değil." Dean'ın kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bir ceset getirdiler ve bir kamyonetin arkasına koydular. Onu yolun aşağısına atmışlar."

Jodi'nin yüzü olabildiğince beyaz ve onu suçlamıyorum. Trisha boğazını temizliyor. "Nasıl olduğunu anlatabilir misiniz..."

"Dövülmüştü," diyor Dean. "Hasardan pek bir şey söylemek zordu ama genç görünüyordu. Yirmi yaşından büyük olduğunu sanmıyorum. Onu gömmek istedik ama..."

Avucumu kot pantolonlu kalçasına koyuyorum, o da eliyle kapatıyor. Böyle bir şeyi görmek zorunda kaldığı için. Kalbim onun için acıyor.

"Ve bu tür şeyler yapmak isteyen kırk kişi var," diyorum. "Bu kadar çok insanın kadınlardan nefret ettiğine hiç inanmamıştım."

Reema iç geçiriyor. "Onlar zavallı, küçük, güvensiz pislikler ve sadece botları birinin ensesindeyken ya da bir başkasına aşağılık işler yapılırken kendilerini yüksek hissediyorlar."

"Öldürülmeye ihtiyaçları var," diyor Naomi.

Dean'ın bakışları soğuk ve sert. "Evet, ihtiyaçları var." Ve kimse aynı fikirde değil.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ

Dean kendini bana yapıştırma konusunda ciddiymiş. Abartı yok. Hem de hiç. Portland'da beni takip etmediği iddiasına inanıyor olabilirim ama şu anda bunu telafi ettiğine eminim. Dün öldürülen kadını görmek onu etkilememiş olamaz. Benim neredeyse kafamdan vurulacak olmam da belli ki onun için rahatlatıcı bir düşünce değil. Sadece biraz zamana ihtiyacı var.

Toplantıdan sonra çocuklarım var. Planımız dün kalan çilek ve yaban mersini fidelerini toprağa dikmek. Ama önce yeni okuma materyalleri için kütüphaneye gideceğiz. Tavuklar ve keçiler hakkında bir şeyler öğrenmem lazım. Çocuklar ise köpekbalıkları ve kaleler gibi daha ilginç ve çeşitli konuları araştırıyor.

Hazel bana "Kasabanın yarısının etrafında bir hendek var" diyor.

Bowie başını sallıyor. "Sadece içine köpekbalıklarını nasıl koyacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Bu fikri sevdim," diyor Dean.

"İçinde köpekbalıkları olursa bizi soğuk suda banyo yapmaya zorlayamazlar," diye ekliyor Bowie.

Dean bunu düşünüyor ve başını sallıyor. "Çok doğru."

Çocuklar o gün için yük hayvanlarını belirlediler. Dean'in görevi, içine tüm kitaplarını ve ilgilerini çekecek başka şeyleri koydukları pazar çantasını taşımaktır. Hemşire Sophie, ihtiyacım olduğunda bana daha iyi bakabilmek için kurşun yaraları üzerine bir kitap almaya çalışıyor. Ancak fotoğrafların grafik niteliği göz önüne alındığında, onu bundan vazgeçiriyoruz. Tanrıya şükür. Başım inanılmaz değil. Ancak ağrı kesiciler durumu kontrol altında tutuyor.

Sophie'nin ceplerinin içindekileri hatırladığı zaman. Biz dışarıda oturuyoruz.

adliye merdivenleri. Dünkü bulutlar açılarak masmavi bir gökyüzü oluşturdu. Dışarıda oturmak ve biraz şekerleme yemek için güzel bir hava.

"Benimkilerin hepsini yiyecek misin?" diye soruyor Dean kaşlarını çatarak.

Başımı
sallıyorum.

"Evet."

Homurdanıyor.
or.

"Neredeyse unutuyordum. Bunları bulduk," diyor Sophie, parlayan halkaları aramızdaki basamağa dökerek. "Natalia'nın evinde vardı ve Leon'a ne yaptığımızı söyledim, o da bizi birkaç yere götürdü."

"Vay canına," diyorum. "Bunlar gerçek. Bu elmas ne kadar büyük?" "Bunlar ne için Soph?" diye soruyor Dean. Benim gibi parlak şeylere aşık ruhsuz bir tüketicisi.

Yüzünde acı dolu bir ifade var. Sanki böyle ahmaklarla uğraşmak onun için çok zormuş gibi. "Ona karım deyip duruyorsun ama yüzük takmıyorsun! Evliysen yüzük takmak zorundasın!"

"Takıyoruz, değil mi? Ne harika bir fikir." Dean mücevherleri karıştırıyor. Birkaç altın yüzük deniyor ama çok küçükler. Sonra basit, kalın bir gümüş bant alıyor ve yüzük parma ına takıyor. "Bu işe yarar."

Ve benim bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Çünkü bunlar kesinlikle gerçek nişan ve evlilik yüzükleri. Adam kendisiyle evleniyor, benimle. Beni sevdiğini ilk söylediği an gibi, bu an da beni bo uyor. Büyük olması gerekiyordu. Hayatınız boyunca hatırlayaca ınız bir an.

Sophie, "Astrid bunu sana takmalı," diye talimat veriyor.

Hazel başını sallıyor. "Filmlerde böyle olur. Diğer kişi parma ına takar."

Bowie bir fikir beyan edemeyecek kadar karışım yemekle meşgul.

Dean y z    çıkartıyor ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana uzatıyor. "Beni onurlandırır mısınız?"

"Bilmem." Burnumun ucuyla ona ve y z  e bakıyorum ve a zıma biraz daha şeker atıyorum. " yle bir şey değil.

Bana kur yaptın ya da düzgün bir şekilde teklif ettin ya da başka bir şey."

"Kur yapmayı nasıl tanımlıyorsun?" diye soruyor. "Çünkü sadece sana, senin güvenliğine ve mutluluğuna odaklandığımı hissediyorum."

"Sadece benim mutluluğuma mı odaklandın?"

"Uzun vadeli mutluluğuna," diyor. "Mutlu olmak için hayatta olmalısın, değil mi?"

Komik herif çocukların önünde kafesle ilgili bir şey söylemediğimi biliyor. Yüzüğü alıyorum ve evirip çeviriyorum. "Dünyanın sonu gelene kadar bana çıkma teklif bile etmedin. Ve bu tamamen senin kendi şartlarınla oldu."

Beni görmezden geliyor ve saçmalıklarına devam ediyor: "İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta-"

"'Sevmek ve değer vermek' ifadesinin orada bir yerde geçmesi gerekmiyor mu?"

"Ölüm bizi ayırana kadar-"

"Bu yüzden mi bu sabah ben tuvaleti kullanırken dışarıda bekledin? Birimiz ebediyete intikal edene kadar bir an bile huzur bulamayacağımı mı söylüyorsun?" diye sordum. "Çünkü bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

Çocukların kafaları sanki bir spor karşılaşmasıymış gibi aramızda gidip geliyor. Gerçekten sağlıklı bir ilişki modeli oluşturduğumuzdan emin değilim.

"Gülümsüyorsun," diyor sırtarak. "Benimle sonsuza dek birlikte olma fikrinden nefret etmiyorsun."

"Belli ki sorunlarım var. Ama bu bir düşün değil. Çocukların önünde tüm inandırıcılığını kaybetmemen için şimdilik bunu kabul ediyorum." Yüzük çok fazla direnç göstermeden parmağından aşağı kayıyor. Söylemekten nefret ediyorum ama adama yakışmış. Ve bunu ona takanın ben olmamdan nefret etmiyorum. "Sana güzel biblolar vermediğimin söylenmesine izin verme."

"Sen en güzelisin. Başka hiçbir şeyin önemi yok ve sen de bunu biliyorsun. Ve o güne kadar senin parmağında olacağım."

öl."

Bir gün, o böyle sevimsiz şeyler söylediğinde gülümsememeyi öğreneceğim. Süt ürünleri bu kadar bariz bir şekilde yüzünüzdeyken. Ama o gün bugün değil. "Sanırım bu olabildiğince resmi."

"Bir ara Reema'ya evlenme teklif etmeliyiz. O resmi biri. O zaman gelinliği giyersin ve bir parti veriliz."

"Biz de çiçekçi oluruz!" diye bağırır Sophie neşeyle.

"Evet!" diye bağırıyor Hazel. Gerçekten de bu çocuğun olağanüstü bir ciğerleri ve yaşama karşı büyük bir tutkusu var.

Ciddi an, küçük siyah bir köpeğin ortaya çıkmasıyla bozulur. Cinsi hakkında hiçbir fikrim yok. Görünüşe bakılırsa bir çeşit kucak köpeği. Ancak çocukları görüyor ve çamurlu, karışık kuyruğunu neşeyle sallıyor. Ve bu duyguya kesinlikle aynı şekilde karşılık veriyor.

Soph'un yüzü sevinçle doluyor. "Bu bir köpek yavrusu!"

"Hayır," diyor Dean dehşet içinde. "Köpek derken bunu kastetmemiştim."

Ama kimse onu dinlemiyor. Ben bile.

Pedro iki yönlü telsizden "Kuzey Kaliforniya'dayız," diyor. "Her şey göz önüne alındığında, yerimizi ancak bu kadar rahat belirleyebiliyoruz."

"Anlaşılabilir," diye cevaplıyor son yarım saattir konuştuğu kişi. "Sonoma dışında kaçınmamızı tavsiye ettiğiniz başka bir bilgi ya da bölge var mı?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla grubun sayısı kırk civarında ve yaklaşık bir saatlik bir alanı izliyorlar."

"Anladım. İstihbaratı takdir ediyorum. Grubumuz o kadar büyük değil ama yine de oldukça büyük. Umarım onları uyaracak kadar kalabalık oluruz."

Sophie ve köpek Roger onun yatak odasında uyuyorlardı. Alman çoban köpeği Honey, soyu sopu şüpheli kucak köpeği Roger'a küçümseyici bir koklama yaptı ve sonra onu görmezden geldi. Ancak Roger pek aldırıyor gibiydi. Honey yerde yatmak zorunda kalırken o mobilyaların üzerine oturup yatakta uyuyabiliyor. Bu durumda gerçek kazananın kim olduğuna inandığını görmek çok kolay. Ve evet, Roger eve girmeden önce banyo yaptı. Küçük köpeğin ne yuvarladığını bilmek istemiyorum, ama koku çok güçlüydü.

Nash ve Pedro akşam Dean'in bu sabahki toplantıda bize verdiği haberlerin hemen hemen aynısıyla geri geldiler. Porter'ın beş aracı kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri noktaları gözlemek için dışarı çıktığında gün içinde saldırmamız gerekecekti. Sayılarımızın onlarınkine yaklaştığı tek zaman bu. Daha fazla insana, kusursuz bir plana ve hazırlığa ihtiyacımız var.

Bu düşünceyle George ve ikizler alışverişe çıktılar. Silahlar, kurşun geçirmez yelekler ve diğer çeşitli malzemelerle dolu birkaç askeri araçla geri döndüler. Bunların çoğu kuzeyimizdeki ve batımızdaki kasabalardaki kamplardan ve ablukalardan geliyordu. Halihazırda burada bulunan askeri araçların yanı sıra, onlar da şehir boyunca aralıklarla park edilmiş, gitmeye hazır bekliyorlar. Porter yine de bizi önce bulabilir. Bir kaçış planına ihtiyacımız var.

Evlerin her birinde silahlar saklı. Çocuklarla birlikte alçalma ve en yakın sipere gitme alıştırmaları yaptık. Onlara silah güvenliğini ve genel dokunmama kuralını tekrarladık. Birisi genellikle çocuklara göz kulak oluyor. Yine de evde silah bulundurmamak bir tehlikeyi başka bir tehlikeyle takas etmek gibi geliyor. Ayrıca benzin depoları dolu ve derenin diğer tarafında gitmeye hazır erzakla dolu araçlar da var. Her ihtimale karşı. Böyle bir yeri nasıl savunacağımı bilmiyorum. Ama bu hazırlıklarla en azından bir şansımız olduğunu umuyorum.

Ama telsize geri dönelim. Pedro, Naomi, Dean ve ben oturma odamızda toplanmıştık. Porter telsizi kullanarak

taslak dickheads. Bunu dinleyen herkesi uyarmak için kullanacağız. Ve umarım nüfusumuzu artırmak için daha fazla insanla tanışırız.

"İnecek bir yer aradığınızı sanmıyorum?" diye soruyor Pedro.

"Yolculuğumuzu henüz tamamlamadık," diyor telsizdeki adam. Sesi orta yaşlıya benziyor. "Grand Junction'dan başladım ve batıya yöneldim. Yol boyunca giderek daha fazla insan katıldı. Seyahat etmek tüm bu kaosu arasında bir tür katartik gibi görünüyordu. Ama açıkçası bundan sonra ne olacağından emin değilim. Bir yere yerleşmemiz gerektiği konusunda haklısın. Ve gittiğimiz yer en uygun yer olmayabilir."

"Düşünülmesi gereken çok şey var," diyor Pedro. "Ölüleri toprağa vermek, yiyecek ve ilaç toplamak derken burada işler epey yoğun. Bize katılın ve bizim avantajlarımızdan faydalanın. Gerçi bahsettiğim gibi, ne yazık ki kendimize bir düşman edindik."

"Teklifiniz için minnettarım ve bunu kesinlikle düşüneneceğiz," diyor adam. "Bu benim için bir hac yolculuğu. Kızım virüsten erken vefat etti. Henüz on yedi yaşındaydı ve mimarlık okumayı planlıyordu. Çevreye duyarlı ilginç binalara bakmayı çok severdi. Bu onun tutkusuydu. Her zaman okyanusu da görmek isterdi. Onu götürmeye hiç fırsatım olmadı."

"Doğru," diyor Pedro yumuşak bir sesle.

"Hayat çok yoğun ve anlamsız şeyler her şeyin önüne geçiyor. Her neyse... bahsettiği bir yer vardı ve yarın oraya ulaşmalıyız," diyor. "Ondan sonra bana sor."

"Soracağım. İyi geceler ve iyi yolculuklar." Pedro hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle radyoyu kapatır. "Sanırım yarın tekrar deneyeceğiz."

"Ya da onlarla buluşup yüz yüze sorabiliriz," diyorum.

Naomi başını eğiyor. "Nerede olacaklarını bulmuşsun."

"İlginç, okyanus kenarında çevreye duyarlı binalar ve resepsiyon güçlüydü, bu yüzden muhtemelen yakınlar, değil mi?" diye sordum. "Sea Ranch'e gidiyorlar."

SALI

"Bu adil değil, ben anladım," diyorum.

"Grubumuzla ilgili ilk izlenimleri alnında yeni bir kurşun yarası olan bir kadın olamaz, bunu sen de biliyorsun." Dean kahvesini bitiriyor ve bardağını lavabodaki sabunlu suyla yıkıyor. "Ayrıca başın ağrıyor ve dinlenmen gerekiyor. Maceralara atılmamalısın."

"Zaten biraz Advil aldım. Bir dakika içinde iyi olacağım."

"Harika. Bugün ne var?" diye soruyor, elleri kalçalarında.

"Bana bir tavuk kümesi inşa etmek için talimatlar vermeye başlamak ister misin?"

"Hayır. Şimdi olmaz."

"Tamam," diyor. "O zaman ne olacak?"

"Başka bir yere gitmeni ve beni biraz yalnız bırakmanı istiyorum."

"Hayır. Başında bir yara var ve ben sana yakın duruyorum. Ya başın dönerse ya da başka bir şey olursa?"

"Beni çok dikkatli dinle Dean," diyorum. "Sea Ranch'e kimin gideceği ve işlerin nasıl yürütüleceği konusunda karar verme sürecinin bir parçası olamayayım diye kasaba toplantısı olduğunu bildiğin halde beni uyandırmamakla kalmadın. Ama beni uyandırmak için onlar gidene kadar bekledin, sırf kışımın evde kaldığından kesinlikle emin olmak için."

Dudakları düz ve son bir çizgi halinde bana bakıyor. "O yolculuğa çıkma ihtimalin hiç yoktu. Hem de hiç. Yaralısın ve dinlenmeye ihtiyacın var. Kararımın arkasındayım."

"Öyle mi?" Sesimin çatallaşmasından nefret ediyorum. "O zaman sen de yanında uyuyabilirsin. Çünkü benimle yatmayacağın kesin."

"Böyle anlaşılmamıştık."

"Bana bir çocukmuşum gibi davranmanı ve danışmadan benim adıma kararlar vermeni asla kabul etmedim. Özellikle de benim onaylamayacağımı çok iyi bildiğin kararları."

Ağzı kapandı ve başka bir şey söylemedi.

"Evet," diyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tek söylediğim onun tarafını görebildiğim." Leon, Natalia'nın yanında, bahçemizdeki karaağacın gölgesinde bir battaniyenin üzerinde oturuyor. Şu süslü purolardan bir tane daha içiyor. "O sadece kız arkadaşını korumaya çalışıyor. Bunun neresi yanlış?"

"Teşekkür ederim Leon," diyor Dean, yakındaki tavuk kümesi için kereste ölçtüğü yerden.

Natalia homurdanıyor. "Onun kızı kendi seçimlerini yapabilecek yetişkin bir kadın."

Trisha onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Yağmur geliyor, bahçe işleri için mükemmel bir hava. Trisha ve ben bazı fideleri dikey ve otları ayıkliyoruz. Dean bana yer vermeyi reddettiği için, onu görmezden gelmenin en kolay olduğu açık alanlara yapışıyorum. İnsanların birbirlerini önemseydiği ve birbirlerinin hayatlarına dahil olmak istediği bir toplumda yaşamak harika. Ta ki sevgilinizle ilk kavganızı yapana ve herkes aynı şeye burnunu sokana kadar.

Bu yüzden Dean'i ve bu konuşmayı görmezden geliyorum. Çünkü Wolf Creek'i ilişkimize davet etmek bana korkunç bir fikir gibi geliyor.

Eskiden televizyonlarımız varken bu kadar sorun olmayabilirdi. İnsanlar pembe dizilerini ya da dramalarını izleyebilir ya da haberleri takip edebilirdi. Kimin ne yaptığını ve neler olup bittiğini düz ekrandan takip edebiliyorlar. Pedro ve Naomi

birkaç gündür birlikteler. Onlar eski dedikoducular. Görünüşe göre ikizlerden biri geçen gece bir kağıt oyununu kaybetmiş ve kasabada çıılçıplak koşmak zorunda kalmış. Ayrıca Viviana konser kemancısıymış ve dün ön verandalarında bir performans sergilemiş. Ama şu anda kasabadaki tek eğlence ben ve Dean'den ibaret.

"Geçen gün öldürülebilirdi," diyor Leon. "Tabii ki onun için endişeleniyor."

Trisha topuklarının üzerine oturuyor ve kasketiyle yüzünü yelpazeliyor. Gün ısınıyor. "Birinin yetkilerini elinden almadan da onun için endişelenebilirsin. Sevgi birinin arkasını kollamaktır. Onları baloncuklu naylonla boğmak değil. Dean'in yaptığı saygısızcaydı."

Natalia, "Ayrıca durumun böyle olmadığını çok iyi bildiği halde bize toplantının devam etmesinin sorun olmayacağını söyledi," diyor.

Leon iç geçiriyor. "O aşık. Bir erkeğin kalbini verdiği kişiyi korumak istememesi çok zor."

Trisha, "Bunun cinsel organlarla ya da sözde cinsiyet normlarıyla ilgisi yok," diye çıkışıyor. "Biz sevgi *gösteriyoruz*.

Zorlamıyoruz. Ve haklarınızı elinizden alan bir aşk, sahip olmaya değer bir aşk değildir."

Dean kaşlarını çatıyor. Göz ucuyla onu görebiliyorum. Natalia ve Trisha'nın peşinde olmasından dolayı neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse.

"Bizi manipüle etti ve karısına saygısızlık etti," diyor Natalia. "Düşünmesi gereken şeyler var."

Dean'in sözlü dayak yemesini izlemekten ne kadar keyif alsam da, artık yeter.

"Hepinizi seviyorum," diyorum. "Ama sizden evliliğime karışmamanızı istemek zorundayım."

Dean bana şok içinde bakıyor. Bunu belli etmiyor ama ben anlayabiliyorum. Sanırım ilk kez aramızdaki ilişkiye evlilik diyorum. Ama bu basit bir gerçek. Bu süre boyunca onunla birlikteyim. Başka kimse beni ilgilendirmiyor. Bu karışık ve karmaşık ilişki benim için her şey demek. Ben ve o, evimizin ön verandasında oturup güneşin batışını izlerken

önümüzdeki kırk ya da daha fazla yıl, cennet gibi geliyor. Onun yanımda olması ve birlikte nasıl çalışacağımızı bulmamız. Bana verdiği bu hayatta tek istediğim ya da ihtiyacım olan şey bu.

Gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yalıyor ve bana, "Her konuda haklılar. Natalia ve Trisha, yani."

"Siktir git," diye mırıldanıyor Leon. "Bir dahaki sefere senin tarafında olup olmadığımı gör evlat."

"Özür dilerim. Kendi kararlarını vermek için her türlü hakka sahipsin. Senin tekrar incineceğin fikrinden korktum ve paniğe kapıldım. Bir daha olmayacağını söyleyemem çünkü söz konusu sen olduğunda her zaman tam olarak mantıklı davranamıyorum. Ama kendimi kontrol altında tutmaya çalışacağım. Çünkü seni incitmek... sana saygısızlık etmek ya da seni hayal kırıklığına uğratmak... bunlar yapmak isteyeceğim son şeyler" diyor. İyi bir yalvarıştan bahsediyoruz. "Beni affediyor musun?"

Kraliçe gibi başımı sallayarak onu onurlandırıyorum.

"Bunu düşüneceğim." Homurdanıyor.

Çıplaklıkla ilgili küçük bir sorunum olma ihtimali var. Bir kova suyla sünger banyosu cazip gelmediğinde, dereye yöneliyorum. Kasaba sakinlerinin çoğu çıplak geziyor. Bırakın her şey ortada kalsın. Ama benim kasabadaki butikten aldığım siyah bir mayom var. Yani, orada kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Alacakaranlık günün en güzel zamanlarından biridir. Güneşin son ışınlarının altın ışığından, yaklaşan gecenin gümüş sisine kadar.

Pedro, Naomi, Nash ve Charlie henüz Sea Ranch'ten dönmedi. Umarım bu yeni grubun bize katılmakla ilgilendiği anlamına gelir. İkizler şu anda devriye geziyor ve Naomi'den gelecek haberleri dinliyorlar. Dean etrafta dolanmayı bıraktı ve akşam yemeği hazırlıyor. Gerçi dereye çeyrek saatten fazla kalırsam gelip bakacağını söyledi. Çocuklar da pansiyonda çıkartma ve eskiz defterleriyle meşguller. Büyük bir gün geçirdiler. Natalia onlara İspanyolca öğretmeye başladı ve George

onlara güvenli bir şekilde ateş yakma ve harita okuma dersleri verdi.

Suyun sıcaklığı en iyi ferahlatıcı olarak tanımlanabilir. Her ne kadar kendime havaların her geçen gün daha da ısındığını söylesem de, yaza daha çok var. Avan savaş yaramı kontrol etti ve sargıyı su geçirmez bir sargıyla değiştirdi. Kendimi suya atmak en iyi yol. Soğuk suyun şokunu bir an önce atlatmak için.

Yüzeye çıktığımdaki sıçrama ve devam etmeyi küçümsemek yok. Yakında bir gün gürültüyü göze alabileceğiz ve jeneratörleri çalıştırabileceğiz. Duş almak için sıcak suyumuz olacak ve her şey yeniden yoluna girecek. O günü özlemle bekliyorum. Sophie ve diğer çocuklar kutup suyunda oynasırken herhangi bir sorun yaşamıyor gibi görünüyorlar. Ama benim nefesimi kesiyor.

Sonra birdenbire güçlü bir el arkamdan saçlarımı avuçluyor ve bir bıçak boynuma dayanıyor. "İşte şimdi," diyor kulağımın dibindeki çakıllı ses. "Bana söylendiğinden daha da güzelmişsin."

"Dur tahmin edeyim, sen Porter olmalısın." derken kısmen soğuk sudan, ama daha çok ondan dolayı titriyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALI

Bizi dereden çıkarıp çimlerin üzerine götürürken, "Bu çok kötü bir zamanlama," diyorum.

Su yolunun yukarısındaki ve aşağısındaki ağaçların arasından daha fazla adamı beliriyor. Bir düzineden fazla. Muhtemelen daha fazlası yoldan ve dere kıvrımının etrafından, gözden uzak bir şekilde geliyor. Ama bizimkiler bunu kameraya çekiyor olmalı. Kesinlikle.

"Neden tatlım?" diye soruyor Porter. Şaşı bakışlı ve itici bir aurası olan orta yaşlı bir adam. Daha önce hiç kimseyi böyle bir şeye sahip olarak tanımlamamıştım. Ama vay canına, gerçekten de varmış. Günah kadar çirkin.

"Kocamı, beni güvende tutmak için her yerde peşimden gelmesine gerek olmadığına daha yeni ikna ettim," diyorum.

Porter dişlerinin arasından tıslıyor.

"Kahretsin." "Biliyorum, değil mi?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, oraya gittiğimizde ilk öldüreceğim kişi o olacak."

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Çok mantıklı. Senin kalem sikin onun erkek etiyile kıyaslanamaz, değil mi?"

Yakınlarda biri homurdanıyor ama aceleyle öksürüğe çeviriyor.

Korkak.

Tam bu sırada Porter saçımdaki tutuşunu bırakıyor ve bıçağını tutan elini değiştiriyor. Sonra yüzüme yumruk attı. Sağlam bir sağ kroşesi var. Bir süre daha hayatta kalabilirsem, sol gözümü kullanamayacağım.

Bir dakika boyunca sersemlemiş bir halde yere yığıldım. Ama yüzüme ikinci kez vurulmak o kadar da şok edici değil. Beni yanlış anlamayın; hala eğlenceli değil. Ancak sanırım artık alışmaya başladım. Olacağını hiç düşünmediğim bir şeydi ama işte buradayız. Bütün sol

yüzümün yan tarafı zonkluyor. Ve tek bir şeyden bile pişmanlık duymayacak kadar inatçı ve gevezeyim.

Kasabadan bağırışlar ve silah sesleri duyuluyor. Ablukanın olduğu yolun yakınında ve pansiyonun orada, gelen seslere bakılırsa. *Hay sikeyim.* Çocuklar orada. Bu sadece sürpriz bir saldırı değil, aynı zamanda sayıca da azız.

Porter bileklerimi önümde birbirine bağladı ve beni adamlarından birine teslim etti. Adamın biri beni itfaiyeci pozuyla omzuna attı. Ve kasabaya doğru koşmaya başladık. Her adımda omzu karnıma saplanıyor. Bu deneyimi tavsiye etmiyorum.

Normal zamanlarda bana olan talep hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Dünyanın sonunda bu kadar popüler olmak beni biraz şaşırttı. Ellerimi ne kadar çevirirsem çevireyim, bağlı kalıyorlar. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Kimseye nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Porter, "Onunla birlikte geride dur," diye emrediyor.

Beni taşıyan kişi beni kasabanın arka tarafındaki bir evin yanındaki çimlerin üzerine bırakıyor. Düşürmekten bahsediyorum. Nefesimi toplamam bir dakika sürüyor. Ama belli ki bu herif tarafından işe yaramaz ve işe yaramaz olarak tanımlanmışım. Çünkü çömelip bana sırtını dönerek sokağa ve onu öldürmek için buraya gelmeye çalışanlara göz kulak oluyor. Sanırım dövüşün dışında kalıp beni korumak zorunda kalması duygularını incitti. Bir sürü homurdanma oluyor. Söylediklerine bakılırsa, işyeri zehirli bir yer ve onun katkıları sürekli olarak ya göz ardı ediliyor ya da takdir edilmiyor.

Hepimiz bir zamanlar bu durumda olmadık mı?

Bahçıvanları gerçekten çok severim. Bu evde yaşayan kişinin de çiçeklerle dolu büyük, eski pişmiş toprak saksılara karşı bir ilgisi vardı. Ne yazık ki bu durumda bitkiler ölmüş. Ama sorun değil. Saksı ve toprağın birleşik ağırlığı bu işi gayet iyi yapacaktır.

İhtiyacım olan şey hızlı ve sessiz olmak. Kimsenin beni olmakla suçlamadığı iki şey. Ancak, daha önce kimse ailemi tehdit etmedi. Ve silah sesleri hâlâ şehrin çeşitli yerlerinden duyuluyor.

Bu arada, bu pislik hala sızlanmakla meşgul. Elimde koca bir esrarla ona doğru yaklaştığımı fark etmedi bile. İçimdeki tüm öfkeyle o şeyi kafasına indirdim. Ve inanın bana, oldukça fazla.

Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Nefes almıyor.

Kemerinde taşıdığı bıçakla sadece elimi hafifçe kestim. Ama fermuarları çıkarmak için buna değer. Yoldan çekmek için saçımı arkadan düğümledim. Ölü adamın iki tabancası vardı. Ne oldukları ya da şarjörlerinde kaç mermi olduğu hakkında bir fikrim yok. Yardım etmek için elimden geleni yapmalıyım. Şimdi.

En hızlı yol birkaç arka bahçeden geçmek. Wolf Creek'teki bazı insanlar çitlere pek önem vermiyordu ve ben bunu takdir ediyorum. Hikayelerde hep insanları arkadan vurmanın korkakça ve yanlış olduğunu söylediklerini biliyorum. Ama ben bunu daha önce bir kez yaptım ve sadece birine arkadan esrarla saldırdım. Düşündüğünüzde, bu neredeyse benim imza stilim haline geldi.

Adrenalinden mi yoksa suratıma yediğim yumruktan mı bilmiyorum, beynim zonkluyor ve kanım kulaklarımın arkasına hücum ediyor. Görüşüm dalgalanıyor ve hayır. *Kahretsin*. Bunun için zamanım yok. Çünkü geçen gün ben de neredeyse kafamdan vuruluyordum. İnsan vücudu çok hatalı ve kırılgan. Gerçekten.

Bir grup pislik pansiyonun etrafını sardı. Çoğu, yakıt, silah ve erzak yüklediğimiz ve cadde boyunca normal yerlere park ettiğimiz araçların arkasına saklanıyor. Dodge'dan kaçış acil durum araçlarımız. Araçların içindeki silahları kullanmıyorlar çünkü orada olduklarını bilmiyorlar. Silahları ve mühimmatı öylece ortalıkta bırakmadık.

Bazıları komşu evlerin arkasına saklanıyor. Zavallı, güzel, eski yatak ve kahvaltı

vuruldu. Camlar kırıldı ve ev paramparça oldu. İnsanlar akşam yemeği için orada toplanmaya başlamıştı bile. Dean, Trisha, Leon, George ve Avan ateşle karşılık veriyor. Sadece Jack ve Wyatt kasabanın diğler ucundaki pislikleri tutuyor olmalı. Evin içinde iyi bir tabanca ve tüfek stoğu var. Ama yardım gelmeden sonsuza kadar dayanamazlar. Ve ben bu konularda sınırlı eğitimi olan bir kadınım.

Bir dakika... Pislikler yakıt deposu dolu arabaların arkasına saklanıyorlar.

Otoyolda hızla giden spor arabadaki adamın elektrik direğine çarpıp patlayarak havaya uçtuğu zamanı hatırlıyorum. Bir şeyleri havaya uçurmak aşırı bir tepki gibi görünüyor, ama bu aşırı bir durum.

Başım eğik, komşu eve doğru geri döndüm. Jakuzisi olan eve, ne gariptir ki. Çıplak ayaklarım nedense acıyor, ama ayakkabı ayıklayacak vaktim yok. İkizler dün büyükbabalarıyla birlikte askeri malzeme toplamaya gitmişler. Ve eğer biri tutmaması gereken bir şeyi tutacaksa, bu ikizler olacaktır. Tanrı o çocukları korusun.

El bombalarını bulmam bile uzun sürmedi. Çünkü tabii ki el bombalarını mutfak tezgahındaki meyve sepetine bırakacaklar. Birinin Jack ve Wyatt'la mühimmatların güvenli saklanması hakkında konuşması gerek. Ellerim çok kötü titriyor. Bunun berbat bir fikir olma ihtimali var. Ama aynı zamanda benim tek fikrim. İkimiz de bundan sağ çıkarsak Dean kendini kaybedecek. Tamamen. Sanki hayatımın geri kalanında huzur içinde işeyebilmem bir mucize olacakmış gibi.

Mutfak sandalyesinin arkasından kot ceketini alıp düğmelerini ilikliyorum. El bombaları iki ön cebe de rahatça sığıyor. Sonra sakın kalmaya çalışarak sokağa çıkıyorum.

Ateş kesilmiyor. Birisi deli gibi kıkırdıyor. İçeriden acı dolu bir bağırış geliyor ve

Trisha bağıırıyor, "George!"

Artık ertelemek yok. Şimdiki zaman gibisi yok. Bir ajitatörün zamanı, o da ben oluyorum. Belki de "bozguncu" olmalı. Bilemiyorum.

Porter'ın üç adamı en yakın aracın arkasında. Ve altılılarına hiç dikkat etmiyorlar. Ne bana bakıyorlar ne de bir sorun bekliyorlar. Hayır. Bu sayede pimi çekip el bombasını arabanın altına yuvarlayabildim. Çocukken bowling oynamaya gittiğimiz gecelerin sonunda işe yaradığını bilseydim babam gurur duyardı.

Ve şimdi rahatlıkla söyleyebilirim ki, gerçekten de kışım yanıyormuş gibi koşuyorum. Çok fazla adım atmadan yer ayaklarımın altında sarsıldı ve büküldü. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir patlama duymamıştım. Sadece felaket. Sanki tüm dünya patladı ve gerçeklik kendini ikiye ayırdı.

Ama bunu bekleyen tek kişi bendim. Bu da herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken başka bir araca yaklaşıp diğer el bombasını kullanabileceğim anlamına geliyordu. Porter'ın dört adamı bu aracın arkasında saklanıyor. Pim. Fırlat. Dön ve kaç.

Komşunun çitine ulaştım. Bu sefer patlama daha da patlayıcı görünüyordu, eğer mümkünse. Ayrıca sanırım duyma yetimi kaybediyorum. Dünya nedense garip bir şekilde sessiz görünüyor. Ancak bir şeyleri havaya uçurmak işe yarıyor gibi görünüyor. İki el bombası harika bir başlangıçtı ama şimdi daha fazlasına ihtiyaç olduğunu görebiliyorum. Ayaklarımı bulur bulmaz ikizlerin evine geri dönüyorum.

Kulaklarım tuhaf işitiyor, Porter'ın beni gafil avlmasına şaşmamalı. Beni ayağa kaldırıp silahının namlusunu kafama dayarken parmakları koluma giriyor. Öfkeli ağzı hareket ediyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tahminimce hakkımda övgü dolu bir şey söylemiyor. Adamlarını havaya uçurduğum için incindiği için onu suçlayamam ama tüm bunları başlatan da onun adamlarıydı. Umarım el bombaları kasaba halkına durumu eşitleme şansı vermiştir.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, şimdi ölmemeyi tercih ederim. Bununla birlikte, son birkaç hafta içinde en iyi hayatımı yaşadığımdan şüphe yok. Kalbim iki kat büyüdü ve yapabileceğimi bildiğimden çok daha fazla sevdim. Eğer bu benim sonum olacaksa, o zaman dürüst olmak gerekirse bana o kadar da kötü bir son gibi görünmüyor. Ailem ve arkadaşlarım için hayatımı vermek aslında çok güzel bir şey.

Dean'ın ince uzun bıçağının parlayan ucu güneşin son ışınlarını yansıtıyor. Gerçekten çok sinematik. Gümüş ve altının parıltısı duman ve gölgeleri nasıl da kesiyor.

Göt herifin kulağına giriyor ve gözlerindeki tüm yaşam belirtileri kayboluyor. Ve bunlar olurken Dean şakağıma doğrultulmuş silahı kavıyor ve bir kenara fırlatıyor. Sanırım bugün ölmüyorum. Koruyucu meleğim hala arkamda ve bunun için şükürler olsun.

Porter'ın bedeni yere yığılıyor ve iyi ki kurtulmuşum. Naomi, Pedro ve Charlie'nin yeni arkadaşlarıyla gelmesi için mükemmel bir zaman. Yine de sevgili liderlerinin ölümü işgalcilerin çoğunun ateşini çalmış gibi görünüyor. Çoğu arkasını dönüp kaçıyor. Geri dönen dostlarımız kalanlarla ilgilenmekle meşgul.

"Çocuklar iyi mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Tanrıya şükür. Dean bir şeyler söylüyor. Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum ama pek bir şey duyamıyorum.

"Sanırım el bombaları yüzünden işitme duyum bozuldu. Sadece bir çınlama sesi var." Normal mi konuşuyorum yoksa bağırıyor muyum emin değilim. İkisi de olabilir. "Ama o arabaları havaya uçurdum! Gördünüz mü?"

Başını salladı.

"İnanılmazdı. Gerçi biraz dağınıklık yarattı. Muhtemelen çocukları bir süre içeride tutmalıyız."

Kocaman ellerinden biriyle uzanıp yüzümdeki son yarayı nazikçe inceliyor. Ve tabii ki bu konuda benden çok daha üzgün.

"Onun kalem sikinin senin erkek etinle kıyaslanamayacağını söyledim." Omuz silkiyorum. "Pisliklerin beni yumruklamak istemesine neden olacak şeyler söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama..."

Dudakları "erkek eti" için gerekli şekilleri alıyor. "Oh, hadi ama. Kabul etmelisin ki bu biraz komik."

Başını sallıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. Dudakları yanağımda geziniyor. Beni öpmüyor ama tekrar tekrar bir şeyler söylüyor.

"Biliyorum," diyorum ya da bağıriyorum ya da her neyse. "Ben de seni seviyorum."

George ne yazık ki saldırıdan kurtulamaz. Pansiyonda çocukları savunurken boynuna bir kurşun yedi. Adam bir kahraman olarak öldü. Trisha ve ikizler bu kayıpla yıkıldılar. Neredeyse elli yıllık eşinizi kaybetmenin acısını hayal bile edemiyorum. Birlikte bir ömür geçirdiler. Bugün burada, bu pislikler yüzünden sona ermesi beni öfkeliyor ve üzüyor.

Avan, Wyatt'ın kaburgalarındaki bıçak yarasını dikeyiyor, Jodi'nin omzundan bir mermi çıkarıyor ve Leon'un gözündeki tahta kıymığını çıkarıyor. Bana gelince, yüzümde soğuk kompres, ayaklarımda, kollarımda ve sırtımda birkaç bandajla pansiyonun oturma odasındaki kanepede oturuyorum. Görünüşe göre maceralarımda bazı kırık camlara basmışım ve el bombası patlamalarından biraz şarapnel parçası almışım. Neyse ki çok kötü bir şey değil. Ama birkaç korsan yaram daha olacak. Sanırım adrenalinden dolayı o anda hissetmedim. Reema bana giymem için eşofman ve çorap verdi. Pantolonun gerekli olduğu bazı durumlar vardır.

Sophie ve diğer çocuklar etrafımda toplanmış, tüm bu hareketliliği izliyorlar. Her şeyden sonra bir tür şok geçirmiş ve sersemlemiş görünüyorlar, ki bu mantıklı. Kucak köpeği Roger onları biraz rahatlatıyor. Charlie de nazikçe onlara dondurularak kurutulmuş makarna ve peynir yapıyor. Şeker seviyelerini korumak için onlara soda içirdik. Dalgalanmalar

Görünüşe göre adrenalin bunu bozabiliyor. Ayrıca o korkunç günden sonra güzel şeyleri hak ediyorlar.

On beş yeni insan var. Birçoğu silah taşımakta ve iş görmekte çok rahat görünüyor. Büyük kısmıyla yarın tanışacağız. Şu anda hepimiz hala nefesimizi tutmakla meşgulüz. Ama bana grupta dört çocuk olduğu söylendi ki bu harika bir şey.

Temizliğe gelince... tüm kötü adamlar kaçtı ya da öldü. Pedro Honey'i kasabada dolaştırıp kalan tehlikelerin kokusunu alıyor. Dean ve Charlie evin kırık camlarını kapattı. Ve yarın Sonoma'ya gidip kalanları öldüreceğiz. Verdikleri zarardan sonra hayatta kalamazlar. Kaçırmaya ve öldürmeye devam etmelerine ya da Porter'ın krallığını başka bir yerde yeniden başlatmalarına izin vermeyeceğiz. Yok artık. Dükkânları da işe yarayacak.

Jack yanıma gelip bana bağıyor: "El bombalarımızla insanları havaya uçurdun. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Büyükbaban için gerçekten çok üzgünüm. Harika bir insandı."

Sadece başını sallıyor. Gözleri kızarmış ve yüz ifadesi gerilmiş. Keder zordur.

Wyatt elinde üç kristal bardakla bize katılıyor ve birini bana uzatıyor. Kehribar rengi likör viski gibi kokuyor. "Büyükbabama ve el bombalarına," diyor kadehini kaldırarak.

Jack ve ben de içmeden önce aynı şeyi yaparız. *Of*. Evet.

Şimdi hala hayatta olduğumu biliyorum. Alkol bütün yolu yakıyor. Dean dışarıdan içeri girdi ve doğruca yanıma geldi.

Bakışları benim ve Sophie'nin üzerinde geziniyor, iyi olduğumuzdan emin oluyor. Sonra kanepede oturduğu için y e r d e k i kilimin üzerine, sırtı kanepenin altına gelecek şekilde ayaklarımın dibine oturuyor. Bacaklarını önüne doğru uzatıyor ve

ayak bileklerinden tutup dirseğini kucağıma dayıyor.

O buradayken içimde bir şeyler rahatlıyor. Sanki kayıp bir parçam geri dönmüş gibi hissediyorum. Sanki kalbimin, beynimin ve ruhumun bir kısmı onun tamamlamasını bekliyormuş gibi. Bu kulağa korkunç bir bağımlılık gibi geliyor, ama o bunu yapmıyor.

Beni zayıflatıyor ve savunulamaz olsaydık çekip gideceğimi biliyorum. Ama değiliz. Birbirimizi daha iyi hale getiriyoruz. Bu dünya onunla daha iyi.

Ona viski bardağını uzatıyorum ve o da bir yudum alıyor.

"İçiyor olman mı gerekiyor?" diye soruyor duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Bu tıbbi bir şey."

Başını sallıyor.

Bir elimle soğuk paketi yüzüme tutuyorum ve diğer elimin parmaklarını onun siyah saçlarında gezdiriyorum. Dışarıdaki yağmurdan dolayı nemli. Ona griler verdiğim konusunda haklı olabilir. Görünürde birkaç tane fazladan var gibi. Ama çok iyi bir gri tilki olacak. Onu oraya götürmem aslında bir toplum hizmeti. İnsanlar bana teşekkür etmeli. Mavi gözlerinden yayılan o küçük kırışıklıklar ve alnındaki çizgiler. Öleceğim güne kadar onu seyretmek kulağa muhteşem geliyor.

"Bu duvarlardaki delikleri onarmak zorunda kalacağım," diyor aynı yüksek sesle.

"Seni seviyorum."

Başını bana çeviriyor ve "Bana bir iyilik yap ve bunu bana her gün söyle" diyor.

"Tamamdır." Böyle bir günde bu kadar mutlu olmak yanlış geliyor. Ama mutluyum. Ve uzun bir süre daha bu şekilde kalacağım.

EPILOG

BİR AY SONRA

Wolf Creek'in ilk düğünü küçük bir parkta gerçekleşir. Gökyüzü masmavi ve güneş parlıyordu. Reema, Naomi ve ben elbise ararken harika vakit geçirdik. Benimki vintage tarzı, beyaz dantelli, volanlı kollu, V yakalı ve arkası inci düğmeli, kısa kuyruklu, dökümlü bir etek. Dean beyaz düğmeli bir bluz, siyah pantolon ve uyumlu botlar giyiyor. Olabildiğince şık giyinmiş. Ve üzerinde bir yerlerde en az bir silah olduğunu biliyorum.

Küçük vazolarda papatyalarla donatılmış sehpa masalarımız ve sandalyelerimiz var. Yumurta ve süt sağlayan tavuk ve keçilerle yiyecek seçeneklerimiz genişledi. Ancak Trisha bize uzun ömürlü tereyağı ve yumurta tozunun lezzetlerini öğretiyor. Menüde mısır ekmeği, ızgara tavuk, lahana salatası, peynirli makarna (çocuklar ısrar etti) ve vanilya fasulyeli kekler var. Depodaki buzdolabının çalışmasıyla Dean buz gibi birasını bile alabiliyor.

Artık kasabada yaşayan otuz küsur kişi toplanmış ve Naomi gitarıyla bizim şarkımızı çalıyor. Tom Petty'den "Wildflowers". Reema bizi evlendirmeye hazır. Sadece küçük bir sorun var. Baş çiçekçimiz işlemlerin bir kısmından rahatsız oldu ve bir isyan başlattı. Bunu, gelinliğinin cebindeki alyanslarla bir ağaca tırmanarak yaptı.

Üçüncü çiçekçimiz Bowie'nin de canı sıkıldı ve o da yakındaki bir ağaca tırmandı. Çünkü düğün ekibinin daha fazla üyesinin ağaca çıkması tam da bu durumun gerektirdiği şeydi.

"Ama öpüşmek zorundalar," diyor Hazel yüzüncü kez. "İnsanlar düğünlerde böyle yapar."

"Hayır!" diye bağıyor Sophie. "Kimse bunu görmek istemiyor!"

Bowie kuzeyi işaret ediyor. "Vay canına. Sanırım bu bir kartal."

"Dostum, buraya gel," diyor Nash, o kadar ileri gitmiş ki, bu durum için temiz bir kot pantolon ve lacivert düğmeli bir gömlek giymiş. Bekar ebeveynliğe şaşırtıcı derecede iyi alışıyor. Bowie de artık genel olarak daha rahat ve mutlu, ki bu harika bir şey. "Lütfen."

Bowie iç çekiyor, sanki gerçekten çok kötü bir durumdaymış gibi. Ama tekrar aşağı inmeye başlıyor.

Saçındaki kurdeleleri koparmakla meşgul olan çocuğumun aksine. "Ve ben bunları giymeyeceğim."

"Tamam," diyorum. Sonra diğer yarıma fısıldıyorum, "Bunları o seçti."

Dean sadece omuz silkiyor.

Bowie yere iniyor ve Nash onu ve Hazel'ı partiye katılmaları için geri götürüyor. Ne gündü ama. Cidden.

Gecikmeden dolayı kimsenin üzgün olmadığını belirtmek isterim. Misafirlerimizin hepsi mutlu bir şekilde buz gibi içeceklerin tadını çıkarıyor. Yaşlarına ve eğilimlerine göre alkollü ya da alkolsüz. Ancak, içki, şarap ya da biranın tadına bakanlar arasında biraz kabalaşmaya başlayanlar da var. Bunun yazın partisi olacağını biliyorduk. Kucak köpeği Roger çoktan komşu ağacın altında uyuyor. Daha önce bir kek çaldığı için karnı tok.

Sophie'yi bir iki kez duyguları hakkında konuşturmayı başardım. Sanırım en çok bir şeylerin değişmesinden endişeleniyor. Bizim için yüzük bulmak ve parti vermek eğlenceli. Ama resmi olarak evlenmemiz evde işlerin değişeceği anlamına gelebilir. Zaten bir evini kaybetti ve bir başkasını kaybetmekten korkuyor. Bu yüzden öpüşmemizi protesto etmek için ağaca çıktı. Bilemiyorum. Duygular karmaşıktır. Bunları sevgi ve anlayışla aşmamız gerekecek.

"Bunun yerine beşlik çaksak nasıl olur?" Ağacın tepesindeki çocuğa bağıyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor Dean. "Ona teslim mi oluyorsun?" "Güven bana."

Başını sallıyor.

"Tüm yapacağın bu mu?" diye soruyor Sophie şüpheyile.

"Burada beşlik çakıyoruz," diyorum. "O zaman git beş dakika öpüş."

Evdeki kilerde, kimsenin göremeyeceği bir yerde." "On dakika olsun," diye fısıldar Dean.

"On dakika."

Bana belirgin bir şekilde seksi ve şeytani bir gülümseme veriyor. Külotum gitmiş.

"Kimse görmeyecek mi?" diye soruyor Sophie.

"Doğru," diyor Dean. "Eğer bu seni bugün daha rahat hissettirecekse, biz de buna uyacağız. Çünkü seni seviyoruz ve ailedeki herkesin iyi vakit geçirmesi önemli."

Başımı iki yana sallıyorum. "Gerçekten bir terapist bulmamız gerekiyor." Homurdanıyor.

"Aşağı geliyorum," diyor Sophie.

Elleri kalçalarında, iç geçiriyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve "Bugün evleniyor muyuz, evlenmiyor muyuz?" diyor.

"Evet, evleniyoruz." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Biraz uzun sürdü ama sonunda ikna oldum. Sen benim için yaratılmış bir koca malzemesisin."

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle kalktı. "Bunun için teşekkürler."

Bir ön bakış için okumaya devam edin

ÇÜNKÜ GECE:
Bir Vampir Romantizmi

GİZLİ BAKIŞ ÇÜNKÜ GECE

BİRİNCİ BÖLÜM

Ev uzun, taş bir çitle korunuyor ve aşırı büyümüş bir bahçe tarafından gizleniyor. Ferforje kapının menteşelerinin, kapıyı ittiğimde çıkardığı gıcırtya bakılırsa, yıllardır buraya kimsenin geldiğinden şüpheliyim. Bu da garip. Hollywood Tepeleri'ndeki bu İspanyol Revival'i bir servet değerinde olmalı. Yabani otların istila ettiği çakıllı bir yol büyük, kemerli, ahşap ön kapıya çıkıyor. Üç katlı beyaz duvarlar ve pişmiş toprak çatı kiremitleri tepemde yükseliyor.

Patronum Jen, evi baştan aşağı gezmemi ve onarılması gereken her şeyi not etmemi söyledi. Herhangi bir su sızıntısı ya da hayvan izi vs. Thorn Group normalde bu hizmeti vermez. Sanırım müşteri özel.

Evin içinde hava bayat ve mobilyaların çoğunu çarşafklar kaplıyor. Burası bir müze gibi hissettiriyor. Tüm orijinal özelliklere, yüksek tavandaki ahşap kirişlere ve bir avluya açılan Fransız kapılara sahip. Ama genel atmosfer çok bunaltıcı. Tozdan hapşırdığımda, ses boş evde yankılanıyor. Aynı şey ayak seslerim için de geçerli. Elektrik çalışıyor ama ampullerin yarısı patlamış, diğer yarısı da işe yaramayacak kadar sönük. Bunların hepsi perili ev havasına katkıda bulunuyor.

Ağır, eski ev anahtarlarını taşıyarak, köşelere, örtülü sandalyelerin ve masaların altına bakarak oda oda dolaşıyorum. Güvenlik sistemi yok ama yine de buraya hiç dokunulmamış. Bu bir mucizeden başka bir şey değil. Oturma odasında kuyruklu bir piyano ve deri ve kumaş ciltli kitaplarla dolu bir duvar gururla yer alıyor. Duvarlarda sanat eserleri, fotoğraflar ve antika aynalar asılı. Ve bir bar

Yarı boş içki şişeleriyle dolu el arabası, külle dolu süslü şöminenin yanında duruyor. Sahibi kokteyl partisinin ortasında kalkıp gitmiş gibi görünüyor.

Üçüncü kattaki balkonda manzara muhteşem. Sunset Strip'in tüm ihtişamı ve pisliği. Güneş batıya doğru batarken aşağıda sokak lambaları titriyor. Kızıl gün batımı hakkında eski bir deyiş vardır. Hava durumu ve gelecek şeylerle ilgili bir uyarı ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Soğuk bir sonbahar esintisi hırkamı daha sıkı sarmamı sağlıyor. Bu işi bitirmenin zamanı geldi. Evde beni bekleyen sıcak bir banyo ve güzel bir kitap var. Gerçi yiyecek yok, bu yüzden bir market molası gerekecek. Trader Joe's'dan bir salata kulağa hoş geliyor, deniz tuzlu brownie ısırıkları da öyle, çünkü denge.

Cep telefonuma notlar alarak, gece çökerken odadan odaya geçiyorum. Ev yaşına göre iyi durumda. Ve eğer işime odaklanırsam, evin genel ürkütücülüğünü görmezden gelebiliyorum - ta ki bir dal pencereye sürtünüp beni çılgılık attırana kadar.

Kahretsın.

Avuç içimin topuğunu göğüs kafesime sürtüyorum. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor. Jen'in bana acil, son dakika işleri vermemesi harika olurdu. Kötü ışıklandırılmış terk edilmiş binaları keşfetmek de resmen bana göre değil. İleride kontratıma eklemek isteyebileceğim bir şey. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Jen'in ofisine zam istemek için girdim, ancak toplantı planladığımı unutup beni buraya gönderdi.

Üst, ana ve alt katları (sonuncusu kısmen tepenin içine yerleştirilmiş) gezdikten sonra geriye sadece bodrum katı kaldı. O zayıf ampullerden biri daha merdiveni zar zor aydınlatıyor. Bir sonraki adımı atıp aşağıya inmek için ayaklarımı zorlamam gerekiyor.

Bodrum beklediğim gibi: geniş bir odada kazan ve depo. Ama buradaki eşyaların çokluğu hayranlık uyandırıcı. Mobilyalar, tablolar ve

tahta sandıklar. Tozlu eski şarap şişeleriyle dolu sonsuz raflar. Sanki bir antikacı dükkanı ile bir üzüm bağının bebeği olmuş ve çocuk kaosu seçmiş.

Bu çok vahşi. Bunların sahibi kim? Hepsini toplamak için kaç nesil gerekti?

Tozda ayak izleri bırakarak ilerliyorum. Ensemdeki tüylerin diken diken oluşuyla sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Ki bu çok saçma. Ama sonra, her zaman aşırı aktif bir hayal gücüm vardı. Eğer bu benim gerçek suç podcast'lerimden biri olsaydı, psikopat katil kesinlikle dışarı fırlayıp beni yakalamak üzere olurdu. Ve dinleyicilerin her biri kafalarını sallar ve ürkütücü bodruma girdiğim için ne kadar aptal olduğumu söylerlerdi. Kesinlikle haklı olurlardı.

Gölgeli arka köşede kilitli bir kapı var. Kalın, yaralı bir ahşaptan yapılmış, sanki yüzeyi zaman içinde yanmış ve saldırıya uğramış gibi. Arkasında ne olduğunu bilmek istemiyorum. Yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Ama büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve bir kibrit bulmak için eski süslü anahtar halkasını arıyorum. Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da, anahtarlar tıngırdıyor ve sürtünüyor. Önemli değil, burada benden başka kimse yok. Bu gerçeği kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Ancak omuzlarım her geçen an daha da yükseliyor.

Altı anahtar var. Hepsini deniyorum, kaya gibi sağlam kilide karşı test ediyorum. Sonunda sadece bir tane kalana kadar. Varlığımın her zerresi bunun işe yaramaması için dua ediyor. Yani buradaki işim bitti ve kıcımlı kaldırıp eve dönebilirim.

Klik.

Ama hayır. Anahtar dönüyor ve kilidin açılma sesi odanın içinde yankılanıyor. Daha sessiz çığlıklar duymuştum. Boğazım o kadar daraldı ki nefes almakta zorlanıyorum.

Hayır. Bunu yapamam. Jen beni kovabilir, umurumda değil. İçeride ne olduğunu görmek için kolu çevirip kapıyı açmamın imkanı yok. Hiçbir zaman bilinmeyene inanan biri olmadım. Ama bu kapıdan yayılan kötü hisler ya da her ne haltsa inkar edilemeyecek kadar yoğun. Bilmek istemiyorum.

Orada ne olduğunu. Bildiğim tek şey buradan çıkacağım. Şu anda.

Kararımı verdikten sonra rahatlama hissim çok güçlü.

Sakin ve mantıklı bir insan düşük ışıkta acele etmez. Hiçbir şeye takılmamaya dikkat ederdi. Ama o kapıdan uzaklaşırken attığım her adım bir öncekinden daha hızlı. Artık hissettiğim tek şey burayı boşaltma dürtüsü.

Merdivene yaklaştığımda, arkamda bir yerden alçak, tehditkâr bir hırıltı geliyor. Ardından yavaş, karışık ayak sesleri geliyor.

Bu oluyor olamaz. Merdivenlere doğru fırlarken kalın kalçalarım eteğimin altında birbirine sürtünüyor. Kan kulaklarımın arkasında telaşlı bir şekilde çarpıyor. Evi kilitlemeyi unut. Sadece kaçıyorum. Merdivenlerden yukarı, kapıdan dışarı, bahçeye ve sokağa. Arabam hemen orada, her şey yoluna girecek.

Ama iki güçlü kol, çelik bantlar gibi, arkamdan beni sarıyor. Boynumun yan tarafında yakıcı bir acı var. Hayvani bir içgüdü bana bunun derime saplanan keskin, yırtıcı dişler olduğunu söylüyor. Çırpınıyor ve kıvranıyorum; ancak yapabileceğim hiçbir şey yok. Çığlığım boş sokakta ve umursamaz gecede yankılanıyor. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Saldırı devam ediyor, gücümü tüketiyor, hayatımı elimden alıyor. Tam olarak acıtmıyor, en azından ilk keskin acıdan sonra, ama hayatımın kanının akıp gittiğini hissetmenin hiç de hoş olmadığı kesin.

Kalp atışlarım neredeyse sıfıra inerken gözlerimin önünde karanlık noktalar uçuşuyor. Yere indirildiğimi hissediyorum. Asfalt soğuk ve sırtıma sertçe vuruyor ama yine de zihnim huzurlu. Ölmek böyle bir his mi?

Soğuk bir el çenemi kavırıyor ve zayıf bir yüzdeki ilgisiz mavi bakışlar beni süzüyor. Zayıf yüz hatları gözlerimin önünde dolgunlaşıyor gibi görünüyor. Kül rengi tenine bir parça renk gelir. Dişleri Kaliforniya için bile beyaz,

Ama tuhaf olan köpek dişlerinin uzunluğu ve keskinliği. Hayvanların böyle dişleri vardır. Ve insanları ısırp kan içmesiyle bilinen diğer şeylerin de var.

Adını vermek istemediğim şeyler çünkü imkânsızlar, var değiller ve Tanrım.

"Her şey yolunda," diyor bakışlarımla buluşarak.

Ve bu doğru. Korkmam gerekirdi ama nedense korkmuyorum ve nedenini anlamıyorum.

Ölmem gerekiyorsa, en azından bunu güzelliğin huzurunda yapıyorum. Çünkü o nefes kesici. Uzun siyah saçları ve beyaz teniyle keskin bir çene hattı, köşeli elmacık kemikleri ve yüksek bir alnı var. Bir Hollywood kahramanı gibi görünüyor ve takım elbisesi belli ki klasik. Geniş yakalarından ve bol pantolonundan anlayabiliyorum. Sanki eski bir siyah-beyaz filminden fırlamış gibi. Ben çocukken büyükannemin izlediği James Dean ya da Jimmy Stewart filmleri gibi.

Uzun bir süre yukarı baktı. Sokak lambasına mı, tepesinden geçen jet uçağına mı, yoksa gece gökyüzündeki bir uydunun yanıp sönen ışığına mı baktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bana döndüğünde bakışları düşünceli. Yüzüme ve figürlerime yenilenmiş bir ilgiyle bakıyor.

"Bu dünyayı tanımıyorum," diyor sanki kendi kendine. Sonra başparmağının ucuyla yanağımlı okşuyor ve saçımdan bir tutamı parmağına doluyor. "Ve sen bana birini hatırlatıyorsun. Senin adın ne?"

"Skye."

"Skye," diye tekrarlıyor hoş bir ses tonuyla. "Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi Skye?"

Tabii ki olacağım. Onu memnun etmek için *her şeyi* yaparım. Ama başımı sallamaya ya da tekrar konuşmaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Sadece gücüm yok. Tüm vücudum hafif ve dayanıksız hissediyor. Sanki bir sonraki esintide uçup gidecekmişim gibi. İşte o zaman hayatımda ilginç bir şey bile yapmadığımı fark ediyorum ve işte buradayım, onu kaybetmek üzereyim.

İç çekerek bileğini ağzına götürüyor ve ısıyor. Sonra yarayı dudaklarıma bastırıyor ve "İç." diyor.

Ağızıma kan damlıyor, bakır kokusu ve demir tadı baskın geliyor. Zar zor yutkunmayı başarıyorum ama yutkunuyorum çünkü ona itaatsizlik etmeye cesaret edemem. Keskin bir his içime yayılıyor, etime ve kemiklerime doğru ilerliyor. Isısı olmayan bir ateş bu ve beni acımasızca tüketiyor.

Başımı çevirmeye çalıştığımda beni geri itiyor ve daha fazlasını almamı sağlıyor. Aynı anda hem ağlamak, hem çığlık atmak hem de kusmak istiyorum. Kan boğazımdan aşağı ve vücuduma doğru akıyor ve tek yapabildiğim orada yatmak ve...

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor derin ve eğlenen bir ses. "Küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Gözlerimi bir parça açıyorum. Yanağımın altındaki keten çarşafı ve antika ahşap masanın üzerinde yanan kalın mumun yarattığı gölgeleri görecektik kadar. Buranın cennet olduğundan şüpheliyim. Özellikle dindar olduğumdan değil. Ama ölümden sonraki yaşamı hayal ettiğimde, sonsuz, huzurlu bir karanlık hayal ederdim. Tüm kaygılarımın sonsuza dek yok olduğu bir sürü hiçlik. Köşedeki berjer koltukta oturmuş beni izleyen güzel bir piçin olduğu büyük, sayvanlı bir yatak... O kadar da değil.

Gerçi şeytan da olabilir. Odadaki tüm havayı emerken varlığı hükmedici. Güç ve kuvvet saçıyor ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Aletin enerjisini sonuna kadar kullanıyor.

"Bana saldırdın. Beni ısırdın." Garip olan şu ki, kendimi harika hissediyorum. Şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi. Bu da hiç mantıklı değil ve ondan korkmam gerektiği kadar korkmadığım anlamına geliyor. Kafa karışıklığı ve haklı öfke şu anki ana duygularım. "Ne zamandır baygınım?"

"Bayanlar küfretmez."

"Bayanlar sevdikleri şeyi yaparlar ve ben tuzlu dili severim... hem de çok. Şimdi soruya cevap ver."

"Çok uzun değil." Cep telefonumu uzattı. "Nedir bu?"

"Telefonum."

Kara kaşları kalktı. "Bu bir telefon mu?" "Evet.

Bunu nasıl bilmezsin? Neredeyim ben?"

"Beceriksizce girmeye çalıştığın bodrum odalarından birinde. Beni uyandırmana şaşmamalı," diyor. "Hangi yıldayız?"

Doğrulup burnumu kırıstırıyorum. "Hangi yıldayız? Kimsin sen, Uyuyan Güzel?"

"Sadece soruya cevap ver." Ona söyledim ve cevabı "Huh." oldu.

Bana kesinlikle bir şeyler oluyor. Görüşüm bir şekilde çok daha iyi. Yalnızca mumun düşük ışığında bile her şeyi görebiliyorum. Havada dans eden birkaç toz zerresinden, gömleğinin yakasındaki atlanmış dikişe kadar. Bir büyüteçten bakmak gibi. Dünyayı bu kadar ayrıntılı görmek çok zor.

"Gözlerini gevşet," diyor. "Odağını genişlet. Alışmak biraz zaman alıyor."

"Bana ne yaptınız?"

"Eski masallar çoktan unutuldu mu?"

Sadece görüşüm değişmekle kalmadı, daha fazla şey de duyabiliyorum. Üst katta yerde sürünen bir böcek ve bahçede ötüşen bir gece kuşu. Yeraltında, taş duvarlı ve penceresiz bir bodrum odasındayız. Sokağın diğer ucundan bir arabanın geçtiğini ya da komşulardan birinin SZA'nın "Saturn" şarkısını çaldığını bilmeme imkân yok.

Parmaklarım yatağın ucuna atılmış kalın, yün battaniyeyi sıkıyor ve malzeme sanki ıslak bir kağıtmış gibi yırtılıyor. Her şey çok fazla. Kokular, görüntüler, sesler, dokunuşlar ve tatlar. Her şey birdenbire on bir katına çıkmıştır.

Pislik herif iç çekiyor. "Kendini kontrol altına almadan önce bir sürü şey kıracaksın, değil mi?"

"Bana ne yaptın?"

"Sen bilirsin." Sırıttıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Bilmiyorum ama kuşkularım var, ne kadar vahşi olsalar da. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve gelişmiş köpek dişlerimden biri dişimi çizince kan tadı alıyorum. "Bu... vampirler gerçek değil."

"Sen öyle diyorsan
öyledir," diyor. "Bu
mümkün değil."

"Tamam."

Eğlenen bakışları bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.
"Senden nefret ediyorum."

"Ve şimdi bunu yapmak için dünya kadar zamanın var. Ne güzel, değil mi?"

"Aman Tanrım. Sen ciddisin."

"Ölü olarak," diye onaylıyor.

"Hayır. İnsanları
öldürmeyeceğim."

"Öldürmek zorunda değilsin. Yine de, kan duyularını doldurduğunda doyana kadar beslenme dürtüsüne direnmek pratik gerektirir." Sanki bir köpekmişim gibi bana parmaklarını sıklatıyor. Göt herif. "Bu kadar yeter. Yapacak işlerimiz var ve yakında acıkacaksın. Buraya gel Skye."

Sözleri içimde bir karşılık buldu. Dediğini yapma dürtüsü. Sanki görünmez, psişik bir iplik bizi birbirimize bağlıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, gözlerimin içine bakarak.
"Buraya gel, Skye."

Bir kez daha göğsümün ortasında bir çekilme hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, cehenneme kadar yolu var. "Ben ölümsüzlerden değilim, bu fikir çok saçma. Çünkü vampirler panik atak geçirmez ve ben şu anda açıkça panik atak geçiriyorum. Benim hayatım. Arkadaşlarım, ailem, işim ve-"

"Hemen buraya gel." Sesini yükseltmiyor, ama bana çarpan ses duvarından korunmak için kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum. Kafatasımın içinde yankılanıyor, hepsi keskin kenarlı. Tırmanırken çektiğim acı hâlâ içimde yankılanıyor.

yataktan. Görünüşe göre istediğini yapmamanın sonuçları var.

"Acıdı," diye fısıldıyorum, şakaklarıma masaj yaparak. "Lütfen bir daha yapma."

"Yani efendilik bağı sende işe yarıyor, sadece benim fazladan irade göstermem gerekiyor. Bu can sıkıcı olacak."

"Efendilik bağı mı?"

"Seni ben yarattım. Bu yüzden senin efendin benim." Kalın, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve bana bakıyor. Ortalama bir boyum var ama geniş omuzlarına ancak ulaşabiliyorum. "Eski hayatın sona erdi. Arkadaşlarını ve aileni güvende tutmanın en iyi yolu onlardan uzak durmaktır."

"Siktir git" bakışım her şeyi anlatıyor.

"Artık seni öldürmek daha zor ama imkânsız değil." At kuyruğunu tutup yumruğunun etrafına sıkıca sarmadan önce bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor. Sonra çekiştirerek beni sert bedenine doğru geri çekiyor. "Ve sakın hata yapma, eğer işe yarar biri olmaya başlamaz ve yaramazlık yapmayı bırakmazsan seni bitiririm. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Beni uyanan bir bakışla serbest bıraktı. "Seni bu gece buraya kim gönderdi? Evin anahtarlarını nasıl aldın?"

"Patronum verdi." "Patronun kim peki?"

"Sana söylersem onlara zarar verecek misin?"

Bir an düşünür. "Oldukça şüpheli. Yerde olsam kendi derim için daha çok endişelenirdim. Şimdi... bana tekrar sordurtma."

"Jennifer Manning," diyorum isteksizce. "Thorn Group adında bir şirket için çalışıyorum."

Gülümsüyor. "Thorn Grubu mu? Öyle mi?"

Ona ters ters bakıyorum.

Umursadığından değil. "O zaman oradan başlayalım. Şafaktan önce kat etmemiz gereken çok yol var."

Okumaya devam etmek için [ziyaret edin](#).

KYLIE SCOTT'UN DİĞER KİTAPLARINI SATIN ALIN

[Yani Eski Erkek Arkadaşım Seri Katil](#)

[Bir Çünkü Gece](#)

[Metin İtirazı](#)

[Lilah Goodluck'Son Günleri m](#)

[Hikayenin Sonu](#)

[Sonun Başlangıcı \(Prequel Novella\)](#)

[Küçük Bir Kasabada Ünlü](#)

BATI HOLLYWOOD SERİSİ

[Sahte](#)

[Karantina Altında Aşk](#)

[Zengin Çocuk](#)

[Yalanlar](#)

LARSEN KARDEŞLER SERİSİ

[Duraklat](#)

[mayı](#)

[Tekrarla](#)

[O Zaman İyi Bir Fikir Gibi Görünmüştü](#)

[Trust](#)

DIVE BAR SERİSİ

[Dirty](#)

[Twist](#)

[Chaser](#)

SAHNE DALIŞI SERİSİ

Lick
Play
Lead
Deep
Güçlü: Bir Sahne Dalışı Romanı

ET SERİSİ
Et
Derisi
Flesh Serisi Romanları
Kalbi Karışık
Sömürgecinin Karısı

KYLIE SCOTT HAKKINDA

Kylie, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan, Audie Ödüllü yazarıdır. 2.000.000'dan fazla kitap satmış ve Avustralya Romantizm Okurları Derneği tarafından dört kez yılın Avustralyalı Romantizm Yazarı seçilmiştir. Kitapları on altı farklı dile çevrilmiştir. Avustralya'nın Queensland eyaletinde yaşıyor ve geleneksel olarak Jagera halkına ait olan topraklarda çalışıyor.

www.kyliescott.com

Facebook: www.facebook.com/kyliescottwriter

Instagram www.instagram.com/kylie_scott_books

Pinterest www.pinterest.com/kyliescottbooks BookBub:

www.bookbub.com/authors/kylie-scott

Özel içerikler, yeni çıkacak kitaplarım ve çekilişler hakkında bilgi edinmek için [bültenime katılın](#).

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

